

A blue-tinted close-up photograph of a man's face, focusing on his eyes and a thick beard. Water is dripping down his beard and face, creating a sense of intensity or emotion. The lighting is dramatic, highlighting the texture of the beard and the wet skin.

Knizner B. Sylvia

Tommi

Knizner B. Sylvia

Tomi

©: Kniznérné B. Szilvia

Borítókép: pixabay.com/hu

Knizner B. Sylvia

Tomi

- Anya, biztos vagy benne, hogy Tomi szívesen fogad minket? – tudakolta Dorina, miközben a taxi hátsó ülésén gubbasztott, és aggodalmasan szemlélte az anyósülésen helyet foglaló, még most is fiatal édesanyját.

- Nem lesz gond, ne félj, hisz az öcsém – jelentette ki az asszony, és számára ez az egy érv meg is magyarázott mindent.

Dorina mégsem volt ennyire bizakodó, mert jól ismerte anyja rigolyáit és rossz, nagyon rossz természetét. Na meg tisztában volt azzal is, hogy nagybátyja nem szívesen látja nővérét, mert egyszerűen képtelen elviselni. Találkozásaik rendszerint veszekedésbe fulladtak, aminek mindannyiszor az lett a vége, hogy hetekig-hónapokig nem beszéltek egymással, vagyis addig, míg Dorina anyjának, Sárának akkori kapcsolata véget nem ért. Olyankor folyton visszatért öccséhez, és bekuncsorgott hozzá az alig nagykorba lépő lányával együtt, úgy ahogy most is. Mindez leginkább Dorinának volt kellemetlen, mert ahogy nőtt, úgy eszmélt rá anyja sajátos viselkedésére, melyet egyre kevésbé tudott tolerálni. Férfitől-férfihez járt, szinte az egész életük nem állt másból, mint költözködésből, az új környezet, az új emberek megismeréséből. Amíg ez Sárának könnyedén ment, Dorina minden alkalommal veszített az emberek iránti szeretetéből, a boldog család alkotta képéből, és önmagából is. Az azelőtt nyitott, vidám lány egyre zárkózottabbá vált, félt, rettegett minden újtól, és a tanuláson kívül nemigen érdekelté más. A férfiakra alkotott képe pedig éppoly csúfos volt, mint az önbizalma, ami igencsak megcsappant tizenhét éves korára. Pedig ami a külsejét illeti, nem volt mit eltakarnia – lévén helyes arcú, csodás fénylő hajú, formás alkatú -, mégis olyan ruhákba járt, ami csupán sejtetni engedte ezen idomokat. Az észére sem panaszkodhatott, bár az osztályzatai

annyira nem tükrözték valódi tudását, mivel ahogy sehol, ott sem óhajtott kitűnni semmivel. „Kis szürke nyuszi!” – mondogatták rá osztálytársai, és még ezen sem vitakozott, mert éppen annak érezte magát.

A taxi lefékezett egy kétszintes téglaház előtt, mely Dorina szívében megmagyarázhatatlanul is az egyetlen biztos pontot jelentette egész életében. Ez volt az az otthon, ahová szívesen tért vissza, és amiben még jól is érezte magát annak ellenére, hogy a viták mindennap kirobbantak nagybátyja és annak nővére között. Persze már megtanulta, hogy ne avatkozzon közbe, ha Sára tombolni vágyott, de ez is évekbe telt. Ám minden alkalommal, mikor kiállt anyja mellett, rá kellett döbbsennie, mekkorát tévedett.

- Na, igyekezz! – szállt ki Sára a kocsiból, és felemelt fejjel lépkedett a ház felé, még csak arra sem véve a fáradságot, hogy a sofőrt kifizesse.

Úgy tűnt, a taxis türelmes ember, mert kiszállt, kivette a táskákat a csomagtartóból, és az ajtóhoz cipelte, ahol Sára épp a csengőt nyomta, de olyan elvetemült hévvel, mintha ráragadtak volna ujjai.

Dorina gyomra görcsbe rándult, a legszívesebben sírva elfutott volna... nem, valójában, ott legbelül egyetlen szón rágódott: Otthon.

Mire az ajtó kinyílt, már a lány is ott ácsorgott anyja mögött, félig lesütött szemmel, zavartan, bizonytalanul. Hosszú pillanatokig fel sem mert nézni, mintha a csalódástól félne, mintha...

- Nocsak! Már megint? – hallotta meg Tomi jól ismert mélyen búgó hangját, amit annyira szeretett gyerekkora óta. Volt benne valami megnyugtató, valami otthoni. Igen, megint csak ez a szó ötlött fel benne.

- Ugye nem gond, ha egy darabig megszállunk nálad? –

Sára nem kertelt, még csak meg sem próbált kedves lenni, sem mentegetőzni, mintha természetes lenne, hogy öccse háza nyitva áll előtte, ha a sors – és ő – úgy alakítja.

- És ha azt mondom, gond?

- Ugyan! – azzal Sára félretolta testvérét, és határozottan belépett az előszobába, miközben mellékesen hátra intett.
– Kifizetnéd a taxit?

Dorina csak ekkor emelte fel fejét, és látta Tomi szemében a düh szikráit. Tudta, érezte, a férfi a legszívesebben kipenderítené őket, de talán a múlt miatt, a szülei emlékére nem tette. Csak nyelt egy nagyot, elővette hátsó zsebéből a pénztárcáját, és kifizette a taxis által megadott összeget, majd elmormolva egy kisebb káromkodást, felkapta nővére két bőröndjét, és elindult velük a lakásba. Nem cipekedett messzire, mert az ajtó mögött letette terheit, majd visszalépett, és felvette unokahúga táskáját is, miközben egy komor pillantást vetett a lányra.

Dorina szíve akkorát dobbant, hogy abba fülig belepirult. A „hazatérés” izgalmának tudta be, és szégyenkezve követte nagybátyját. A házba érve mindent alaposan megszemlélte. Nem csak a lakás volt a régi, de maga Tomi sem változott. Sűrű, sötét haja összekócolódva, izmos karjai feszültek a fekete, testhez simuló pólóban, ahogy keskeny csípője és dereka a sötét farmerben. Arca markáns élen nem látszott a harmincnégy év, talán csak a homlokán lévő barázdákban kapott hangsúlyt, melyet most még élesebben rajzolt ki visszafojtott mérge. Dorina nem is időzött rajta tovább – bár be kellett, vallja, a látvány kedvére való volt -, inkább a berendezést szemlélte. Nem, valóban nem történt változás, és ez megnyugtatta kissé.

- Nos, éreztétek magatokat otthon – tárta szét karját a férfi, hangjában valami szarkasztikus éllel, és ehhez

mérten még hozzátette: - Mint mindig.

Dorinát bántották a szavak, mert tisztában volt megtúrt helyzetükkel, és immár azzal is, anyja milyen nagy teher tud lenni. Ám amíg Sára ezt fel sem vette és elégedetten az emeletre sétált, addig a lány a szavakat kereste, amivel megmagyarázza érkezésük okát. Ám nagybátyja nem figyelt rá, csak vetett egy súlyos, már-már gyűlölködő pillantást nővére után, majd szó nélkül – mintha unokahúga ott sem lenne – bevonult a nappaliba, leült a kanapéra, és lefoglalta magát egy halom papírral.

Csend lett, és Dorina úgy hitte, ha megmozdul, ha csak megszólal, minden romba dől. Nem tudta eldönteni, hová, merre tovább. Bizonytalanságot, tehetetlenséget érzett, azt hogy őt mindenki semmibe veszi. Az anyja csak nógatja, utasítgatja, Tomi pedig keresztülnéz rajta. Ha lehet, önbizalma még inkább megfeneklett valahol mélyen, és ettől sírhatnékja támadt. Nem is értette, miért nem bógi el magát, hiszen cseppnyi könnye sem hullott, csak a szíve facsarodott össze keserű fájdalomában. Olyannyira elmerült ebben, hogy egész testében összerezsent, mikor a jól ismert mély hang megszólalt a nappaliból.

- Baj van?

Tomi hozzá beszélt, ránézett, amitől hirtelen a lába ujjáig elvörösödött. Szólni akart, de még a hangját sem találta, mint egy kisiskolás, akit tetten értek, és félelmében beszélni sem tud. Nonsense! És mégis, olyan görcsbe állt a gyomra, amit maga sem értett. Így jobb híján csak a fejét rázta, és erőnek erejével kényszerítette magát, hogy legalább néhány lépést tegyen előre, a lépcső felé, ahol takarásba lehet a férfi kérdő tekintete elől. Ahogy ez megtörtént, mintha kicsit magára talált volna, és elsuttogott egy „Sajnálom”-ot. Nem túl halkán, ám így is csupán remélhette, hogy nagybátyja hallja és érti. sóhajtott egyet, és lassan elindult régi szobájába, maga

után vonszolva egyetlen bőröndjét, mely megélt már jó néhány költözködést, és valószínűleg még fog is.

Amint belépett az ajtón, megcsapta valami kellemes virágillat, valami édeskés, üde, friss. Ahogy körbenézett, azonnal megpillantotta az asztal közepén álló illatosítót, amit még ő maga helyezett el hónapokkal ezelőtt. Nem, ez mégsem az volt, mert tisztán emlékezett rá, hogy óceán illatút vett, ez pedig a friss virágok üdeségét árasztotta. Tomi, csak ő lehetett. Bár normális esetben ez mit sem számított volna, most mégis úgy élte meg, mint egy csodát, egy pozitív dolgot élete kudarcai között. Már-már boldogan ült le az ágyra és szívta be a jázmin, ibolya, rózsa illatát. A világ is megfordult vele... de csupán egyetlen pillanatra, mert aztán kijózanodott, és ráébredt ostobaságára. A szobát nyilván senki nem használta, így érthető, hogy Tomi valami módon el akarta nyomni az állott levegőt. Ettől lelombozódott, és ismét csak leverten állt neki elfoglalni a helyiséget. Persze ez nem tartott sokáig, hiszen egy ideje bőröndből öltözködött. Nem látta értelmét nagyon kipakolni, mert amint anyjának új barátja akad, úgyis elköltöznek.

Ó, mennyire unta már a folytonos lakásváltást, az új „apukákat”, a ledér életet, amit az anyja élt, és a kapcsolat végi vitákat, veszekedéseket. Míg kicsi volt, tetszett a sok új arc, az utazgatások, de egy idő óta családra, békére, szeretetre vágyott. Egy biztos pontra, amilyen Tomi is volt.

Tomi. Dorina felsóhajtott, és tűnődve hunyta le szemeit. Nagybátyja sosem látott benne mást, csak nővére lányát, nem volt több. Egyszerűen keresztülnézett rajta, szinte semmibe vette, mégis ott volt, ha kellett. Jól emlékezett rá, mikor néhány éve az akkori iskolájában egy fiú piszkálta, csúfolta és bántotta is, ő pedig a sokadik eset után haragosan ágyékon rúgta. Az igazgatónő csak ennyit

látott, ezért behívatta Dorina anyját. Ahogy soha, Sára akkor sem ért rá, és maga helyett Tomit küldte el. Az pedig, miután meghallgatta a történeteket, kérdőre vonta unokahúgát. A lány elkeseredettségében nehezen tudott beszélni, valahogy mégis eldadogta az igazságot. Tomi ekkor nem csak az igazgatónőt hordta le a sárga földig, amiért nem képes rendet tartani és megakadályozni, hogy a fiúk bántalmazzák a lányokat, de megkereste a srácot is, és közölte vele, ha még egyszer Dorinához mer nyúlni vagy a szájára venni, szétveri a fejét. Igen, szó szerint így mondta, és még csak a hangját sem emelte fel, de fenyegetése olyan határozott és éles volt, hogy a fiú azóta inkább elkerülte mindnyájukat.

Akkor, igen akkor érezte először Dorina, hogy Tomi az egyetlen jó dolog az életében. Ezt a biztonságot akarta, és a szíve mélyén meg is nyugodott kicsit, hogy ha csak egy rövid időre is, de végre élvezheti. Legalábbis ezt hitte, mert a következő percben anyja sipákolását hallotta.

- Hogy lehetsz ilyen tutyimutyi? Még a csomagjaimat sem vagy képes felhozni?

- Nem vagyok a rabszolgád! – felelte Tomi, hangjában érezhető feszültséggel.

- De férfi vagy. Az égre, mozdulj már meg!

- Ne szórakozz velem! Ha annyira kellenek a cuccaid, vidd fel magad!

Ez még csak a megérkezés pillanata – gondolta Dorina keserűen, és hogy elejét vegye a robbanásnak, ami anyjánál igen gyakori, sietve kilépett a szobájából, és kikerülte Sárát, majd a lépcső alján megragadta a két bőröndöt azzal a szándékkal, hogy majd ő felviszi azokat. Ám anyja, ahelyett, hogy megelégedett volna ezzel, tovább kiabált.

- Látod? A lányomban több megértés van, mint benned! Iszonyú lusta ember lettél!

Dorina szenvedve indult felfelé málháival, mikor egy kéz megragadta hátulról mindkét bőröndöt, és erőnek erejével elvette tőle. Hagyta, de megfordult és értetlenkedve nézett Tomi dühös szemeibe.

- Ezek itt maradnak, míg a nagyságos asszony le nem fárad értük! – jelentette ki a férfi, és visszatette a táskákat az ajtó mellé, azután felegyenesedett, és kihívóan nővére nézett. – Itt senki nem a te szolgád, és ahelyett, hogy vitázol, örülj, hogy nem doblak ki.

- A nővéred vagyok, ilyet úgysem tennél. – Sára magabiztossága nem is igen volt fokozható, és ettől Tomi, ha lehet, még dühösebb lett.

- Biztos vagy benne? Akárhányszor visszajössz, mindig megbánom, hogy beengedtelek. Egyszer még megéred, hogy zárt ajtókat találsz.

Az egész nem is érdekelte volna Dorinát, de a szavak őt is érintették. Vajon Tomi ezt a kijelentést csak nővérenek szánta, vagy rá is értette? Szólni sem mert, csak aggódva, fájdalommal telve pislogott maga elé. Hallotta még anyja szitkait, melyek egyre távolodtak, mígnem egy óriási ajtócsapás jelezte, hogy visszavonult a szobájába. Akkor jött rá, hogy ugyanolyan szerencsétlenül ácsorog, mint érkezésükkor, azzal a különbséggel, hogy most Tomi is ezt tette alig néhány lépésre tőle. A lépcsőt bámulta, és nyilvánvalóan azon tanakodott, hogyan kezelje kibírhatatlan testvérét. Dorina elérkezettnek látta az időt, hogy azt a csendesre sikeredett „sajnálom”-ot újra elrebegeje.

- Sajnálom!

Tomi a lányra emelte mérgesen merengő tekintetét, majd megrázta a fejét. – Nem a te hibád, hogy anyád egy kiállhatatlan némbér.

A szavak erősek voltak és martak, de a lány nem foglalkozott vele, mert elveszett nagybátyja tekintetének

kékjében. Nem emlékezett rá, hogy valaha ilyen tisztán látta volna. Milyen csodásan fénylett, milyen... Nyelt egyet, és megköszöri a torkát.

Miről is beszéltek az imént? Ja, igen. - Mégis az anyám.

- Nekem meg a nővérem, de elég csapásnak érzem ezt. A legszívesebben... megfojtanám.

- Miért... miért nem teszed? – A kérdés zavart volt és alig halható, Tomi mégis megfelelt rá, egy halovány mosollyal ajkain.

- Még üljek is miatta? Nem elég, amit el kell viselnem?

Dorina szája is mosolyra húzódott, bár inkább tűnt egy bizonytalan, félszeg grimasznak.

- Tudod – folytatta Tomi -, nem értem, hogy bírod. Nekem az idegeimre megy.

Nem várt választ, csak fogta magát, és a konyhába ment, ahol csörgött-zörgött. Dorina pedig – maga sem tudta, honnan volt hozzá mersze – kíváncsian utána somfordált. Nem ment be, ahhoz végképp gyáva volt, csak az ajtóból nézte, ahogy nagybátyja a kávé készíti. Nézte, mert nem volt jobb dolga, és mert a látvány eszébe juttatta a kedves, kellemes napokat ebben a házban, Tomi közelében. Talán éppen ennek hatására csúszott ki a száján az a néhány szó, amibe azonnal belepirult. – Jó újra itthon.

„Itthon”. Valóban ezt mondta? Tomi rámeredő döbbszerű tekintetéről visszaolvasta szavait, és lesütött szemmel, idegesen javította ki magát. – Vagyis nálad.

A férfi alig láthatóan megrázta fejét, miközben visszafordult a kávékészítéshez. – Eddig azt hittem, csak anyád hiszi azt, hogy itt lakik.

- Igen... vagyis nem... - Dorina legszívesebben a föld alá süllyedt volna, de előtte iszonyú kényszert érzett, hogy magyarázatot adjon, nehogy a férfi róla is hasonlóan rossz véleménnyel legyen, mint az anyjáról. – Nem... nem úgy ahogyan anya. Csak... a sok költözködés közben, ez az

egyetlen hely, ami... ami biztos, ahová folyton visszajövünk, ahol van szobám, és...

- Oké, oké! – Tomi mindkét kezét felemelte, mintha csak védekezni akarna, s közben lazán odafordult unokahúga felé. – Hagyd! Értem.

- Jó, mert... mert nem akartam, hogy azt hidd, hogy én is... hogy csak azért...

- Nem hittem. – Volt a csendes felelet. – Iszol egy kávé?

- Igen. Köszönöm!

- Rendben. Addig, ha gondolod, sétálj ki az udvarra. Szerintem meg fogsz lepódni. A kávé majd kiviszem, ha elkészült.

Dorina bólintott, majd bátortalan mosollyal az ajkán megfordult, és idegesen, izgalommal telve baktatott végig az előszobán, a hátsó üvegezett ajtóhoz. Amint elhúzta a nyílászárót takaró sötétítőt, a látványtól ámulva tátotta nagyra a száját, ugyanis egy hatalmas medence körvonalazódott ki előtte csurig feltöltve. A víz úgy csillogott, akár a gyémánt, és hívogatón tükrözte vissza a nap sugarait. Lehetett úgy húsz méter hosszú, tíz méter széles, és legalább két méter mély. Csábító volt, nagyon csábító. Dorinát mégis keserűséggel töltötte el, mert soha senki nem tanította meg úszni. Vágyakozott, hogyne vágyakozott volna, de már nagyon régóta tisztában volt vele, nem minden álma válhat valóra. Annyit mégis megengedett magának, hogy odalépjen, leguggoljon, és legalább az ujját beledugja a hús, mégis kellemesen simogató vízbe.

- Ha van kedved, ugorj bele! – hallotta meg a háta mögött Tomi kellemesen csengő hangját.

Olyan gyorsan állt fel és egyenesedett ki, mintha rajtakapták volna. Alig volt ereje hozzá, hogy megszólaljon. – Nem lehet.

- Nem?!

- Nem, mert... - pirult el Dorina, miközben tekintete valahová a távolba révedt. - Én nem... nem tudok úszni.

Tomi összehúzta sötét szemöldökét, ahogy átnyújtotta az egyik csészét unokahúgának. Merengve figyelte a törékeny lány reszkető ujjait, vékony csuklóját, miközben félszegen elvette tőle a kávé. Tekintete ekkorra már célba vette egész alakját, keskeny derekát, formás csípőjét, hosszú, bő farmerral eltakart lábait, és a vastag pulóver alól kisejlett egyéb idomokat. Arca sápadtsága kiütközött, ahogy szemének és hajának fénytelenése, kedves vonásainak mély borúja. Szomorúnak látszott, nagyon szomorúnak. Persze, nem csoda, egy ilyen anya mellett – töprengett Tomi, majd komótosan arrébb sétált. Nem tudta, nem tudhatta, mi megy végbe unokahúgában, és eddig nem is érdekelte, mert Dorina kislány volt. Most viszont kész felnőtt, és jóval értelmesebbnek tűnt, mint az anyja.

- A sulis? – tudakolózott tovább a férfi, miközben csészéjét az asztalra tette, zsebéből pedig cigarettásdobozt vett elő, amiből kihúzott egy szálat. A cigit a szájához emelte és meggyújtotta, a füstöt pedig eleregette az ég felé.

Dorina zavartan pislogott, és a látványtól még a feltett kérdést is elfelejtette, így nagybátyjának újból fel kellett tennie.

- Hogy megy a sulis?

- Ó, hát... nehezen, de végeztem.

- Nehezen? – Tomi szemöldöke megint összeugrott, tekintete pedig áthatóan vizsgálta a lány ideges vonásait. Olyan sármos volt, olyan jóképű, hogy Dorina képtelen volt átsiklani felette.

- Öt... öt év alatt hatszor váltottam gimit, attól függően, hogy... anya pasijai... hogy merre laktak. Szóval... ezért. De végre befejeztem, és... most csak... vagyok.

- Egyetem?

- Álmodozom róla. – A lány egy őszinte mosolyt küldött

nagybátyjának, de rögtön fülig pirult merészségéért, ezért zavartan tovább beszélt. – Nincs hozzá pénzem.

Tomi arcán őszinte érdeklődés mutatkozott, amitől a lány még inkább elvörösödött. – Anyád?

- Neki sincs. Sosincs. A... a gimit is nehéz volt, de kijelentette, hogy az egyetemet már végképp nem támogatja. – Hangja tele volt keserőséggel, pedig megtett mindent, hogy elrejtse. – Felvettem, hogy... hogy keresek munkát. Kinevetett. Azt mondta, olyan nyámnyila vagyok, hogy senki nem alkalmazna. Úgy néz ki, hogy igaza van – sóhajtott fel. – Ahová eddig jelentkeztem... hát... nem vettek fel. Tudom, hogy kicsit... szóval – Dorina nem értette, miért, de hatalmas kényszert érzett, hogy már az elején tisztázzon mindent, és nagybátyja ne ítélje el. – Nem vagyok társasági lény, és merész sem. Nincs nagy szám, és... igen, nyámnyila vagyok, pedig nem voltam, csak...

- ...Sára – fejezte be a mondatot Tomi, és egy óriási füstgomolyagot eregetett az ég felé. – Azt hiszem, értelek.

- Szeretnék dolgozni, szeretnék egyetemre menni, de félek. Főleg attól, hogy mindez csak álom marad. – Dorina belekortyolt a kávéjába, s lassan végigsétált a medence szélén. – Nem tudom, mihez kezdjek.

Tomi egy darabig némán, merengve nézte, mintha szeretne belelátni, mintha ismerni akarná minden gondolatát. Elnyomta elszívott cigarettáját, és a kávéjáért nyúlt. – Majd lesz valahogy – nyugtázta, aztán elindult befelé, mint akinek még emésztenie kell a hallottakat.

A lány tétován pislogott utána, de már azt remek eredménynek tartotta, hogy ilyen kellemesen elbeszélgettek. Mivel egyedül maradt odakint, úgy döntött, ő is inkább visszamegy a házba, fel a szobájába. Ám alig ért fel a lépcsőn, az anyja haladt el mellette azzal az elhatározással, hogy főzni fog. Nem a kijelentéssel volt

baj, sokkal inkább az eredménnyel, ami rosszabb volt Dorina rémálmainál. Sietve háritott is, pedig mardosta az éhség. De tisztában volt vele, anyja főztjénél még az éhezés is jobb.

A szobájába lépett, és alaposan körbejárta annak minden szegletét, felemelt egy-egy tárgyat, majd visszatette ugyanoda. Jól érezte magát, nyugalom, biztonság áradt a falakból, amit azóta nem tapasztalt, mióta elmentek innen. Még tisztán emlékezett arra a viharos veszekedésre, ami a két testvér között zajlott. Súlyos, kemény szavak hagyták el Sára száját, és még utána is napokig pocskondiázta öccsét. Gengszternek, csalónak nevezte, aki folyamatosan kétes ügyletekbe keveredik, és úgyis börtönbe fog kerülni. Aljas gazembernek, aki kikészít maga körül mindenkit, aki megbízhatatlan, és csak kihasználja az embereket. Igen, talán még a tolvaj és a gyilkos jelző is elhangzott, na meg néhány múltbéli dolog, amit – visszagondolva – Tomi sem tagadott. Ám mindezek csak vádak voltak, egy sértett, megbántott testvér szájából. Dorina csupán azt tudta, Tomi egy szórakozóhelyet üzemeltet, amiben volt egy szerencsejáték-terem. Talán volt kapcsolata néhány fura alakkal, de őt magát jó embernek látta. Olyan volt, akár a magas, erős, kemény szikla, mint a levegőben szálló szabad madár, vagy az otthon biztonságot adó melege.

Dorina felsóhajtott, és úgy döntött, lefoglalja magát azzal, hogy kitakarít, és átpakolgat ezt-azt. Persze nem gondolt nagy átalakításra, csupán annyira, ami még Tominak se szúrna szemet. Ez a tevékenység jó időre lekötötte figyelmét, és talán meg sem állt volna, ha odalentről nem hangzott volna fel a testvéri veszekedés éles hangja. Megforgatta a szemét, és próbált nem foglalkozni anyjáékkal, de a kíváncsiság vagy inkább az

anyja viselkedése miatti szégyen úgy vonzotta, mint a mágnes. Lassan, tétován lépett ki a szobából, le a lépcső aljáig, de ott megtorpant, mert a kialakult vita egyre hangosabbá vált. Nem mert közelebb menni, csak megkapaszkodott a korlátban – de olyan erővel, hogy az ujjai belefehéredtek -, majd leült a legalsó lépcsőfokra, és onnan hallgatta anyja sipákolását, és nagybátyja dühét.

- Ne kezd megint! – csattant fel Tomi baljós hangja a nappaliból.

- Én? Ugyan már! Te keresed folyton a bajt – kiáltott át Sára a konyhából. – Csodálkozom, hogy még szabadlábbon vagy.

- Fejezd be! Nincs szükségem a károgásodra.

- Károgás? Örülj neki, hogy foglalkozom veled! Ha anya látna...

- Na, ebből elég! – Tomin olyan mérvű düh futott végig, ami a hangjából kiérezhető volt, és azonnal megfagyasztotta Dorinát. – Fogd be a szád, vagy én fogom be!

- Fenyegetsz?

Nem érkezett felelet, de a férfi erőteljes, határozott léptei úgy viharoztak ki a nappaliból, mintha szavait tettekre akarná formálni, hogy ő maga fogja be nővére száját. Nem jutott messzire, csupán az előtérig, ahol egy szeretetért és nyugalomért sóvárgó bánatos szempár pislogott rá. Annyi keserűség áradt belőle, ami egy jéghegyet is megolvasztott volna.

Tomi lenyelte a feltörő káromkodását, majd hirtelen célirányt változtatott, és az udvarra sietett. Néhány mozdulattal megszabadult a ruháitól, és egy szál gatyában beugrott a hűsítő, mély vízbe. Erőteljes karcsapásokkal úszott, de így is jó pár hossz kellett, hogy lehiggassa felborzolt idegeit.

Dorina merengve nézett nagybátyja után, majd tétován

felállt, és figyelemre sem méltatva anyja szitkait, követte nagybátyját. Valami hívta, vonzotta, és olyan hévvel nyűgözte le, hogy az ájulás környékezte. Még sohasem látott ehhez foghatót, pedig jó pár férfihoz volt már szerencséje az anyja jóvoltából. Ám a sok új apuka közül egyik sem volt ilyen izmos, magas, és ennyire jóképű. ahogy Tomi lebukott a víz alá, majd felúszott, Dorinának a tévé reklámok jutottak eszébe, de úgy hitte, nagybátyja még azokon a modelleken is jócskán túltesz. Egyszerűen képtelen volt másfelé nézni, nem tudta levenni róla vágyakozó, ámuló szemeit. Mindezt csak tetézte, mikor Tomi kiugrott a medencéből, és a víz végigfolyt férfiasan szőrös mellkasán, kockás hasán, izmos lábain.

A lány száját elhagyta egy különös sóhaj, amitől észhez is tért, és olyan hirtelen fordult meg és futott fel a szobájába, hogy nem csak Tomi, de a konyhából kilépő anyja is döbbsen meredt utána. Dorina nem törődött velük, sokkal nagyobb gondja volt, méghozzá saját érzékei, melyek oly rútul becsapták. Hiába mondogatta magának, hogy csak Tomi kedvességére vágyik, a nyugalomra, az otthonra, az elmúlt pillanat képei még órák múlva és este is ott lebegtek a szeme előtt. Nem merte kitenni a lábát apró birodalmából, hiába hívta az éhség. Inkább koplalt, minthogy belenézzen Tomi őrjítően kék és tiszta szemeibe, melynek égszíne olyan fényesen csillog.

Másnap reggel Dorina arra ébredt, hogy iszonyú éhség gyötri. Hiába próbálta tagadni, leküzdeni, nem volt képes uralkodni rajta. Sietve felöltözött hát, és minden bátorságát összekotorva kilépett szobája ajtaján.

Csend volt, túl nagy csend. Nem hallatszott sem vita, sem szöszmötölés. Dorina egy pillanatra meg is nyugodott, hogy talán elkerüli a találkozást Tomival. Ebben a reményben osont le a lépcsőn, be a konyhába,

hogy csillapítsa mardosó éhségét. Ám abban a pillanatban, hogy átlépte a küszöböt, épp nagybátyjával találta szembe magát, aki akkor indult kifelé egy csésze kávéval a kezében.

- Jó reggelt! – köszönt Tomi, miközben kikerülte a lányt.

- Jó reggelt! – dűnnyögte Dorina már csak magának, és ha a hasa nem figyelmezteti, azt is elfelejtette volna, miért indult. Ám ahogy a korgás egyre ismétlődött, kelleetlenül a szekrényhez lépett, és a tartóból kivett egy szelet kenyeret, amit csak úgy ácsorogva majszolni kezdett. Merengve, zavartan evett, és valahol nagyon messze járt gondolataiban, mert észre sem vette, hogy nincs egyedül. Arra eszmélt fel, mikor nagybátyja odaállt mellé, és csodásan fénylő szemei értetlenkedve meredtek rá... vagy inkább a csupasz kenyérszeletre.

- Üresen eszed? Tele a hűtő.

Dorina riadtan pillantott fel, és legszívesebben még azt a szeletet is eldobta volna, amit eszegetett. Végül csak vállat vont, és azt felelte, ami legelőször eszébe jutott. – Én... már megszoktam, hogy így eszem.

- Megszoktad? – Tomi összehúzta sűrű, sötét szemöldökét, és úgy mérte végig unokahúgát, mintha fogalma nem lenne arról, mi mindenben ment keresztül. S valójában nem is volt.

- Hát... anya legutóbbi pasijánál sosem volt semmi a hűtőben. Ők a munkahelyükön ettek, és nem sokat foglalkoztak vele, hogy legyen itthon ez-az. Néha vettem felvágottat, de sokszor azt is megették, így nekem... - mutatott a kenyérre -, csak ez jutott.

Tomi hitetlenkedve a fejét rázta, amitől sötét haján megcsillant az ablakon át betűző fénysugár. – Nem lehetett könnyű.

- Kibírtam – vont vállat ismét a lány, majd idegesen lenyelte az utolsó falatot, és hogy elterelje magáról a szót,

sietve témát váltott. – Anya?

- Dolgozni ment.

- De... de azt mondta, hogy a hétre szabit kért.

- Valóban? – Tomi elhúzta a száját, amitől az arca egészen kisfiússá változott. – És te elhitted?

Dorina felnézett nagybátyja szeméibe, és megrázta a fejét. – Miért?

- Tudod – kezdte Tomi -, anyád nem mindennapi ember. És ezt nem azért mondom, hogy bántsalak, de ha egyszer olyat fog tenni, te is elfelejted majd, hogy az anyád, ahogy olykor én is megfélemlítek róla, hogy a nővérem.

- Sokat veszekedtek... - A lány félt kimondani, mégis megtette, de nyomban le is sütötte szeméit, mert tartott tőle, hogy Tomi ezt vádaskodásnak veszi. Ám a férfi ugyanolyan nyugodtan felelte meg ezt, mint az eddigieket.

- Nem, nem sokat, mert mi folyton veszekszünk. Mint mondtam, nem akarlak bántani, de anyád egy kibírhatatlan néember.

- Ő ugyanezt mondja rólad.

A férfi éles kacaja betöltötte a konyhát, és Dorina füle visszahangozta a csodás hangot, miközben szájátva bámulta az előtte álló tökéletességet. Azt kívánta, bárcsak megállna a perc, és sosem múlna el nagybátyja arcáról a meleg nyári nap, ő pedig örökké fürödhetne benne. Aztán mégis lecsendesült, de szeméi sokáig mosolyogtak még.

- Anyádnak nem tetszik az életstílusom. Azt mondja, túl könnyedén veszek mindent, túl lazán. Valamiféle alvilági, gonosz, link figurának gondol.

- Pedig nem is vagy az! – Ez inkább kérdésnek hatott, mint kijelentésnek, és ehhez mérten Tomi meg is válaszolta.

- Csak mert nem veszek mindent olyan véresen komolyan, és mert szeretem az éjszakai életet? – Egy pillanatra elhallgatott, majd a kávéfőzőhöz lépett, és még

egy adag feketét öntött a csészéjébe. – Bírom ezt az életformát, és senki kedvéért nem fogok változtatni rajta. Pláne nem anyád miatt.

Dorina nem tudta, mit felelhetne erre, pedig szívesen társalgott volna még. Ám nagybátyja vetett rá egy lágynak tűnő, de határozott pillantást, és csészével a kezében kilépett a konyhából. A lány sóhajtozva nézett utána, és még pillanatok múlva is maga előtt látta fess alakját, fazonra kócolt haját, fehér fogait, és csodásan fénylő szemét. A fejét rázta és várta a kijózanodást, hiába. Töltött magának kávé, belekortyolt, de az sem segített rajta. Nem látott más kiutat, lassan, bizonytalanul, de követte nagybátyját az udvarra, és tétován, zsebre dugott kézzel megállt néhány méterre tőle. Iszonyú zavarban volt, így a vizet kezdte tanulmányozni, de arról meg a tegnapi jelenet jutott eszébe. Mivel zavara egészen a feje búbjáig vörösítette, kiprésel magából néhány szót, ne tűnjön olyan fenemód esestnek.

- Van... jár valami napilap? – kérdezte, de nem mert felnézni. – Keresek... keresnem kell valami munkát.

- A nappaliban. – Volt a felelet.

Dorina habozás nélkül, szinte menekülve sietett vissza a házba. A kanapéra huppanva lélegzett csak fel, és gondolatban ezernyi szitkot szórt saját fejére. Közben remegő kezébe vette a kisasztalon nyugvó újságot, és átfutotta az álláshirdetéseket. „Gyakorlattel rendelkező”, „Több éves munkatapasztalattal” – olvasta mindenhol. – „Szakirányú végzettséggel”. Csalódottan dobta a lapot maga elé, majd felállt, és vissza-slattogott nagybátyjához. Miért? Azt maga sem tudta, de a közelében biztonságban érezte magát, és... otthon.

- Na, van valami? – tudakolta Tomi, mélyet szívva cigarettájából.

- Van... de nem nekem. Se tapasztalatom, se

végzettségem. – A csalódottság kiült vonásaira, amit nagybátyja is jól látott.

- Ne aggódj, majd lesz.

- Biztosan, de attól tartok – motyogta félszegen -, arra sem én fogok kelleni.

- Nincs valami nagy önbizalmad.

Dorina kikerekedett szemekkel bámulta Tomit, majd amikor észrevette magát, sietve elfordította a fejét, és tőle szokatlanul, kissé cinikusan válaszolt. – Mitől lenne? Az egész életem bizonytalan, miért pont önmagamban lennék biztos?

- Mert fiatal vagy, egészséges és szép.

„Szép.” Valóban ezt mondta? Dorina szíve heves kapálózásba kezdett, és igencsak koncentrálnia kellett, nehogy elveszítse beszélgetésük fonalát. – Nem vagyok szép, csak egy átlagos tini, aki útban van mindenhol, akire még a saját anyja sem figyel, csak cipeli magával, mint egy púpot a hátán.

- Ez ostobaság! – Tomi elnyomta a csikket, és egészen közel lépett unokahúgához, kezeit annak álla alá tette, így kényszerítve arra, hogy a szemébe nézzen. Nem vette észre a lány testében végigfutó remegést, vagy csak átsiklott felette. – Mi történt, Dorina? Néhány éve még a fejemet vetted, mikor anyáddal összekaptunk. Kiálltál érte és magadért. Most pedig egy félénk, félszeg kiscicát látok, aki egyfolytában fülig pirul.

Ettől a kijelentéstől, na meg az érintéstől a lány arca ismét pirossá vált, és szeretne volna a fejét is elfordítani, de nagybátyja nem hagyta, megragadta újra, és visszahúzta maga felé.

- Bántottak, vagy anyád mondott valamit?

Mivel Dorina nem tudott szabadulni, megadta magát, és hagyta, hogy sodorja az ár. Ám ahhoz, hogy könnyek nélkül felelni tudjon, nagyon nagy lelki erő kellett. – Nem,

nem mondott, nem volt rá szükség, mert érzem. Az életem évek óta ugyanolyan. Anya reggel elmegy, délután hazajön. Az épp aktuális pasijával bezárkóznak a szobába, és letudnak néhány menetet. Este kikászálódnak, elmennek csavarogni, vacsorázni, vagy ki tudja, hová, de van, hogy csak beülnek a tévé elé, és ennyi. Meg sem kérdezi, hogy vagyok, mi van velem, szinte rám se néz. Eleinte még megpróbáltam felhívni magamra a figyelmét, de rájöttem, hiába teszem. Ha néha észre is vesz, csak szid és parancsolgat.

A férfi elengedte unokahúgát, de nem mozdult. Hosszú pillanatokig nézte a lányt, és próbálta megfejteni az arcára kiült jeleket. – Sajnálom – suttogta végül, de olyan érzéken, hogy Dorina levegőt is elfelejtett venni. – Nem gondoltam, hogy ennyire nehezen éled meg. Én...

- Nem akarok többet beszélni róla – vágott nagybátyja szavába, miközben kezeit tördelve sétált egyre távolabb, el a búvőkörből, el a bizsergéstől. – Elég volt átélni. Most... jó itt nálad, és szeretném... kiélvezni, mielőtt ismét tovább állunk.

- Értelek – hagyta rá Tomi, majd sóhajtván visszalépett az asztalhoz, és újabb cigire gyújtott. – Ma kártyanap van, bemegyek a bárba. Van kedved velem jönni?

Alamizsna – futott át Dorina agyán. – Alamizsna, hogy ne érezzem rosszul magam, és hogy nagybátyám törlesszen valamit a siralmas életemért. Nem, nem kell!

- Igen, van – felelte mégis, de abban a pillanatban le is döbbsent saját merészségétől, és a választ kereste a benne tomboló rengeteg miéltre, ami a fejében motoszkált.

- Akkor hát, tőlem indulhatunk.

- Tőlem is – motyogta a lány, és lassan, tétován indult Tomi után a garázshoz, ahol nem a régi Skodát pillantotta meg, hanem egy metálkék színben pompázó Ferrarit. Nem bírta, és elejtett egy ámuló „Húha”-t, s közben úgy simított

végig a fényes karosszérián, mintha csak egy törékeny tárgyat érintene. Akkor kinyílt az ajtó, és Dorina szeme elé tárult a bőr ülés, a méregdrága autósrádió, a modern, fullextrás műszerfal, alig mert beszállni. Mikor megtette, akkor is kábulva pislogott körbe.

- Ez biztosan egy vagyona kerülhetett.

- Bizony, abba – helyeselt Tomi, miközben egy gombnyomással felnyitotta a garázst, majd indította a kocsit, és felpörgette a motort.

- Talán megnyerted a lottó ötöst?

A férfi hamiskásan elmosolyodott. – Mondhatjuk úgy is. – Azzal felengedte a kuplungot, és olyan iramban taposta a gázpedált, hogy mögöttük hatalmas porfelhő keletkezett.

Dorina ijedten keresett valami kapaszkodót, mert belesédült az élesen vett kanyarba, és a száguldásba, nemkülönben nagybátyja közeli jelenlétébe. Nem is tudta eldönteni, melyik zavarja jobban. Ám egy csikorgó kerekekkel bevett kanyar után már tisztán érezte.

- Nem mehetnének lassabban? A végén még felborulunk, vagy megállít a rendőr.

- Ugyan! Csak engedd el magad!

- Nem tudom... én... félek – felelte nyíltan a lány.

Tomi erre rálépett a fékre, amitől a tempó egészen elviselhetővé vált. Csupán a hirtelen beállt csend nem akart szűnni, és ezt mindketten másképp élték meg. Dorina szégyenkezve gyávaságáért, Tomi pedig kíváncsian.

- Nem szabadna ennyire rettegned a dolgoktól. Próbálj lazítani!

- Azt hogyan kell?

A férfi a fejét rázta a kérdésre, mert képtelen volt felfogni, hogy az azelőtt cserfes, határozott lány, mitől lett ennyire magába forduló és félénk. Mégsem szólt, még akkor sem, mikor megérkeztek a klubhoz. Csak

bekanyarodott az épület mögé, és leparkolt a hátsó bejáratnál, majd lendületesen kiszállt, és azonnal cigarettára gyújtott.

Jobb híján Dorina is követte, és lassan odaballagott a közelébe, onnan pislogott körbe. De hiába nézelődött, nem jutott el a tudatáig semmi, mert megzavarta a nagybátyjából áradó férfias illat, a cigarettájának füstje, és még ki tudja mi. Elmerengett ezen, vagy inkább azon, hogy milyen jól esik neki a cseppnyi figyelem, a törődés, amit tőle kap, a mosoly, a pillantás...

- Helló, főnök! – hallotta meg a hátuk mögül, és mikor odafordult, egy magas, vékony, felcicomázott nőt látott közeledni, aki száját cuppantásra nyújtotta, és egy csókot küldött Tomi felé, miközben közelebb tipegett.

- Szia, Klemi! Ilyen korán? – tudakolta a férfi, de különösebben figyelemre sem méltatta a kifestett, miniszoknyás beosztottját.

- Mivel Marcsinak szabad kezét adtál a beosztásban, így engem tett be délelőttre. Persze jellemző, mert övé az este, mikor sokkal bulisabb minden, még te is.

Hogy ezt mire értette, Dorina nem tudta, de Tomi láthatóan igen, mert olyan különös pillantással sóhajtott fel és mutatott a nőnek az ajtó felé, ami sejtetni engedett ezt-azt.

- Vár a munka. Nem?

A nő kacintott egyet. – Kár, hogy csak a munka vár. – A kijelentés igen kacér volt, amitől Dorina arca azonnal vörössé vált, főleg mikor a szókeség őt mérte végig. – Bár úgy látom, a mai napod már foglalt. Ki a kisbarátnőd? Elég elhanyagolt teremtés.

Tomi összehúzta szemöldökét, vonásain látszott a düh, de még kellően nyugodtan felelt. – A kis barátnőm az unokahúgom. Örülnék, ha a munkáddal is olyan elmélyülten foglalkoznál, mint a magánügyeimmel.

- Jól van, megyek már! De hogy te milyen undok vagy ma reggel!

Tomi nem felelt, csak vetett egy szúrós pillantást a nőre, majd eldobta a csikket, és egy újabb cigarettát halászott elő. Dorina viszont nem tudta, mit kezdjen magával, mert Klemi rávilágított a rideg valóságra. Mellette valóban elhanyagoltnak érezte magát az egyszerű ruháiban, amiket a túrkálóban vásárolt, nem beszélve arról, hogy kisminkelve sem volt, ellentétben az épület felé riszáló nővel. Önbecsülése ismét esett egy szintet, és úgy hitte, legjobban tenné, ha most azonnal hazamenne, bezárkózna a szobájába, és ki sem lépne onnan úgy néhány... évtizedig. Addigra talán sikerülne bebeszélnie magának, hogy ő is ér valamit, még ha nem is olyan szép és elegáns, mint azok a nők, akik Tomit körülveszik. Mert, hogy körülveszik, abban egészen biztos volt. Nem csak Klemi tekintete miatt, de úgy vélte, egy ilyen kaliberű férfit sokan akarnak maguknak tudni.

Lopva odasandított nagybátyjára, de azt olyannyira lefoglalta valami más, hogy egyáltalán nem foglalkozott vele. Dorina biztos volt benne, még csak észre sem veszi a benne dülő háborút, és a megannyi kételyt. Persze nem is akarta terhelni vele, megelégedett azzal, hogy a közelében maradhatott.

Miután Tomi elnyomta a második csikket is, egy mély sóhaj után elindult Klemi után. Dorina sem tehetett mást, követte, mint egy jól beidomított kiskutya. Közben körbe-körbe nézett, mert kíváncsi volt nagybátyja azon életére, amit anyja annyira megvetett, de nem látott mást, csak egy graffitivel telerajzolt folyosót, amely azonnal lenyűgözte. Egyik oldalon a lemenő napot ábrázolta, ahogy a víztükörben visszatükröződik, a másikon egy oázist, pálmafákkal. A plafon pedig tele volt csillagokkal, mintha éjszaka lenne. Csodálatos volt, és ez még csupán

egy kis részlete volt mindannak, ami elé tárult. Mert ahogy egyre beljebb lépkedett, nem csak a gazdagon felszerelt bárpultot látta, vagy az igényes berendezést, de a táncparkett falai varázslatos graffitiét is. Mintha megelevenedett volna az esti tengerpart, az egyik felén táncoló emberek árnyékai a holdsütésben, a másikon egy szerelmespár bontakozott ki, míg megint másikon maga a víz, apró hullámokkal, és néhány delfinnel.

Dorinát olyannyira elkábította a látvány, hogy fel sem tűnt nagybátyjának hült helye, csak arra eszmélt, hogy egy nagydarab, tagbaszakadt férfi állja el az útját és a nézni valót.

- Te meg mit keresel itt? Hogy jöttél be?

A lány ijedten rezzent össze a mély, dühös hangtól, és megszeppenve emelte szemét a hatalmas idegenre. Sietve körbenézett nagybátyja után, de sehol nem látta, így megpróbál kikecmeregni a bajból. – Én... én... csak... - dadogta, de sokkal nehezebb volt kiállnia magáért, mint gondolta.

- Mit te? – kiáltott rá a férfi. – Tűnj innen, mielőtt én doblak ki!

Dorina zavara és félelme az egekbe szökött, és bárhogy kívánta, sem a padló nem akart megnyílni alatta, sem az ég rászakadni. Ezért úgy állt ott mozdulatlanul, mint egy riadt nyuszi a vadász puskája előtt.

- Tűnés! Nem hallod?

Dehogynem hallotta, tisztán és érthetően, és úgy tűnik, nem csak ő, mert a hangoskodásra mindenki őket nézte. Dorina már igazán nem vágyott másra, csak szobája magányára, és meg is fogadta, ha egyszer újra ott lesz, ki sem teszi a lábát többé... hacsak nem anyja úgy dönt, ismét tovább állnak.

- Mi van? – Tomi mély baritonja úgy süvített végig a helyiségen, hogy attól mindenki rémülten ment a dolgára,

csupán Dorina érezte úgy, hogy megérkezett a megváltás.

- Bocs, főnök – szabadkozott a melák -, csak egy kiscsaj bepofátlankodott. Épp ki akartam dobni.

Tomi szemei vészjóslóan villantak, és úgy állt a hatalmas fickó mellett, mintha ő lenne a nagyobb. Pedig sem izmai, sem magassága nem vetekedhetett az óriással, ám egész kiállása felsőbbrendűnek hatott, hát még szavai.

- Egy. A kiscsaj velem van, úgyhogy, ha egy ujjal is hozzáérsz, véged! Kettő. Ha még egyszer szabadon hagyod a bejáratot, én foglak kidobni téged.

A nagydarab fickó szinte meghunyászkodott, ahogy főnökére pislogott. – Bocs, csak egy pillanatra...

- Elég sok ilyen pillanat van – vágott a szavába Tomi, és úgy mérte végig, mintha képes lenne pusztán a tekintetével ütni -, és elég sűrűn. De ha így folytatod, már nem sokáig. – Még eleresztett egy haragos villantást, majd a bárpult felé vette az irányt.

Dorina ott lépdelt mögötte, nem akart lemaradni még egyszer, és belecseppenni egy újabb kellemetlenségbe. Hiszen az arca még mindig égett a nagydarab férfi szidalmaitól, de leginkább attól, hogy nagybátyja mindennek tanúja volt.

Elhaladtak a bár előtt, át a táncparketten, egy kisebb terembe, ahol keskenyebb pult volt, szemben vele pedig bőrpárnás fabokszok szépen megmunkált fa asztalokkal. A falakat itt is telerajzolták, ám nem a tengerpart vagy a csillagos égbolt képeivel, hanem egy hangulatos szőlőültetvény csodálatos festményeivel. A tőkéken érett, lédús szőlőfürtök lógtak, kicsit odébb egy prés állt, melyet egy trikóba öltözött izmos férfi tekert. Amott pedig néhány rövidnadrágos, ingujjas lány szedte a szőlőt a hátukon lévő puttonyba. Olyan élethű volt mindegyik kép, hogy nem csupán a férfi izmainak játéka tűnt ki belőle, de a lányok formás kebleinek vonala, és az arcukra ült nevetés

kacaja. Szinte hallotta a fülébe, ahogy Tomi dühös szavait.

- Ez mi? – Tomi a teremből nyíló szobaajtóban állt, és felháborodva meredt befelé, majd haragja teljességével a bárpulthoz érkező Klemire. – Miért nincs kitakarítva a klubszoba?

A nő odatipegett főnöke mellé, és belesett a helyiségbe, majd teljesen nyugodtan vállat vont, mintha cseppet sem félne Tomi haragjától. – Tegnap már elment a takarítónő, mire végeztünk mindennel. Marcsi azt mondta, elég lesz majd ma reggel kipucolni, mielőtt beindul az esti banzáj.

- Megmondtam tegnap, hogy reggelre legyen itt rend!

- Tudom – közölte a nő még mindig teljes nyugalomban –, de ne az én fejemet harapd le miatta...

A mondandóját már nem tudta befejezni, mert Tomi olyan hévvel csapta meg az ajtót, hogy az kis híján kiesett. Nem csak Dorina rezzent össze, de azok is, akik jóval távolabb álltak, vagy a másik helyiségben végezték feladataikat.

- Azonnal hívd fel Marcsi barátnődet, hogy méltóztasson bejönni és elvégezni a munkáját. Mert ha én hívom, abban nem lesz köszönet.

- Máris, főnök! – húzta el a száját Klemi, miközben úgy nézett végig Dorinán, hogy a lánynak beleborsózott a háta. Egy lépésre sem maradt le nagybátyjától, mikor az elindult visszafelé, oda, ahonnan érkeztek.

A lány azt hitte, már mennek is, és épp némi megkönnyebbülés dobogott hevesen lüktető szívében, ám Tomi elhaladt a kijárat előtt, és benyitott egy másik ajtón, ami – ez egyértelműen kiderült Dorina számára – egy kényelmesnek tűnő iroda volt.

Tomi nem szólt, úgy tett-vett, mintha egyedül lenne, és Dorina nem is akarta megzavarni. Csendesen megállt az egyik falnál, és alaposabban szemügyre vette a helyiséget. Arra számított, hogy minden szobának hasonlóan díszített

falai vannak, mint amit odakint látott. Ám az iroda nem tükrözte azt a hangulatot a maga komor egyszínűségével. A berendezése mégis magával ragadó látvány volt a kényelmesnek tűnő öblös fotelekkel, és a hatalmas kanapéval. A falakon arctalan női alakok képei lógtak alig takaró, áttetsző ruhákban, de volt, amelyen még egy falatnyi fehérnemű sem látszott. Dorina arca rózsába vált a látványtól, hát még akkor, mikor megszólalt Tomi telefonja, és a férfi egyenesen őrá nézett azokkal a csodásan fénylő szemeivel.

- Menj, igyál valamit odakinn!

Dorina azonnal kifordult a helyiségből, és még az ajtót is gondosan becsukta maga mögött. Ebben nagyon jó volt, hiszen anyja mellett meg kellett tanulnia, hogyha zavar, a lehető leggyorsabban és legészrevétlenebbül távozzon. Jobb híján a bárpulthoz sétált, és tétován leült az első útjába kerülő székre, onnan figyelte a sürgő-forgó embereket. Csupán négyen voltak, Klemi, egy másik pultos fiú, a kidobóember és egy pincérlány, aki alig lehetett idősebb, mint Dorina, mégis fényévekkel volt tőle. Hiszen már mozgásában is egészen vagány, határozott benyomást keltett, kinézetében pedig hasonlított egy csinos modellhez, aki nem rejti véka alá, amit a teremtő neki ítelt. Így azonnal helytállóvá vált Dorina feltételezése, hogy Tomit valóban szebbnél-szebb lányok veszik körül, akikkel ő fel sem vehetné a versenyt. Ettől a gondolattól egészen elkedvtelenedett, és ha lett volna bátorsága, köszönés nélkül távozik.

- Hány éves vagy? – hallotta meg a pult másik oldalán Klemi csendes hangját. Hozzá beszélt, mert ráemelte hosszú, fekete műszempilláit, és úgy várta a választ, mint az éhező a mannát.

- Tizennyolc – felkelte Dorina, de olyan hangsúllyal, mintha más a kora is bűn lenne.

- Te jó ég! – rikkantotta a nő, majd egészen áthajolt a pulton, mintha valami bizalmas dologról lenne szó. – És mióta vagytok úgy?

Dorina nem értette a kérdést, sem pedig azt, mit jelenthet az „úgy”. Mégis felelt, annak megfelelően, ahogy ő értelmezte ezt a különös kérdést. – Tegnap költöztünk...

- Nem tudta befejezni, mert Klemi tátott szájjal, döbbenete teljességével halkán felsikított.

- Összeköltöztetek? – A nő lejjebb vette a hangját, úgy tudakozódott tovább. – Ez ennyire komoly? Apám! Talán eljegyzés is lesz?

- Eljegyzés? – Dorina már végképp nem értett semmit, hiszen Tomi elmondta Kleminek, hogy rokoni kapcsolatban állnak. Ezért ismét csak úgy felelt, mintha nem a férfiről lenne szó. – Még nem terveztem.

- Nem? Akkor csak úgy összecuccoltatok és kész? – Klemi a fejét rázta döbbenetében. – Tizennyolc éves vagy. Mióta ismeritek egymást?

- Hát... mindig ismertük.

A nő vetett még egy hitetlenkedő pillantást Dorinára, majd arrébb sétált, hogy tovább folytassa a munkáját. Csak a lány nem tudott elvonatkoztatni az iménti párbeszédétől, és újra lejátszotta magában, hogy megértse, hogy rájöjjön, hol ronthatta el. De nem volt ilyen pont. Mégis úgy gondolta, ha nem tisztázza Tomival a kialakult félreértést, abból hatalmas botrány kerekedhet, aminek bizonyára ő issza meg a levét. Nem akarta az egyetlen biztos pontot, a nagybátyját elveszíteni, csak mert egy kotnyeles nő nem ismeri az „unokahúg” jelentését.

Zavartan, idegesen állt fel a székről, és félszegen visszaballagott az irodához. Az ajtó előtt megállt, és hevesen dobogó szívvel, remegő kézzel bekopogott.

- Gyere! – hallotta Tomi kemény hangját.

Lassan, óvatosan nyitott be az ajtón, és mikor belépett,

be is csukta maga mögött, hogy senki ne hallhassa mentegetőzését, és nagybátyja haragját. Mert hogy mérges lesz, abban egészen biztos volt.

- Bocsánat, hogy visszajöttem – makogta, miközben egyre közelebb lépkedett az íróasztalhoz, aminek végén Tomi ült, és egy mappát olvasott.

- Semmi gond, már befejeztem a telefonálást.

- Igen... látom – motyogta Dorina, és néhány mély sóhaj után, lesütött szemekkel, fülig pirulva kezdett neki mondandójának. – Én... azt hiszem... szóval... történt egy kis félreértés.

- Nocsak! – A férfi szemei kíváncsian vetültek unokahúgára, amitől az még inkább zavarba esett. – És pedig?

Dorina nyelt egyet, s miközben a kezeit tördelte, megpróbálta összefoglalni a lényegét. – Odakinn... az a nő... ő megkérdezte, hogy... mióta... mióta vagyunk úgy. Nem értettem, és elmondtam, hogy... hogy tegnap költöztünk hozzád. Ő meg valami eljegyzésről érdeklődött. Én... én azt hittem tudja, hogy mi... hogy rokonok vagyunk. Nem gondoltam, és... - szabadkozott, és Tomi égszínkéek szemeknek fényében még inkább kellemetlenül érezte magát. – Sajnálom.

A férfi szája szélén egy halvány mosoly suhant át, ahogy unokahúga égő orcáit nézte. – Mit mondtál neki az eljegyzésről?

- Hogy... hogy nem terveztem. Akkor jöttem rá, hogy ő azt hiszi, hogy mi... hogy mi együtt... - Még kimondani is maga volt az izzó láva.

Tomi felhúzta a szemöldökét, majd letette kezéből a mappát, és az íróasztal mögötti székre telepedett, onnan méregette a zavart, félénk kiscicát. – Ne aggaszd magad! Klemi folyton kombinál. Mindenben többet lát, mint ami valójában benne van. Ha meg nem, hát hozzátesz, hogy

érdekesebb legyen.

- Ez megnyugtató. – Mintha mázsás kő esett volna le Dorina válláról, szinte fellelegzett, és csak azt sajnálta, hogy szerelmi története olyan gyorsan véget fog érni, amilyen gyorsan elkezdődött. – Azt hittem, én voltam... szóval, hogy én értettem rosszul.

Másodpercek – gondolta a lány -, Tomi feláll, kimegy, és tisztáz mindent, s az álom, ami egy pillanatra ellepte, eltűnik, hogy helyébe lépjen a kegyetlen és rideg valóság. Az illúzió pedig, hogy tartozik valakihez, úgy dől semmibe, mint egy rosszul felépített kártyavár. De Tomi nem mozdult, csak belemélyedt az előtte lévő papírhalmazba, és azt is csupán foghelyről jegyezte meg unokahúgának, hogy érezze magát otthon. Jobb híján beletelepedett az egyik fotelbe, és onnan figyelte nagybátyja minden rezdülését. Persze nem feltűnően, csak a tőle megszokott elesettséggel. Ez a tevékenység jó időre lefoglalta, de csak fokozta zavarát és feszélyezettségét. Szinte fellelegzett, mikor egy rövid kopogás után nyílt az ajtó, és a beinvitálást meg sem várva egy vékony, magas sarkú körömcipőbe és igazán kihívó ruhába öltözött nő tipegett befelé. Haja mesterien fel volt tűzve, az arcán pedig több volt a vakolat, mint a falon. Mégis annyi magabiztossággal ballagott Tomihoz, mintha övé lenne a klub.

- Hívattál – mosolygott a férfire, s közben lábait keresztbe rakva ráült az íróasztal szélére. Miniszoknyája láttatni engedte formás, hosszú combjait, és ahogy előre hajolt, dekoltázsából majd kiestek nagy mellei.

Úgy tűnt, Tomit nem hatotta meg a belépő jelenet, mert felhúzott szemöldökkel a nő arcába nézett. – Marcsi, mi van veled?

- Velem, édes, igazán semmi. És veled?

Dorina nehezen viselte, ahogy a nő kacérkodott Tomival, és mivel amúgy sem foglalkozott vele senki, ki akart

osonni a szobából, hogy fájó lelkét kiszellőztesse a friss levegőn. Ám felállni sem volt ideje, mert nagybátyja úgy csattant fel, mint alig fél órája odakint.

- Hogy mi van velem? – állt fel Tomi, és olyan komoran nézett a nő szeméibe, mintha ellensége volna. – Megmondtam, hogy reggelre legyen kitakarítva a klubszoba.

- Tudom, édes – egyenesedett fel Marcsi is, és olyan bizalmas közelségbe lépett a férfihez, mintha nem a beosztottja, sokkal inkább a nője lenne. – Tudod, arra gondoltam, hogy...

- Ne gondoldj, csak hajtsd végre! – Tomi olyan haragosan villantotta meg kék szeméit, hogy még Dorina számára is egyértelművé vált hozzáállása és véleménye. Ő maga fellélegzett ugyan, de láthatóan Marcsi nem tudta hová tenni ezt a viselkedést.

- Tessék?

- Jól hallottad! Amit mondok, az nem lehetőség, hanem parancs. Ha nem vagy képes normálisan elvégezni a munkádat, amiért megfizetlek, veheted a sátorfádat. Amúgy sem emlékszem, hogy cirkuszi bohócot alkalmaztam volna.

A szavak kemények voltak, és Dorina elméjében sorra jelentek meg a hasonló inzultusok, amik őt érték. Szinte sajnálta a nőt, aki rémülten, értetlenül nézett főnökére, majd tekintete egyenesen a fotelhez vándorolt, és szinte keresztüldöfte a lányt.

- Szóval Kleminek igaza volt. – Nem lehetett eldönteni, hogy a méreg forr benne jobban vagy a szégyen égeti, mert hangja síróssá vált, mégis szikrákat szóró tekintettel pillantott vissza főnökére. – Megszédített egy igénytelen kis csitri, és kifordított önmagadból.

Dorina szeretett volna elsüllyedni a szavak hallatán, hiszen ő egy kiskutyát sem tud elszédíteni, nemhogy egy

érett, felnőtt férfit, akinek minden ujjára akad legalább tíz csinosabbnál-csinosabb nő. Bezzeg ő, sosem tartozott igazán senkihez, és jó érzés volt, hogy itt azt hiszik, de biztos volt benne, ha eddig nem, Tomi most bizonyára felvilágosítja ezt a nőt, hogy ki is valójában, hogy a félreértés tisztázódjon végre. Ezért is lepődött meg, mikor nagybátyja még csak említést sem tett valódi kilétére.

- Ha nem tudnád, ez egy munkahely. – A férfi olyan élesen förmedt Marcsira, hogy az rémülten rezzent össze. - A magánéletemhez pedig semmi közöd sincs. Lennél szíves intézkedni végre a klubszoba miatt?

A nő szája tátva maradt a döbbenettől, de leginkább a hangnemtől, ami úgy csattant a légben, akár egy pofon. Beletelt néhány pillanatba, mire sikerült összeszednie magát, és megadni a feleletet. Mikor összegyűlt az ereje, felemelte a fejét, és dühösen, akár egy fúria nézett főnöke szemeibe. – Intézkedj magad! – Azzal elfordult, és olyan gyorsan hagyta el a helyiséget, ahogy magas sarkú cipőjében ez lehetséges volt. Az ajtót ő is bevágta, amit egyértelműen Tomitól tanult. Távozását pedig csend követte, mély és feszélyezett csend.

Dorina úgy ült a fotelbe süppedve, mintha vele együtt készítették volna, és mozdulni sem mert. Figyelte, ahogy Tomi az ajtóhoz lépett, és kikiabálta rajta.

- Klemi! Tegyéél róla, hogy a klubszoba egy félórán belül ragyogjon! – Hangja markáns mélysége, kiállásának keménysége meghozta hatását, mert olyan síri csend lett az egész épületben, mintha temetés lenne. Főleg azután, hogy bevágta az ajtót, és visszaült az íróasztala mögé.

Csupán Dorina nem bírta a némaságot, aggasztotta nagybátyja dühe, pedig nem rá irányult, mégsem bírta nézni. Lassan felállt a fotelből, odaballagott Tomi elé, és zakatoló szívvel, félszegen megszólalt.

- Miért... miért nem mondtad meg neki, hogy az

unokahúgod vagyok?

Tomi fel sem nézett, úgy felelt. – Mert semmi köze hozzá.

- De volt... hozzád – nyugtázta a lány fülig pirulva, és felkészülve rá, hogy Tomi őt is helyre teszi. Ám nagybátyja tekintete teljesen nyugodtan, vagy inkább kíváncsian meredt rá.

- Ez egy munkahely – ismételte a már elhangzott szavakat. – Nem azért fizetem őket, hogy a magánéletemben vájkáljanak.

- De... ő a magánéletemben volt.

- Volt.

Dorina felsóhajtott, és már csak egyetlen kérdés foglalkoztatta, ami kikíváncozott belőle. – Szeretted?

Tomi elhúzta a száját, és megrázta a fejét. – Nem.

- Akkor... akkor minek kellett?

- Az égre, Dorina! Férfi vagyok.

- Ó – felelte a lány olyan hangsúllyal, ami igen egyértelműen jelezte véleményét, hangosan mégsem mondott semmit, inkább elindult kifelé, hogy megkeresse a mosdót.

- Hová mész? – szólt utána Tomi, amit nem csak a lány, de odakint a nők is tisztán hallottak. Dorina egy pillantást vetett rájuk, de leolvasta arcukról, mit gondolnak, és hogy ne maradjon bennük semmi kétely, összeszedte minden bátorságát, és úgy felelt.

- Te mondtad, hogy érezzem magam otthon. Hát megpróbálok.

- Oké, de el ne tévedj! – zárta le Tomi, nem törődve azzal, hogy kijelentésével egyértelművé tette a helyzetet a féltékeny nők számára.

A lány behúzta az ajtót, majd lassú, tétova léptekkel végigballagott a folyosón, majd – tudva, hogy minden mozdulatát árus szemekkel figyelik -, benézett minden

helyiségbe, míg végül megtalálta a személyzeti mosdót. Útközben a takarítóeszközöket is felfedezte, és egészen örült ötlete támadt. Így, miután végzett, már azokkal felszerelve ment a klubszobához. Előzőleg nem látta, de valóban nagy volt a kupleráj, nem csodálkozott rajta, hogy Tomi teljesen kiakadt. Neki is állt, mielőtt nagyobb balhé kerekedne belőle, mint ami eddig volt. A helyiség közepén lévő hatalmas játékasztalról összeszedte a poharakat, és bevitte a kis konyhaféleségbe, ami egy boltívvel a szobából nyílt. Összeszedte a szétdobált szemetet, rágcsálnivalókat, elmosogatott, letörölte az asztalt, felsepert, felmosott, és mindent megcsinált, amiről azt gondolta, feltétlenül szükséges. Már épp végzett, mikor nyílt az ajtó, és Klemi alakja rajzolódott ki előtte.

- Hoppá! – csettintett a nyelvvel a nő, miközben alaposan végigmérte előbb a helyiséget, majd magát a lányt. – Épp most akartam gyorsan összecsapni, mert a takarító nő nem ér rá. Ez esetben viszont... hát kösz!

- Nincs mit – suttogta Dorina, ám a hálával ugyanúgy nem tudott mit kezdeni, mint a lenézéssel.

S mint végszóra, Tomi erőteljes léptei közeledtek, de hangja hamarabb odaért, mint ő maga. – Klemi! Ki van már takarítva a klubszoba? A vendégek perceken belül érkeznek.

- Ki – felelte a nő az addigra odaérkező főnökének. – A barátnőd megcsinálta.

Tomi benézett a zavartan ácsorgó unokahúga mellett, és elégedetten bólintott. – Ha az ember nem bízhat az alkalmazottaiban, legalább a családja a segítségére van.

- Ezt meg sem hallottam – húzta fel az orrát Klemi -, mert a végén olyat találok mondani, hogy úgy járok, mint Marcsi. Csak azt áruld el nekem, kedves főnököm – tudakolta, miközben ujját végighúzta a férfi mellkasán -, hogy most ki fog beállni Marcsi helyett az este?

- Majd én – közölte Tomi, mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, hogy ő maga pótolja a hiányzó embereket. – A nagypultot elviszik a fiúk, a kicsit meg én.

Klemi vállat vont, Dorina viszont olyan lépésre készült, amihez hatalmas bátorság kellett, na meg féltékenység, ami attól a pillanattól gyúlt benne, hogy belépett a bárba, és meglátta a Tomi körül legyeskedő kihívó, csinos nőket. Tudta, mellettük csupán egy szürke kiséger, vagy még az sem, és egyáltalán nem való egy ilyen helyre, de nagybátyja figyelme volt számára most a mentsvár, a világmindenség közepe.

- Szívesen segíték én is – motyogta, és olyan könyörgőre sikeredett a tekintete, mintha az élete múlna a válaszon.

Tomi áthatóan végigmérte unokahúgát, majd sóhajtott egy mélyet. – Normális esetben nem engedném, de most megköszönöm, ha segítesz. Ha nem gond, már most elkel még két kéz mellettem.

Dorina szíve hatalmasat dobbant a szavaktól, és a mosoly úgy cikázott végig az arcán, hogy alig bírta leplezni. A szíve így is egész nap hevesen kalapált, de most még inkább táncot járt pihegő mellkasában. Hogy leplezze hevültségét, sietve megszólalt. – Csak mondd, hogy mit csináljak!

- Klemi majd mindent megmutat és elmagyaráz. Addig én beviszem az italokat.

Tomi egy biztató tekintettel otthagyta őket, így Dorina minden figyelmét a munkának és a hozzá fűzött magyarázatoknak szentelhette. Klemi kedvesen és türelmesen elmondta, mit kell csinálnia, megmutatott mindent, amire a rövid idő alatt lehetősége volt. Vittek be gyümölcsöket, sós és édes aprósüteményeket, helyükre rendezték a székeket, szétválogatták a poharakat, előkészítették a tányérokat. Mire az első vendég

megérkezett, már nagyjából minden a helyére került. Dorina úgy gondolta, nincs más dolga, így Klemi után ő is kísétált a szobából. De alig lépte át a küszöböt, Tomi az útját állta, lehajolt hozzá, és a fülébe suttogott. Lehelete simogatta a lány nyakát, amitől Dorina majdnem elájult, és bár hallotta nagybátyja hangját, a szavak nem jutottak el a tudatáig.

- Te... tessék? – kérdezett vissza zavartan.

- Eggyel kevesebben lesznek, nekem is be kell állnom játszani. Itt maradnál kiszolgálni?

- Én? De... - Dorina már nem csak zavart volt, de ideges is, mert nagybátyja mögött egyre több vendég érkezett, akik jókedvűen veregették meg Tomi vállát, és elég egyértelmű pillantásokat vetettek feléjük. – Még sose... nem csináltam még ilyet.

- Nem nagy kunszt, de ha nem segítesz, kénytelen leszek én ugrálni, miközben játszom, és akkor biztosan veszítek – mosolygott unokahúgára, de olyan édesen, hogy Dorina akkor sem mondott volna nemet, ha valaki pisztolyt tart a fejéhez.

- Rendben – suttogta, pedig tisztában volt vele, hogy sem a ruházata, sem a természete nem megfelelő egy ilyen helyhez.

- Akkor gyere! – Tomi kezét fogott a vendégeivel, miközben átvezette Dorinát a termen, be a boltív mögé. – A bíró kizárólag vodkát iszik jéggel, a rendőrfőkapitány whisky, a... - sorolta volna, de a lány kétségbeesetten közbe vágott.

- Jó... de melyik a bíró és a rendőrfőkapitány?

Tomi kilesett a férfiakra, miközben odaintette unokahúgát, úgy magyarázott. – A barna nyakkendős egy vagyonos kereskedő. Tonik jéggel. A fehér inges a bíró. Vodka jéggel. A kék zakós képviselő. Vörösbor...

Dorina megtett mindent, hogy megjegyezze az

elhangzottakat. Megpróbált észben tartani mindent, de olyannyira össze volt zavarodva, hogy nem volt biztos benne, hogy mindent maradéktalanul végre fog tudni hajtani. Még meg akarta kérdezni Tomit, hogy ő mit iszik, de lehetősége sem volt rá, mert a férfi addigra otthagya, és csatlakozott a már összegyűlt társasághoz.

A lány keze reszketett, miközben a poharakat töltögette, hát még amikor kilépett a terembe, és mindenkihez odasétált, hogy letegye melléjük az italokat. A férfiszemek úgy tapadtak rá, hogy Dorinának igazán össze kellett szednie magát, hogy ne fusson el.

- Hallod-e, Tomi, micsoda kincseket rejtegetsz előlünk? – füttyentett a bíró, és tenyerével rácsapott a lány fenekére. – Honnan ez a szépség?

Dorina összerezzent, de nem mert reagálni sem, hiszen fogalma sem volt arról, itt mi számít kedveskedésnek, és mi tolakodásnak. Csupán egy lopott pillantást vetett nagybátyjára, és leolvasta arcáról, hogy a bíró épp a türelem határát feszegeti.

- A kincsesláda mélyéről, de remélem, nem bánom meg, hogy előhoztam.

A téma ennyivel lezáródott, így Dorina is tovább folytatta a munkát, és egyre-másra cserélte az üres poharakat telire, vágta össze a gyümölcsöket, vitte be a rágcsálnivalót. Ahogy múlt az idő, és a férfiakat elkapta a játékszenvedély, már nemigen figyeltek rá. Döntötték magukba az italokat, és egymás után szívták a cigarettát, szivart. Még Tomi is teljesen elmerült a kártyákban, és ugyanúgy hangoskodott, mint a többiek.

Jó hangulatban telt el a délelőtt, ám ahogy egyre kapatosabbak lettek a vendégek, úgy bomlott fel az asztal. Már nem várták meg, míg Dorina kiszolgálja őket, maguk mentek italokat töltögetni. A lány zavartan segédkezett, szeletelte a gyümölcsöket, keverte az italokat, törte a jeget,

mosogatott. Olyannyira lefoglalta ez a tevékenység, hogy már oda sem figyelt, ki mászkál mögötte és szolgálja ki magát, vagy veszi ki kezéből az éppen felszeletelt gyümölcsöt. Csupán arra eszmélt, hogy egy nagy darab kéz tapadt a fenekére, és úgy markolta meg, mint cukrász a dagasztanivaló tésztát. Közben egészen az asztalhoz szorította. Nyögni sem tudott, mert a hányinger kerülgette, mikor megérezte a bűzös leheletet, amely az arcába csapott.

- Hmmm! Ez igazán csodás! – hallotta az ismerős hangot. Beletelt egy kis időbe, mire felismerte, de abban a pillanatban elkapta a félelem. A bíró. Dorina nem volt ostoba, tudta, hogy egy ilyen befolyásos emberrel nem jó ujjat húzni. De az egész teste undorodott, s nem csak a teste, de a lelke is.

- Ne – nyögte, mikor sikerült végre megszólalnia. – En...engedjen el!

- Ugyan! Egyezzünk meg, meglátod, jól megfizetlek.

- Nem, nem akarom! – szenvedett a lány, és megtett mindent, hogy sikerüljön kiszabadulni a bíró matató kezei közül. Ám a következő pillanatban felsikoltott, mikor az ujjak benyúltak a felsője alá, és a melleit fogdosták. – Eresszen el! Hagyjon! – kérlelte Dorina mindhiába. A szavak semmit nem értek, csak még jobban felajzották a bírót, aki egyre sürgetőbben, egyre követelőzőbben szorongatta áldozatát. A lány arcán végigfolytak a tehetetlenség és a néma düh könnyei, orcáján ott égett a szégyen pírja. Meghalni vágyott, meghalni és nem lenni többé, mert képtelen lett volna azzal a szégyennel élni, ami egyre jobban eluralta, hiszen fenekénél érezte a bíró kemény gerjedelmét.

- Engedd el!

Tomí éles hangja csattant fel a hátuk mögött, és Dorina képtelen volt eldönteni, hogy a megkönnyebbüléstől ver

félre a szíve, vagy a megaláztatástól, aminek nagybátyja tanúja lett. Nem számított, csak az, hogy az őt markoló kéz engedett, és már nem ölelte olyan szorosán.

- Ugyan már! Ez csak egy kis liba. Most mi bajod? – fordult oda a bíró a zavar legkisebb jele nélkül.

- Azt mondtam, vedd le róla a mocskos kezéd! – taglalta Tomi, és észrevehetően egyre dühösebbé vált, vonásai pedig egyre keményebbé.

- Nem értelek – motyogta a bíró, de keze még mindig ott nyugodott a lányon -, eddig nem volt gond, ha kiszolgáltam magam. Most mi bajod?

- Nem mondom még egyszer! Azonnal vedd le róla a kezéd, különben esküszöm, hogy egyenként töröm le minden ujjadat, ami hozzá ér!

Dorina nem mert felnézni. Lesütött szemekkel, egész testében remegve várta, hogy végre történjen valami, amitől kevésbé érzi rosszul magát. Még azt is csak haloványan vette észre, hogy a bíró ujjá már nem ér hozzá, hanem fenyegetően lendül Tomi felé, és ott hadonászik a férfi orra előtt.

- Fenyegetsz? – kiabált a bíró fülig vörösödve, mert észrevette vendéglátója háta mögött a kártyapartnereket, akik kíváncsian nyújtogatták nyakukat befelé. – Nagyon vigyázz, mit merészelsz!

Csend lett, mély, síri csend, melyben Tomi dühe szinte látható formát öltött, miközben úgy hajolt a bíró arcához, mintha lenne ereje bárkivel szembe szállni. - Takaródj! – Csupán egyetlen szó volt, de sokkal többet mondott, mert Tomi tekintetében gyilkos ösztönök csillantak. Mindenki látta, de csupán a rendőrkapitánynak volt lélekjelenléte hozzá, hogy közbeszóljon.

- Ne csinálj ostobaságot!

Tomi arcizmai minden pillanattal egyre jobban rángtak, és láthatóan nehezére esett türtőztetnie magát. – Takarodj

innen! – ismételte önmagát, s közben tett egy fenyegető lépést előre.

A bíró, aki jóval alacsonyabb volt vendéglátójánál, nem sokat tehetett, morogva, hangosan kiabálva kikerülte Tomit és a báméskodó férfiakat. – Ezt még megbánod! Ezt még nagyon meg fogod bánni! – sivította, majd dülva-fúlva elhagyta a helyiséget.

Távozásával egy ideig olyan mély lett a csend, hogy Dorina hallani vélte saját szívének heves dobogását. Amúgy is labilis állapotban volt, amit tetézett a rászzegeződő jónéhány férfiszem, és Tomi jelenléte.

- Nyugi! – A rendőrkapitány vetett egy mindent tudó pillantást a lányra, majd megveregette Tomi vállát, és visszament a kártyaasztalhoz, ahogy utána a többiek is.

Dorina érezte a perc súlyát, és nagybátyja borús, szánakozó tekintetét. Nem akarta magáénak tudni a sajnálkozást, sokkal inkább a megértésre és biztonságra vágyott. Szeretett volna elmenni, itt hagyni mindent, és visszabújni saját kis csigaházába.

- Jól vagy? – Tomi odalépett unokahúga elé, és tenyerét végighúzta a vékony, reszketeg karon.

Az érintéstől Dorina megszédült, és olyan szívesen bújt volna a meleg, erős karok közé, de nemhogy bújni, moccanni sem mert. Hogy mégse tűnjön olyan elveszettnek, bólíntott, miközben úgy bámulta a padlót, mintha arra lenne írva az elmondandó szövege.

- Nagyon sajnálom – suttogta a férfi, s ujjai lágyan megszorították Dorina állát, ezzel kényszerítve, hogy felnézzen és lássa nagybátyja égető, perzselő szemeit. – Tudnom kellett volna.

A lány egészen érzékenyült, és igazán össze kellett szednie magát, hogy képes legyen megszólalni. – Jól... jól vagyok.

Bizonyára mást mutattak vonásai, mert Tomi összehúzta

szemöldökét, és olyan mélyen vájt unokahúgába, mintha átröntgenezné gondolatait. – Biztos?

- Ühüm. – Dorina ismét bólintott, és bár kellemesen hatott rá nagybátyja erős ujjainak enyhe szorítása, mégis elfordította a fejét, mert nem bírta a csodásan kéklő szempár vizslatását. Nem tudta, mit tegyen, hogyan reagáljon, ezért nekiállt folytatni a munkát, amit a bíró miatt félbehagyott.

Ezt látva, Tomi visszasétált vendégeihez, és lassan a minden hasonlatos lett, mint az incidens előtt. A férfiak folytatták a játékot, ittak, és telefüstölték a szobát. Dorina újabb kör italt osztott szét, s közben hallgatta a beszélgetést.

- Tehet valamit? – tudakolta a temetkezési vállalkozó két slukk szivar között.

- Nem, dehogy! – rázta őszes fejét a rendőrkapitány. – Mióta is jár ide? Ha befeketíti Tomit, azzal saját magát is, hiszen tanuk vannak rá, milyen elvetemült szerencsejátékos. Ha szükséges, bizonyítani tudjuk, hogy folyton lerészegedett, és molesztálta az alkalmazottakat. Legutóbb pedig áthágta a legfőbb szabályt, mely szerint házicicát nem simogatunk.

A kijelentésre Dorina egész testében elvörösödött, és biztos volt benne, Tomi azonnal felvilágosítja a társaságot, mekkora tévedésben vannak. Ám a férfi hallgatott, még csak nem is reagált az elhangzottakra, mintha minden szavuk igaz volna. Ettől Dorina szíve még hevesebben kapálózott, és előntötte a nagybátyja iránti szeretet. Úgy hitte, soha senkitől nem kapott még annyi törődést, mint tőle, soha senki nem fordított rá ekkora figyelmet. Felpillantott, és meglátta Tomi meleg tekintetét, ahogy őt pásztázza. Szíve olyan iramban lüktetett, hogy kezdte azt hinni, a vékony felsőjén át már-már látható. Főleg azután, hogy Tomi egy fejbiccentéssel odaintette magához.

Dorina engedelmesen lépdelt hozzá, de nagybátyja abban a pillanatban felállt, és a székre mutatott. Nem igen tehetett mást, s mivel ellenkezni nemigen mert, helyet foglalt. Nem sokáig kellett tétlenül várakoznia, mert Tomi megragadta a bíró székét, odavitte sajátja mellé, és leült unokahúga közvetlen közelébe. Felemelte az asztalon nyugvó kártyalapokat, és a lány kezébe nyomta, majd úgy egészen közel hajolt hozzá, hogy nem csak lábaik értek össze, de vállaik is.

- Én nem... - dadogta Dorina, de nem tudta eldönteni, hogy a férfi közelségétől, vagy a zavartól, amit érzett -, nem tudok játszani.

- Nem gond – felelte Tomi, s közben átkarolta a lány vállát, majd a füléhez hajolt, és belesuttogott. – Ez egy színsor lesz. Már csak egy lap hiányzik. Cseréld le a káró hetest!

Dorina szédült nagybátyja italtól édes leheletétől, izmos lábának melegétől, hosszú ujjainak érintésétől, és igencsak koncentrálnia kellett, hogy eljusson a tudatáig, amit mond. – Melyik? Melyik az? – kérdezte végül. Nagybátyja pedig türelmesen magyarázott és mutogatott hosszú percek át. Dorina a fellegek felett lebegett, és még számára is hihetetlen volt, de már mosolyogni is tudott. Amikor pedig egy nagyobb összeget nyert, Tomi nevetve magához húzta, és csókot lehelt a homlokára. Akkor úgy érezte, vége a világnak. Olyan hirtelen támadt fel benne ez a felismerés, hogy sírni vágyott tőle. ám a játék ment tovább, és nem akarta, hogy bárki megsejtsse vívódásait, szívének rejtett titkát.

Elmúlt két óra, mikor a férfiak felálltak és lassanként távoztak. A rendőrkapitány még egyszer biztosította Tomit, hogy nincs miért aggódnia, mert a bírónak nagyobb a szája, mint az esze.

- Figyeld ki, hogy holnap már itt fog kuncsorogni. Nem bírja ki kártya nélkül.

- Lesheti, mikor engedem be – húzta el a száját Tomi, miközben kezét fogott barátjával.

- Csak higgadtan, akkor nem lesz baj.

A rendőrkapitány is távozott, s Dorina már az asztalról szedte össze a poharakat, tologatta félre a székeket, csomagolta el a megmaradt aprósüteményt. Mikor Tomi visszafordult, csak serény ténykedését látta.

- Hagyd, majd Klemi megcsináltatja!

- De én... hebegte a lány zavartan – szívesen rendet rakok.

- Én meg szívesen mennék inkább haza. Ha meg vissza akarsz velem jönni este, neked is pihened kell.

Ez inkább parancs volt, mint lehetőség, ezért Dorina letette kezéből a zacskókat, poharakat, és követte nagybátyját a hátsó ajtón át a kocsihoz.

Amint kiértek, Tomi azonnal cigarettára gyújtott, s a füstöt az ég felé eregette. A lány számára még a nézése is élvezetes volt, ugyanúgy, ahogy remegtető közelsége.

- Biztos, hogy jól vagy? – hallotta, de először fel sem fogta, hiszen sokkal nagyobb, sokkal mélyebb dolgok foglalkoztatták.

- Persze – felelte végül. – Semmi bajom. Köszönöm... köszönöm, hogy megvédtél.

- Ugyan! – Tomi mélyet szívott a cigarettájából, úgy pillantott unokahúgára. – A bíró minden nőre rámozdul. Tudnom kellett volna.

Dorina konstataulta magában, hogy nem ő volt az egyetlen áldozat, ám ez felvetett benne még egy kérdést, ami nem hagyta nyugodni. – És... mindegyikért ugyanúgy kiálltál, ahogy értem?

- Nem volt rá szükség, a többiek cseppet sem ellenkeztek.

- Csak én. – A lány elgondolkodott kicsit, majd zavartan, pihegve pislogott nagybátyja markáns arcába. – Azt hiszik, hogy... hogy én... hogy mi... szerelmesek vagyunk?

- Azt hisznek, amit akarnak. Így legalább biztos, hogy ilyen eset nem fordul elő még egyszer – nyugtázta Tomi, majd a csikket egy laza mozdulattal a kukába pöckölte. – Menjünk!

Kinyitotta a kocsi ajtaját, és miután beszálltak, erőteljesen rátaposott a gázra. Nagy sebességgel vezetett, de Dorina most nem tette szóvá, olyannyira elmerült gondolataiban. Végigpörgette magában az elmúlt órák eseményeit, de csak a bizsergést érezte egyre fullasztóbbnak, ami elárasztotta egész testét Tomi iránt. Szégyen? Boldogság? Maga sem tudta, mi keveredik még benne, pedig életében először szeretett volna kristálytisztán látni.

Hamar megérkeztek. Tomi szó nélkül szállt ki az autóból, és indult a lakás felé. A nappaliban fordult csak vissza a nesztelenül lépkedő unokahúgához. – Pizza?

Dorina bólintott, majd ugyanolyan esetlenül álldogált, mint előző nap, mikor az anyjával megérkeztek. Nézte nagybátyját, ahogy az leadta a rendelést a telefonján, és még akkor sem vette le róla a szemét, mikor Tomi az udvarra ment, levette a ruhái, és hatalmas lendülettel beleugrott a vízbe. Az üvegajtón át figyelte, és bárhogy akarta, képtelen volt levenni róla a tekintetét. Nem értette, már semmit nem értett abból, ami befészkelte magát a szívébe, lelkébe, gondolataiba. Időbe telt, mire feleszmélt, és képes volt elvonatkoztatni, megmozdulni. Mégis merre? Az udvarra a medencéhez. Önkéntelenül vitték lábai, húzta a figyelem és a szeretet utáni vágy. Megállt a víz mellett, és megbabonázva figyelte Tomi karjainak egyenletes csapásait, izmainak erőteljes játékát, a meztelen testén végigfolyó vízuhatagot, s egészen

elgyengült. Mintha kilométereket futott volna, szíve hevesen kalapált, a tenyere izzadt, és egész testében fűtötte valami különös izgalom. Percekig merengett így, s talán tovább is tartott volna, ha merengését meg nem zavarja a csengő éles hangja. Ijedten megfordult, de mire visszatért a valóságba, Tomi kiugrott a vízből, rákacsintott unokahúgára, s már ment is kinyitni az ajtót. Két doboz pizzával tért vissza, amit az asztalra tett, majd az útközben – ki tudja honnan – nyakába terített törölközővel végigdörzsölte magát.

Dorina nem akarta nézni, de pillantása egyfolytában odasiklott nagybátyja kidolgozott alakjára, izmos karjaira, kemény hasára, hosszú combjaira, de leginkább dús, vizes hajára, amiből a víz egyfolytában csöpögött, markáns, borostás arcára, amely annyira férfiasá tette.

- Melyiket szeretnéd? A kolbászosat vagy a szalámisat? – Tomi leült a székre, és felnyitotta az egyik doboz tetejét.

- Min... mindegy – felelte a lány, és tétován, gondolataitól fülig pirulva csatlakozott nagybátyjához. Tomihoz hasonlóan kezébe vett egy szelet pizzát, és bár a gyomra görcsben volt, mégis beleharapott. A kezdeti lökés éppen elég volt, mert az ízek kavalkádjában, Dorina felfedezett valami egészen újat. Az éhség úgy tört rá, mintha napok óta nem evett volna, s olyan jóízűen falatozott, hogy az első doboz pillanatok alatt kiürült.

Tomi száján végigfutott egy lágy mosoly, miközben a másik dobozt is feltárta. – Látom, ízlik.

- Ühüm! – bólintott Dorina. – Ez nagyon finom!

- Nem sok pizzát ehetél eddig.

A lány vállat vont. – Az üres kenyér olcsóbb. – Újabb szeletet vett a kezébe, miközben vágyakozva felsóhajtott. – Majd ha dolgozni fogok, és lesz rendes fizetésem... - Ettől a gondolatmenettől ijesztően jó ötlete támadt. Amíg még volt hozzá bátorsága, sietve ki is mondta. – Felveszel?

Tomi elmerengett a kérdésen, majd letette kezéből a pizzát, hátradőlt a székben, és teljes őszinteséggel felelt. - Pocsék főnök vagyok. Láthattad, hallhattad. Nekem egyik alkalmazott olyan, mint a másik, és ezer jelentkező jut egy helyére. Csak egy telefonomba kerülne, és máris egy tucat jelentkező állna az ajtóm előtt.

- Mégsem telefonálsz.

- Nincs rá égető szükségem, sem pedig kedvem újabb alkalmazottakkal vesződni.

- Akkor felveszel? – ismételte meg a kérdést Dorina reszkető szívvel.

Tomi arcizma megrándult, és tekintetének melegsége rávetült unokahúgára. – Nem akarlak bántani.

Ezt a választ Dorina nem tudta értelmezni, ezért zavartan lesütötte szemeit. – Bántani? Miért?

- Mint mondtam, pocsék főnök vagyok. Nem tudom garantálni, hogy mindig türelmes leszek hozzád.

A lány fellelegzett, hogy csak erről van szó, és a tőle telhető felnőtséggel felelt. – Tudom. Az munka, ez pedig a magánélet. Felveszel?

Tomi hangosan felnevetett, amitől az arca egészen pajkossá vált. Dorina szerette volna megsimogatni, de mozdulni is képtelen volt. – Tudod mit? Tegyük egy próbát.

- Köszönöm! – suttogta a lány, ám volt még valami, egy egészen apró dolog, ami kikíváncozott belőle, és nem hagyta nyugodni, csupán a tálalásával akadt némi gondja, de hamarosan rájött annak módjára. – Azért túl kemény ne legyél hozzám, különben szakítanom kell veled. – Mikor Tomi értetlen képet vágott, még hozzátette. – Jelenleg a házicicád vagyok.

A férfi arcán végigfutott egy lány mosoly. – Próbálom észben tartani.

- Vagy... elmondhatnád az igazat.

- Már megtettem. Arról nem tehetek, hogy nem hitték el.
- Felállt, és egy nagy csobbanással beugrott a medencébe.

Olyan szívesen ment volna Dorina is utána, de félt, rettegett megtenni ezt a lépést. Inkább felállt, összeszedte az étel maradékait, bevitte a konyhába, majd felment az emeletre, hogy lezuhanyozzon, és pihenjen egy kicsit, mielőtt az esti műszak elkezdődne.

Reménykedett. Nem csak azért, hogy szíve szava válaszra leljen, hanem, hogy Tominak megfeleljen, és dolgozhasson végre. Utálta, hogy az anyjától függ, hogy sosincs pénze, és ha valamit szeretne, kuncsorognia kell. Az egyiktől szabadulni akart, a másiktól megkötözve lenni. Szárnyalni és a földön járni. Józannak lenni, és porig lerészegedni. Vívódott, küszködött, tele volt rettegéssel, és mindettől nemhogy aludni, de pihenni sem bírt. Csak feküdt az ágyon, és bámulta az ablakon át elé táruló szürkéséget. Fellélegzett, mikor kopogtak szobája ajtaján, és Tomi bedugta a fejét.

- Fél óra és indulunk.

- Rendben. – Úgy ült fel az ágyon, mintha akkor ébredt volna, de amint nagybátyja becsukta az ajtót, sietve felugrott, és sorra dobálta ki bőröndjéből a cuccait, hogy kikeresse az alkalomnak megfelelőt. Magában morgott, hogy erre csak most gondolt, hiszen igazi alkalmazottként már nem jelenhet meg farmerben és pólóban. Mivel nemigen volt alkalmas ruhája, kiválasztotta a ballagós szoknyáját és blúzát. Szerencsére egészen jó állapotban voltak, és éppen illettek rá. Vagyis majdnem, mert a fehér blúz mellben kicsit szűk volt, és a felső gombjánál feszült, de mivel egyéb használhatót nem talált, megelégedette ezzel.

Mikor úgy érezte, elkészült, leballagott a földszintre, és a nappaliban várta az indulást. Ideges volt, és idegességében az ajkát harapdálta.

Tomi erre a látványra érkezett, és egy pillanatra nem az unokahúgát, csupán egy elveszett kis teremtetést látott, aki szomjazott a támogatásra, a biztonságra, a szeretetre. Ám a következő percben már intett a fejével, jelezve, hogy induljanak, és azzal egy időben meg is fordult, és a bejárathoz sétált.

A klubban csupán néhányan lézengtek, nem volt még nagyüzem. Tomi a klubszoba előtti pulthoz vezette unokahúgát, és érthetően, türelmesen elmagyarázta, mi lesz a dolga. Olyan kedvesen beszélt, hogy Dorina lassan kezdett feloldódni, és elhitte, nem lehet semmi baj. Persze ehhez jócskán hozzájárult az is, hogy számára teljesen idegen alkalmazottakkal volt körülvéve, akik mind a főnök csaját látták benne. Ugyanis ez a pletyka úgy terjedt, akár a járvány. Látta a tekintetükben, ahogy összesúgtak a háta mögött, és hallotta néhány elejtett szóban. Gondolt rá, hogy talán tennie kellene egy olyan mozdulatot, ami egyértelművé teszi mindenki számára a helyzetet, ám rettegett Tomi reakciójáról, a szégyentől, a megaláztatástól. Így inkább a munkájára koncentrált, és végrehajtotta nagybátyja utasításait. Mire a vendégek tömegestül megszállták a szórakozóhelyet, már Dorina is tudta a dolgát, és felszolgált a boksokba kért italokat, rágsálnivalókat, amit Tomi rakott tálcára a pult mögött. Remekül együtt tudtak dolgozni, csupán a lánynak akadt némi problémája a feszülő blúzának gombjával, ami egyfolytában kigombolódott, majd egyszer csak leszakadt a helyéről, ezzel kitűnő belátást biztosítva a kerek, formás mellekre. Ideje sem volt megijedni miatta, mert akkora volt a tömeg, hogy egy pillanatnyi megállásra sem futotta. Ezért útközben próbálta összefogni a blúzt, hogy a lehetőségekhez képest takarja mellének vonalát. Kínládására nem csak a vendégek figyeltek fel, de Tomi is,

aki nevető szemekkel hajolt át a pulton, hogy a hangos zenét túlkiabálva elmondja véleményét.

- Ha egyfolytában a blúzodat igazgatod, odavonzod a férfiak figyelmét.

- De leszakadt a gomb. – Dorina kétségbeesett arca megneveltette nagybátyját.

- És aztán? Nézz körül! A legtöbb lányon ennél sokkal kihívóbb ruha van, ami alig takar valamit, mégsem paráznak. – Mikor látta, hogy ez sem nyugtatta meg a lányt, megrázta a fejét. – Tudod mit? Ha bárki csak célzást mer tenni, szólj nekem, majd én móresre tanítom!

Ez hatott, mert Dorina halványan elmosolyodott, és tovább folytatta a munkát, kínosan ügyelve arra, hogy ne ütközzön semmiféle problémába. Szorgalmasan járkált a bokszyok között, felvette és kivitte a rendeléseket, miközben élvezett minden pillanatot. Leginkább azokat, amikor a pultnál leadta a vendégek kívánságait, és Tomi mindig mosolyogva fogadta. Tudta, érezte, nagybátyja árgus szemekkel követi, és még ha illúzió volt is a neki szánt figyelem, jól esett fürödni benne.

Az este alapjában véve nagyszerűen telt. Bár Dorina olykor még ügyetlenkedett, olykor túlságosan visszafogott volt, de úgy érezte, megtett minden tőle telhetőt. Hajnalra azonban kellően elfáradt, kicsit többet támaszkodott a pultra, és a tempóból is jócskán visszavett.

- Elfáradtál? – Tomi két poharat vett elő, és teletöltötte pálinkával. Az egyiket a lánynak nyújtotta, míg a másikat – az este folyamán nem először - egy hajtásra kiitta.

Dorina nézte a poharat, és egyáltalán nem szimpatizált vele. Nem szerette az alkoholt, és nem hitte, hogy éppen most lenne szüksége rá. Ám Tomi addig-addig unszolta, hogy a lány – úgy ahogy nagybátyjától látta – egy húzásra lenyelte az erős italt. Nem számított rá, de olyan köhögési roham kapta el, hogy azt hitte, megfullad. A nyelőcsöve

égett, az arca pedig lángra gyúlt. Az egyetlen megállapítás, amire képes volt, hogy az alkohol nemhogy feldobta volna, sokkal inkább letaglózta. Olyannyira a fejébe szállt, hogy amikor a maradék vendégek közül egy pár a bokszhoz intette, mozdulni sem tudott, mert amint elengedte a pultot, úgy szédült, mintha órákon át fogott volna.

Tomi elnevette magát, és maga ment a vendégekhez, hogy kiszolgálja őket. Azután odaállt Dorina mellé, és mosolygós szemekkel kutatta vonásait. – Menj ki, levegőzz egy kicsit!

- De még vannak.

- Ezzel már egyedül is megbirkózom.

- Én... mindjárt összeszedem magam... mindjárt – sóhajtotta, de mikor ismét megpróbálta elengedni a pultot, úgy kóválygott a feje, hogy bele kellett kapaszkodnia Tomiba, onnan pedig megint a pultba. – Mi ez? – kérdezte szenvedőn.

- A pálinka hatása. Kicsit ellazít.

- Inkább kiüt - suttogetta a lány, és döbbenetesen nézett fel nagybátyjára. – Hogyhogy rajtad nem is látszik?

- Érezni érzem, de hozzá vagyok szokva.

- Akkor ma talicskával megyünk haza?

A férfi szája megrándult, és jókedvűen felelt. – Vezetni még tudok.

- De én utasnak is részeg vagyok. Legalábbis úgy érzem.

Jelzett egy vendég, ezért Tomi ismét magára hagyta unokahúgát, akinek testében egyre inkább szétáradt az erős ital. Bizsergett, elöntötte a forróság, és furcsán kóválygott a feje. A legszívesebben ott helyben lefeküdt volna aludni, vagy legalább megállítani a körforgást. Nem érzékelte az időt, ahogy Tomi jövés-menését sem, csupán arra eszmélt, mikor nagybátyja átkarolta a derekát, és erős karjával megtartva vezette kifelé a friss levegőre. Dorina mélyeket lélegzett, mielőtt Tomi a kocsiba segítette volna,

de jobban attól sem lett. Ráadásul nagybátyja közelsége valami hatalmas erővel csapta mellbe és korbácsolta fel érzékeit. Szerette volna, ha az utazás soha nem ér véget, vagy inkább, hogy érjenek minél előbb haza, és kiszabadulhasson ebből a fojtogató légkörből. Zavarában úgy bambult ki az ablakon, mint egy kisgyerek, aki még sosem látta az elsuhanó táj szépségét, s a szemeit sem tudja levenni róla. Félt attól, hogy elárulja magát, hogy ebben az állapotban nem fogja tudni titkolni felhevült érzelmeit.

A férfi hatalmas lendülettel kanyarodott a ház elé, leállította a motort, és egy sóhaj kíséretében kiszállt. Még arra sem vette a fáradságot, hogy a kocsit a garázsba vigye. Az ajtóhoz ballagott, Dorina pedig ott lépdelt mögötte, mint egy jól idomított, néma kiscica. Ám alig lépték át a küszöböt, Sára trappolva rohant le a lépcsőn, és úgy állt meg az érkezők előtt, mint a övé lenne a ház. Karjait keresztbe fonta mellei alatt, és szúrós pillantásokat lövellt előbb öccsére, majd a lányára.

- Ajaj – dörzsölte borostás állát Tomi, miközben nővére dühös vonásait nézte -, ezt nem ússzuk meg.

Sára elengedte füle mellett a célzatos megjegyzést, és úgy fürmedt rájuk, mint anya a rakoncátlan kölykeire. – Hol a csudában voltatok? Mit képzeltek? Csak úgy eltűntök egész napra?

- Ne ordíts, mert megsüketülök! – felelte Tomi, de nővére ettől még inkább kiabált.

- De ordítok, igenis ordítok, ha úgy tartja a kedvem. Szóval, hol voltatok?

- A klubban. Hívtalak volna, de nemigen volt rá időm.

- Nem volt időd? Talán – pillantott lányára hasonló dühvel – neked sem?

Dorina zavartan pislogott, miközben a feje majd szétesett a hangzavartól. – Nekem nincs... nincs pénz a

kártyámon. Nem tudtalak hívni. – Hogy elejét vegye a további hangoskodásnak, sietve magyarázattal is szolgált. – Amúgy sem nagyon értünk rá, mert dolgoztunk.

- Hogy mit csináltatok?

- Dolgoztunk, mert Tomi felvett engem.

- Mi? – Sára hangja még erősebben sipákkolt, mint eddig, és a férfi ezt nehezen viselte, pláne, mikor nővére haragja órá irányult. – Mit képzelsz magadról? Hogy merted a lányomat egy olyan mocskos helyre vinni? Nincs benned semmi tisztesség?

- Anya! – hebegte Dorina sietve, csakhogy lecsitítsa anyja dühét, és megelőzze a bajt. – Egyáltalán nem mocskos a hely, nagyon... nagyon barátságos, és végre van munkám.

Sára meg sem hallotta a szavakat, csak öccse egyre haragosabb arcát nézte, amitől őbenne is forrt a méreg. – Az a hely egy lebúj, egy játékláda, az alvilági mocskos szenny. Oda járnak a legnagyobb gazemberek, akiknek van elég pénzüik a ringyókra és a szerencsejátékokra.

Tomi kezdte elveszíteni kezdeti türelmét, pedig megtett mindent, hogy unokahúgának ne kelljen kettejük marakodását látnia, de nem bírta. Képtelen volt szó nélkül túrni nővére gyűlöletét. – Befejezted? – Hangja fenyegető volt, s ezzel együtt tekintete élesen villant.

- Én? Hiszen te mocskoltad be a lányomat, mikor magaddal vitted.

- Anya – próbálkozott Dorina ismét. – Én akartam... én akartam ott dolgozni, nem Tomi hibája.

Sára szeméi kikerekedtek a döbbenettől, és úgy bámulta a lányát, mintha még sosem látta volna. – Olyan naiv vagy, akár egy liba – szidta, és még csak a szavakat se válogatta meg, hogy némileg kíméletesebb legyen. – Az a klub éppen olyan, mint a nagybátyád, mocskos és aljas. Soha többé nem mehatsz oda!

A szavak kemények voltak, és mélyen megsebeztek Dorinát, hiszen számára a nagybátyja sokkal többet jelentett egy rokonnál. Életet, kedvességet, figyelmet és munkát kapott tőle. A maró rágalmak úgy csapták arcul, hogy nyomát ott érezte sokáig.

- Nem... nincs igazad! Tomi jó ember. Nem tilthatod meg, hogy velem menjek!

- Nem? Pedig éppen azt teszem. – Sára felemelte ujját, és fenyegetően tolta lánya orra elé. – Soha többé nem mehetsz abba a lebuja! Megértetted?

Dorina riadtan rázta a fejét, és ha eddig részegnek is érezte magát, ettől a vitától teljesen kijózanodott. Félelmei olyan magasra csaptak, hogy attól félt, teljesen elborítják. Nem mert Tomira nézni, mert rettegett attól, amit a férfi gondolt, és csak remélte, ismeri már annyira őt, hogy tudja, nem osztozik anyja rágalmaiban. Mindezt mégis kevésnek érezte, és határozottabban ki akart állni nagybátyja mellett. – Nem – felelte ezért, és életében először nézett farkasszemet édesanyjával, és annak akaratával. – Elmúltam tizennyolc éves, azt teszek, amit akarok.

Sára megrökönyödött a válaszon, de még jobban lánya választásán, hiszen ellen fordult, ellene, aki eddig nevelte, ruházta, etette. Nem bírta lenyelni, ezt már nem, büszkesége felkiáltott benne, ezért ő is olyan kemény feleletet adott, hogy fájjon Dorinának. – Ez esetben, mivel elmúltál tizennyolc éves, és már nincs szükséged a tanácsaimra, hát ne legyen ezután sem. Nem gondoskodom rólad tovább, csinálj, amit akarsz! – Azzal vetett még egy kemény, sértődött pillantást mindkettejükre, majd sarkon fordult, és felsietett az emeletre.

Ezt látva Tomi összeszorította ajkait, és magában káromkodva, haragosan az udvarra sétált.

Dorina egyedül maradt az előszobában, és reszketve próbálta tisztán látni a dolgokat. Bár a feje egyre jobban lüktetett, mégis erőltette, mert nem tudta, mit tegyen, ki után menjen. A szíve nagybátyjához húzta, a megnyugtató közelébe, a biztonságot adó jelenlétéhez, az esze viszont az anyjához, hogy tisztázza vele a kialakult helyzetet, és a benne dülő haragot. Végül elindult az emeletre Sára után, megállt szobájának ajtaja előtt, és egy mély sóhaj után benyitott.

- Anya – suttogta félszegen.

- Mit akarsz? – förmedt rá Sára, miközben befeküdt az ágyába, ügyet sem vetve a tétován ácsorgó lányra.

- Anya, ne haragudj! Kérlek, hidd el, hogy amit Tomiról gondolsz, az nem igaz. A klub is nagyon kellemes hely, és...

- Abba hagynád? – csattant fel Sára. – Nem érdekel sem Tomi, sem a klub. Elmúltál tizennyolc, azt csinálsz, amit akarsz, magadra vagy utalva.

A szavak ijesztőek voltak, mert bár Dorina sosem érezte anyja törődését, ez a lemondás a szívébe mart, és iszonyú fájdalmat okozott.

- Anya, kérlek!

- Hagyj aludni! – szólt rá Sára, és a lány nem tehetett mást, könnyes szemmel, elkeseredetten kilépett a szobából, és magára hagyta édesanyját.

Ott állt a csukott ajtó előtt, és képtelen volt megemészteni, hogy már nem kell az édesanyjának. De kellett valaha is? Hiszen cipelte egyik helyről a másikig, de nem sokat törődött vele. Mégis. Ez a nyílt elutasítás rosszul érintette, és meg iszonyatosan megrémült tőle. Lassan ballagott le a lépcsőn, önkéntelenül is oda, ahol a biztonságot, a nyugalmat érezte. Átment a nappalin, ki az udvarra, lerúgta a cipőjét, és ruhástól leült a medence szélére. Nem tudta, mit fog tenni vagy mondani, de már

előre reszketett, előre rettegett attól, hogy nagybátyja is ugyanúgy elutasítóan viselkedik majd, mint az anyja. A könnyei végiggurultak sápadt arcán, de oda sem figyelt rájuk, csak Tomit érzékelte, aki hatalmas karcsapásokkal közeledett felé, és mikor odaért, letörölte arcáról a vizet, majd kíváncsian felnézett rá.

- Te még nem alszol?

- Nem... nem tudok.

- Pedig hosszú volt a nap.

- Tudom, de... – motyogta a lány, de hangja olyan kétségbeesetten szólt, hogy Tomi azonnal rájött, itt sokkal többről van szó.

- Na, mondd, mi történt?

- Bementem anyához, hogy... hogy megmagyarázzam, hogy... de elküldött. Nem kellek neki, soha nem is kellett, csak nyűg voltam a nyakán, egy kolonc. – Szája legörbült, szemeiben ott csillogtak a reménytelenség könnyei. – Engem senki nem akar. Nem akart apa sem, most már anya se. Mi lesz velem? Kit érdekelne, ha meghalnék? – A kérdéssel egy időben a vízbe ugrott. Nem számított rá, de a medence mélysége azonnal lefelé húzta, még arra sem maradt ideje, hogy levegőt vegyen. Hitte, a mondata nem is érhetne banálisabb végett, mégsem volt benne félelem, mert Tomi elkapta hátulról, és a derekánál fogva húzta fel a levegőre.

- Mit művelsz? – suttogta a férfi ijedten, és olyan szorosan tartotta unokahúgát, hogy testük teljesen összetapadt.

Dorina kiköhögte a lenyelt vizet, és mikor csillapult az ingere, megérezte nagybátyja ölelésének melegét, a hasát fogó erős tenyeret, a hátához szorított mellkast. Nem bírta, fejét hátrahajtotta Tomi vállára, és megtett mindent, hogy hasson rá. – Senkim sincs – szipogta elesetten.

- Akkor én ki vagyok? Ugyan, Dorina, hiszen anyád

eddig sem törődött veled. Mégis, miért bánt most annyira, hogy képes lennél megfulladni miatta?

A lány már nem hallotta a szavakat, mert teste furcsa rezonálásba kezdett, és azon viaskodott magában, hogy meg merje-e fogni Tomi ujjait, melyek ott nyugodtak a hasán. Talán az ital miatt, ami még mindig elhomályosította, talán másért, végül megérintette az erős kezét, miközben fejét fordította, és homlokát a férfi állának döntötte. Maga sem értette, honnan volt mersze hozzá, és igazából nem is érdekelte, mert csak a pillanat számított, a néma perc, amíg nagybátyja a karjaiban tartotta, de olyan gyengéden, hogy elcsapásra elfeledte minden bánatát. Ám ahogy minden, a perc is véget ért. Tomi meghátrált, megragadta unokahúga derekát, és egy hatalmas lendülettel kiemelte a vízből, visszaültette a medence szélére. Egy halovány mosolyt küldött felé, majd háttal ráfeküdt a vízre, és lassan eltávolodott Dorinától.

Hallani lehetett karjainak egyenletes mozgását, és a tompa fényben az egyre messzebb tűnő, majd közeledő alakját. Dorina megállapította, hogy még sosem látott ennél csodálatosabbat, és még soha senki nem volt rá ekkora hatással. Hogy rajongását tompítsa valamelyest, és a férfit maga mellett tudja, mikor Tomi visszaért, feltett egy egyszerű, és cseppet sem fontos kérdést.

- Reggel megyünk a klubba?

Tomí a vízben lebegve végighúzta arcán és haján a két kezét, majd felnézett unokahúga szomorú szemeibe. – Dehogy! Hisz mindjárt reggel van.

- És délután?

- Igen. De téged csak akkor vizlek magammal, ha addigra kialszod magad. – Kedvesen megszorította Dorina bokáját, majd egy erőteljes mozdulattal kimászott a medencéből. – Úgyhogy, irány az ágy!

Dorina is felállt, és lehajtott fejjel, keserűen pislogott

maga elé. – Nem tudok. Én... nagyon félek.

- Mitől?

A lány nem értette, honnan volt ereje és mersze, de felnézett nagybátyjára, és olyan bánatos képet vágott, hogy minél erősebb szánalmat ébresszen. – Attól, hogy egyedül maradok, hogy... én... nekem nincs semmim, én...

Tomi értetlenül megrázta a fejét, majd odalépett unokahúgához, és nedves tenyerébe fogta sápadt, remegő arcát. – Felejtsd el! Nem maradsz egyedül. Itthon vagy, Dorina.

A tekintetük találkozott, és a lány egész testében reszketett. A lábai alig bírták, a szíve olyan hevesen kalapált, mintha kevés lenne számára a hely. És valóban az volt, mert csordultig volt Tomival, és az iránta való mély szeretettel. Egy pillanatra behunyta szemeit, mert attól félt, kiolvasható belőle minden érzelme, azután mégis kinyitotta, mert rájött, azt akarja, hogy nagybátyja tudja, lássa és érezze, soha így nem szeretett senki mást.

Felemelte reszkető karját, és ujjáival előbb megérintette Tomi kezét, majd lágyan megfogta, odafordult, és csókot lehelt a tenyerébe. Utána sem engedte el, csak belefektette arcát, és úgy nézte a férfi értetlen, bizonytalan tekintetét.

Délutánra járt az idő, mikor Dorina szemei kinyíltak, és a lehúzott redőny résein át beköszönt a ragyogóan tűző nap. Láttá, de idő kellett hozzá, hogy felfogja, hogy megértse, hiszen az első pillanatban azt sem tudta hol van. Lassan kelt életre benne a hely, és minden pillanata az elmúlt estének, hajnalnak, a bánatnak és a boldogságnak. Ittak, igen, ez tisztán rémlett előtte. Tomi italt adott, amitől úgy érezte, már nem önmaga. Hazajöttek, és az anyja kiborult. Azt mondta, elengedi a kezét, és többé nem figyel rá. Figyelt valaha is? Soha nem hallgatta meg, a problémáit egy intéssel elintézte. Mégis... így megtagadva

iszonyú fájdalmat okozott. Erre is emlékezett, hiszen szívébe még most is belemart. Vigaszt és biztonságot keresett. A medencéhez ment, nagybátyja közelébe. Beleugrott a vízbe, mintha öngyilkos akarna lenni, pedig soha egyetlen pillanatra sem állt szándékában. Meg kellett tennie, hogy végre átlendüljön a holtpontra, amiben volt. Tomi elkapta. Erős karjának szorítása, ujjainak érintése maga volt a lángoló csoda. Kiemelte a vízből, és azt mondta... igen, azt mondta, hogy: „Itthon vagy, Dorina.”

A lány szíve hevesen dobogott, és a simogató tenyérbe csókolta felhevült érzelmeit. Tomi csak nézte, és szemei úgy vetültek rá, mintha nem értené, vagy inkább, mintha nagyon is jól tudná... Azután megrázta a fejét, és egy halovány mosollyal otthagya unokahúgát.

Dorina sokáig pislogott utána, ruháiból, csöpögött a víz, a szíve csordultig tele lett, és a legszívesebben felordított volna, hogy mindenki hallja, egyszerre rossz és jó, nehéz és könnyű, keserű és édes. Sosem érzett hasonlót, talán mert eddig nem foglalkoztak vele, nem szerették.

Ezen kettősséggel ballagott a szobájába, és kóválygó fejjel levetkőzött, és befeküdt az ágyába. Sokáig, nagyon sokáig nem tudott elaludni, mert a szíve úgy kalapált, mintha ki akarna szakadni mellkasából. Am az ital megtette hatását, és hamarosan mégis álomba szenderült, de álma olyan volt, mint maga a valóság: rideg és tűzforró.

Nyújtózkodott egyet, majd egy mély sóhaj kíséretében kikelt az ágyból. Tomira gondolt, amitől egész teste remegni kezdett, és szokatlan gondolatok lepték el. Csinos akart lenni, csinosabb, mint eddig bármikor. Elhúzta a száját, mert ruhatára igazán szegényes volt, csupán egy bőrröndből állt, ami még mindig ott hevert kinyitva az ágy mellett. Azért odalépett, és kiszedett belőle mindent, míg ráakadt egy mélyen dekoltált, testhez simuló hófehér pólóra, és egy egyenes szabású, fekete vászonnadrágra. A

haját egy laza copfba fogta és leheletnyi sminkkel eltüntette a szeme alatti karikákat. A szemfestéket is a kezébe vette, de tekintetének csillogása olyan hatással bírt, hogy nem volt szükség színezésre.

A lakásban csend honolt, így Dorina nesztelen léptekkel ballagott le a lépcsőn. Félt, reszketett attól, hogy találkozzon nagybátyjával, mert nem tudta, hogyan magyarázza meg neki a tegnapi beszédesebbnél is beszédesebb pillanatokat. Sokáig nem morfondírozhatott rajta, mert a konyhába menet éppen Tomival találta szembe magát. A férfi most is fess volt és elegáns. Sötétkék ingjében, fekete öltönytadrágjában olyan volt, akár egy modell. Tekintete áthatóan mérte végig unokahúgát, de csak egyetlen mozdulatra, azután elfordult, és meggyújtva a kezében lévő cigarettáját az udvarra ballagott.

Dorina az ajkába harapott, majd szemlesütve, bizonytalanul követte. Figyelte minden mozdulatát, mintha csak el akarná raktározni, nehogy valaha elfejtse. Hogy mégse tűnjön ki szívéig hatoló zavara, kérdezett.

- Mikor megyünk?

A férfi mélyet szívott a cigarettájából, és az ég felé eregette a sűrű füstöt. – Nemsokára.

- Mégis mikor?

- Sietsz? – A kíváncsi szemek úgy vetültek rá, mintha belé szeretnének látni, s Dorina ettől még inkább zavarba esett. Képtelen volt felelni, csupán a fejét rázta, majd lassan visszafordult a lakás felé, mikor nagybátyja ismét megszólalt. – Anyád hívott, hogyha akarunk még találkozni veled, várjuk meg.

- Hogyha még? – fordult vissza a lány értetlenkedve.

Tomi szájához emelte az egyre fogyó cigicsikket, úgy válaszolt. – Elköltözik.

- Mit... mit csinál? – Dorina kétségbeesetten, teljesen

lesújtva pislogott nagybátyjára, miközben néhány lépést közelített felé, hogy ebben a zűrzavarban is érezhesse annak biztonságát. – De nem szólt... nekem egy szót sem szólt róla. – Nem értett semmit, hiszen anyja nem mondta el szándékait, és Tomi szavai azt tükrözték, Sára nélküle akar menni. – Hová... hová megy?

- Valami olyasmit rebegett, hogy hónapok óta van egy udvarlója a munkahelyéről. Hozzá költözik.

- Egy udvarlója? – Dorina keserű sóhaja úgy tört felszínre, mint a láva. Forró kétséggel, tüzes reménytelenséggel. – Azt... azt nem mondta, hogy velem... velem, mi lesz?

Tomi elnyomta a csikket, úgy nézte unokahúga szenvedését. – Csak magáról beszélt, hogy ő költözik.

- Értem. – A lány egy félszeg mosollyal tördelte maga előtt összefont ujjait, és alig mert nagybátyjára nézni. – Akkor... akkor én maradok? Persze, csak ha nem dobsz ki.

- Mégis, minek nézel? – húzta össze sűrű, sötét szemöldökét Tomi.

Minek is? – tette fel a kérdést magának Dorina, de azonnal meg is válaszolta. – Egy jóképű, szívödlegesztő pasinak, egy... - Beleharapott az ajkába, és egy sóhaj kíséretében lesütötte szemeit.

- Ez jót jelent vagy rosszat? – incselkedett a férfi, amire a lány fülig vörösödött. Nem akarta állni nagybátyja mélyen látó tekintetét, inkább beballagott a házba, a konyhába, hogy igyon egy csésze kávé. De alig töltötte ki magának az illatozó feketét, mikor csengettek, és hamarosan anyja éles hangja csapta meg a fülét.

- Ó, hát mégis vagyok olyan fontos, hogy megvártatok? El sem hiszem.

- Ne áltasd magad, nem miattad tettem – felelte Tomi csendes haraggal.

Dorina szíve megremegett, mert úgy hitte, mert azt

akarta hinni, hogy nagybátyja óvja, védi, ha kell az egész világ, ha kell, az anyja ellen. Ettől elég erőt érzett magában, hogy kimenjen, és Tomi közelébe sétálva belenézzen Sára kemény vonásaiba.

- Szia, anya!

- Szia! – dűnnyögte az asszony, majd bemutatta az ajtóban ragadt, közel ötvenes, kopaszodó, barna bőrű férfit, aki tétován ácsorgott, és jobb híján Sárát nézte, majd a beállt csend hatására sürgetni kezdte.

- Menjünk, szívem! – Amint erre az asszony bólintott, és riszálva az emeletre ballagott, a férfi a többiekhez fordult magyarázatra. – Éjszakás vagyok, és ma még nem sokat aludtam. Szeretnék pihenni, mielőtt dolgozni megyek.

- Hát persze – felelte Tomi nyersen -, mi nem tartjuk fel.

A férfi alig észrevehetően elhúzta a száját, de többet nem szólt, némán várta, hogy kedvese visszaérjen. Szinte fellélegzett, mikor meglátta a lépcső tetején.

- Szívem, végre! Azt hittem, már tegnap összecsomagoltál.

Dorinát megőrijtette a „szívem” kifejezés, ami a férfi szájából annyira negédesen és erőltetetten hangzott, hogy a hideg is kirázta tőle. Amúgy sem találta túl szimpatikusnak Bélát – mert az anyja így mutatta be -, és nem azért, mert roma volt, hanem egyszerűen áradt belőle valami ellenségeskedés.

- Sietek, sietek! – nyögte Sára pakkjai súlya alatt, és bármennyire nevetségesen szenvedett is, egyik férfi sem sietett segítségére, míg ő le nem szólt az emeletről. – Bélu, levinnéd a csomagjaimat?

- Le – felelte a férfi, és kellenlenül felment a lépcsőn, majd megragadta a csomagokat, és köszönés nélkül, némán kísért a házból.

Sára követte, ám az ajtóból még visszanezett előbb öccsére, majd leányára, de olyan semmitmondón, amitől

Dorina szíve megállt ütemében. – Nem akarok érzelmős búcsúzkodást, úgyhogy sziasztok! – És mielőtt bárki felelhetett volna, Sára kilépett az utcára. Még arra sem vette a fáradságot, hogy az ajtót becsukja. Tomi lépett oda, és egyetlen mozdulattal becsapta azt, majd hitetlenkedve unokahúgára nézett.

- Anyád egyre rondább pasasokat szed össze. Azelőtt legalább ízlése volt, de most... „Szívem!”

Hogy ne látszódjék rajta a megbántottság, Dorina vette a lapot, és megforgatta bánatos szemeit. – Ne már! Csak ezt ne! Jobb becézésed nincs? Ettől a hideg is kiráz.

- De van – mosolygott lágyan Tomi, majd fejével az ajtó felé intett. – Gyere, cica, induljunk mi is!

- Igen, ez határozottan jobb – sóhajtott a lány, és hagyta, hogy Tomi kivezesse a kocsihoz.

Miután beültek, a férfi indított, és kikanyarodott az útra. Egy darabig nem szólt, de aztán bizonyára úgy vélte, meg kell törnie a beállt, nehézkes és fájdalmas csendet, mert unokahúgára pillantott, és feltette a legidétlenebb kérdést, amit csak lehetett. – Jól vagy?

Dorina rámeredt nagybátyjára, de mikor tekintetük találkozott, még a kérdést is elfelejtette. Tomi ezt másképp értelmezte, mert szabad kezét unokahúga ujjaira tette, és játékosan megszorította.

- Ne aggódj! Anyád hamarosan újra visszajön, mint mindig. – Mikor a lány nem felelt, és arcán kiütközött a bizonytalanság, a félelem, a nyugtalanság, Tomi még hozzátette a legédesebb szót: - Cica.

Ez megtette hatását, mert Dorina elpirult, és lesütötte szemeit. Az erős kéz szorított még egyet ujjain, majd elengedte, de nyomát ott érezte még akkor is, mikor leparkoltak a klub hátsó bejáratánál, és kiszálltak a kocsiból.

- Ez meg mi? – Tomi, szokásához híven azonnal

cigaretára gyújtott, úgy ballagott egyre közelebb alkalmazottaihoz, akik az ajtó előtt várakoztak.

- Helló, főnök! – intett Klemi, és lassan odatípett Tomi közelébe. – Remélem, nálad a kulcs.

Tomi összehúzott szemöldökkel kifújta a füstöt. – Kinek kellett volna ma nyitnia?

- Mintha nem tudnád! – Klemi félrefordította fejét, úgy méregette főnökét. – Marcsinak.

A férfi magában elmormogott némi szitkot, majd előhalászta zsebéből a kulcsomóját, és a bejárathoz ballagva kinyitotta a zárat. Előre ment, egyenesen a nagyterembe, ott megállt, és csak úgy a válla felett szólt vissza unokahúgának.

- Cica, zárd be az ajtót!

Dorinának hirtelen fel sem tűnt, hogy nagybátyja hozzá beszélt, csak amikor a többiek olyan egyértelműen vigyorogtak rá, hogy attól ismét csak fülig pirult, és szó nélkül teljesítette az utasítást. Bezárta az ajtót, majd kulccsal a kezében ment Tomi után.

-... fél óra múlva. Nem érdekel, mit csinálsz éppen, szedd össze magad, és told be a hátsódat, mielőtt elveszítem a türelmemet. – közölte Tomi a telefonba, de olyan élesen, hogy akinek szólt, az bizonyára nem mert ellenkezni. – Nem vitatkozom! Fél óra, és egy perccel sem több! – ismételte magát, majd letette a telefont, és két kézzel, dühösen a pultnak támaszkodott.

- Mi történt? – Dorina odasétált nagybátyjához, letette mellé a kulcsot, és kíváncsian pislogott rá.

- Semmi különös, csak kezd elegendem lenni ebből a nőből.

- Nőből? – kíváncsiskodott Dorina. Hangja élesebbre sikerült, éppen ahogyan szánta, és ezt nem csak ő érezte, de a körülöttük jövő-menő alkalmazottak is, akik mindent tudó mosollyal pislogtak felé. Egyedül Tomi nem vett róla tudomást, mert ugyanolyan hévvel felelt.

- Marcsiból.

A név elhangzása után, több szem is Dorinára szegeződött, amit a lány inkább csak érzett, mint látott, mert nemhogy a többiekre, még nagybátyjára sem mert nyíltan felnézni. – Értem – sóhajtotta, amire az egyik pultosfiú kis híján felröhögött. Dorina abban a pillanatban megfogadta, soha többé nem szól egyetlen szót sem, még csak nem is kérdez semmit, hiszen éppen arra nincs hatással, éppen annak nincs füle hozzá, akinek szól. Zavart fejében egymást kergették a teóriák, a kusza gondolatok, amik teljesen lelombozták. Ugyan, mit várt? Ő csupán egy unokahúg, semmi más.

Tomi a klubszoba előtti pulthoz ballagott, és rendezkedni kezdett. Poharakat vette elő, italokat rakott ki, s közben vetett egy pillantást a tétován ácsorgó unokahúgára. – Cica, nézd meg a klubszobát. Tiszta?

Dorina szófogadóan kinyitotta az ajtót, benézett, és nyugtázta a rendet. – Tiszta – felelte, majd odaballagott a pult másik oldalára, nagybátyjával szembe. – Ma is lesz kártya? – Mikor már kicsúszott száján a kérdés, akkor döbbsent rá, megszegte a magának tett fogadalmat.

- Lesz – közölte Tomi, de úgy tűnt, több szót nem akar erre vesztegetni, mert ismét lefoglalta magát a pakolással. Pedig Dorina szerette volna tudni, hogy ugyanazok jönnek-e, mert a bíróval nem szeretett volna találkozni. Mégsem szólt, csak kezébe vette a pulton lévő rongyot, a bokszközhöz sétált, és mindegyiket alaposan letörölgette.

Hosszú, néma, tevékeny percek voltak, és a lányt csupán az vigasztalta, hogy nagybátyja ott van a közelében. Olyan idillinek, olyan meghittnek érezte a képet, egészen addig, míg megpillantotta Marcsi csinos alakját, aki rá sem nézve egyenesen Tomihoz libegett a pult mögé.

- Itt vagyok – közölte főnökével, és olyan kihívó pózban állt meg, hogy minden kerek idoma ezerszer jobban

érzékeltetővé vált.

- Nagyszerű! – nyugtázta Tomi, és még arra sem vette a fáradságot, hogy alaposabban végignézzon a nőn. – Ma este a tiéd a pult. – mondta neki, majd kilépett, hogy átadja a helyét.

Dorina tétován figyelte őket, és bármennyire ette a féltékenység, nem mert odamenni hozzájuk, nem mert beleavatkozni kettejük dolgába. Ám aggodalmát nehezen tudta elrejtetni, mert fejében minduntalan az járt, hogy nagybátyjáiék bármikor dönthetnek úgy, felelevenítik kapcsolatukat. Mi van, ha ismét összejönnek? Hiszen a macska-egér harc, ami vívtak, jelenthette ezt is. Ha be akarta vallani, ha nem, ettől reszketett.

- Cica! Gyere csak! – hallotta meg Tomi hangját, de csak akkor indult meg, mikor látta a felé fordult tekintetét.

- Igen? – suttogta, mikor odaért nagybátyja mellé.

- Na, akkor ma este – nézett hol az egyik, hol a másik nőre – együtt fogtok dolgozni.

- Tessék? – sipákkolt Marcsi, de olyan élesen, hogy a nagypultnál lévő kollégái mind felfigyeltek rá. – Ez valami izléstelen tréfa?

- Nem az.

- Nem? Akkor mégis mi? – dühöngött a nő. – Te komolyan gondoltad, hogy egy terembe raksz az új csajoddal? – Marcsi kikelt magából, és úgy hadonászott, akár egy fúria, pedig még kicicomázva sem volt, és a múltkorinál némileg visszafogottabban öltözött fel.

- Igen, teljesen komolyan. Már többször mondtam, de elismétlem: Ez egy munkahely, ha nem vetted volna észre.

- Ó igen! – dühöngött a nő. – Azért hoztad ide a csajodat, hogy kellemesebbé tedd a munkát?

Tomi arca egyre keményebbé és haragosabbá vált, de szavaiban még türtőztette magát, pedig látszott rajta, nehezen teszi. – Ne feszítsd túl a húrt!

- Ugyan, miért ne? Talán kirúgsz? Ja, hogy már felmondtam? Bocs! – Hangja gúnyos volt, testtartása pedig harcias, és Dorina előre rettegett attól, hogy vele maradjon. Ám Tomi döntése véglegesnek bizonyult, mert egyszer csak áthajolt a pulton, megragadta Marcsi karját, és odarántotta magához. A fülébe suttogott, de olyan keményen, hogy a nő egészen belevörösödött, szemei pedig szikrákat hánytak, ám a végén egyetlen gonoszkodó megjegyzést sem tett. Úgy tett, mint aki teljesen belemerült a munkájába, csupán haragos tekintetét emelte fel olykor-olykor.

Dorina még mindig ugyanott állt, és azt próbálta kitalálni, nagybátyja mit mondhatott Marcsinak, amitől az elcsendesedett, és nem hadakozott tovább. Az igazságot? Nem, azt biztosan nem, hiszen a nő még mindig gyilkos pillantásokat vetett rá.

- Akkor ezt megbeszéltük – nyugtázta Tomi. – Negyed óra múlva nyitás. – Unokahúgához fordult, és megsimogatta kétségbeesettséget tükröző arcát. – Minden rendben lesz!

Dorina ebben nem volt annyira biztos, mégis bólintott, és szótlánul visszament az asztalokhoz, hogy folytassa, amit félbe hagyott, ám a feje kóválygott a rengeteg gondolattól, érzéstől. Már a munkát sem élvezte úgy, hogy nem Tomival kellett együtt dolgoznia. Sőt, Marcsi kifejezetten idegesítette, szinte félt tőle. Mégis erőt vett magán, és megtett mindent, hogy senki ne lássa rajta, mennyire rosszul érzi magát a bőrében.

A vendégek lassan szállingózni kezdtek. A boksok megteltek, Dorina pedig tette a dolgát. Felvette a rendeléseket, kiszolgált, s közben egyetlen szót sem szólt Marcsihoz, csak ha az feltétlenül muszáj volt. Bár úgy tűnt, a nő sem óhajt kommunikálni, mert szemeiben még mindig ott ült az egyre izzó gyűlölet. Csupán a vendégekre

mosolygott kedvesen, és eggyel-kettővel még el is diskurált.

A klubszoba is megtelt, de a nagy munkában Dorina észre sem vette, mikor és kik „szállták” meg, ahogy azt sem, hogy Tomi is csatlakozott hozzájuk. Még a kihallatszott hangzavarra sem figyelt fel, olyannyira sokan jöttek-mentek körülötte. Legelőször a csukott ajtó tűnt fel neki, de azt ráírta annak a számlájára, hogy Marcsi bizonyára becsukta, hogy ne mehessen be senki. Ám, amikor valamivel később kinyílt, és Tomi lépett ki onnan egyenesen a pult mögé, meglepődött, ahogy a nyitott ajtón át elé táruló látványon is. Odabent akkora volt a cigarettafüst, hogy alig lehetett látni. Az asztalnál bizarr kinézetű férfiak kártyáztak, káromkodtak és kiabáltak. Mások voltak ezek, mint előző alkalommal, sokkal keményebbek, kevésbé bizalom gerjesztőek. Egyikükön mély var húzódott, épp a szeme alatt, a másíku hasonlított Marlon Brando alakította keresztapára. Harmadíku pedig... éppen őt nézte, de olyan szemekkel, mintha le akarná vetkőztetni. Dorina döbbsenten pislogott rá, de csak akkor tudott reagálni, mikor a magas, vékony férfi felállt az asztaltól, és elindult éppel felé. Olyan sietve lépett el az ajtó elől, és folytatta a munkáját, hogy kis híján elsodorta a mellé érkező vendégeket. Zavartan elnézést kért, majd a pulthoz ment, hogy leadja a következő rendelést, és mikor tálcájára kerültek az italok, óvatosan egyensúlyozva kivitte azokat. Mikor végzett, egy másíku asztalhoz ment, és ott is felvette a rendelést. Visszafelé tartott, mikor egy Tomi kaliberű, magas, izmos, jóképű férfit látott a pult előtt az egyik bárszéken, amint Marcsival beszélgetett igen elmélyülten. Nem is figyelt volna fel rá, de Marcsi igen kacéran vigyorgott, és egészen előrehajolt, hogy dekoltázsába mélyen be lehessen látni. Ezt nyilván a férfi is értékelte, mert kezét felemelve egy

köteget pénzt dugott Marcsi mellei közé.

Dorina zavartan közeledett a pulthoz, hogy átadja kolléganőjének a kért italok rendelését. Kénytelen-kelletlen a férfi közelébe kényszerült megállni, hogy Marcsi egyáltalán felfigyeljen rá. Mégsem a nő, hanem a férfi vette előbb észre, és átható tekintetével úgy pásztázta végig, mintha máris meztelen volna. Ajkán egy felsőbbrendű, elégedett mosoly ült, és elfeledve Marcsit, már egész testével Dorina felé fordult.

- Szia, szépségem! – bókolt, de szemei sokkal többet mondtak, amitől a lány a talpáig elvörösödött, és a legszívesebben elmenekült volna.

Dorina csupán egyetlen pillantásra méltatta a férfit, azután az italt töltögető Marcsit nézte. Nem mintha szebb vagy jobb látvány lett volna, de kevésbé zavaró. Ám, hiába a látható tartózkodás, az idegen még mindig őt fürkészte.

- Tudod, hogy nagyon csinos vagy? – hallotta meg Dorina, és hiába nem akart reagálni, a férfi hideg ujjai megfogták a csuklóját.

- Ne... - tiltakozott a lány csendesen, a lehető legkisebb feltűnéssel, és megpróbálta elhúzni a kezét, de a szorítás erősödött, bár még nem okozott fájdalmat.

- Sok mindent tudnék neked adni – suttogta a férfi, s ehhez mérten közelebb húzta magához a lányt. – Hidd el, élveznéd minden pillanatát.

Dorina ijedten próbált talpon maradni, és lehetőleg elég messze az idegentől. Nem értette, mit akar tőle, és még kevésbé, hogyan keveredhetett bele megint egy hasonló szituációba, mint a bíróval. Igaz, ez a férfi nem fogdosta olyan durván, ám ajánlata egyértelművé tette, mit akar. Segélykérőn pislogott körbe, de a vendégek oda sem figyeltek rá, Marcsi pedig kifejezetten élvezte kínlását. Szinte nevetett rajta, és nyilvánvalóan arra várt, hogy beadja a derekát, vagy elsüllyedjen a szenvedéstől.

Lesütötte szemeit, hogy legalább a rá szegeződő egyértelmű pillantást ne lássa, s közben imát mormogott, hogy történjen végre valami, amitől megszabadul.

Nem várta, de a történés hamarabb ott volt, mint végiggondolhatta volna. Kemény, határozott, de teljesen nyugodt hangja olyan tisztán hasított Dorina fülébe, hogy a szíve ezerszer gyorsabb tempóban lüktetett, és egész testében remegett. Remélte, csak remélni merte, hogy nagybátyja a jó következtetést vonja le a jelenetből, és nem őt ítéli el.

- Lóri! Nagyon régen nem találkoztunk, de úgy látom, nem változtál. – Tomi megveregette a férfi vállát, de kezét nem vette el, inkább megszorította a csontos vállat, majd lejjebb hajolt, hogy szavait jobban lehessen érteni. – Viszont most van egy bökkenő. Ez a kislány velem van.

Dorina alig mert moccani. Nagybátyjára pislogott, de olyan kétségbeesetten, hogy az láthatta rajta, mennyire fél. Ám Tomi nem nézett rá, csupán ujjainak szorítása erősödött – ez látszott ismerőse kabátján – egészen addig, míg a férfi elengedte Dorinát, és egy mosollyal hátrafordult.

- Szóval, veled van. Mégis, milyen minőségben?

- Mit érdekel az téged?

- Tudod – állt fel a bárszékről az idegen -, tetszik nekem ez a lány. Nem olyan, mint akik megfordulnak erre.

- Ne tetsszen! – Tomi állta ismerőse tekintetét, de olyan keményen, hogy még Dorina is megszeppent. Ám a férfit láthatóan nem rémítette meg.

- Sajnos, már megtörtént.

- Ne ringasd magad hiú ábrándokba! Mint mondtam, a kislány velem van, és ha hozzá akarsz jutni, velem találd szembe magad.

Az idegen farkasszemet nézett Tomival. – Ezek szerint a közepébe találtam. Nem gondolod, hogy túl fiatal hozzád?

- Nem gondolom.

Erre már nemigen volt mit mondani, és azt érezte a férfi is. Mintha enyhült volna, csendesen felkacagott, majd lazán zsebre dugta kezeit. –Az öregek benn vannak? – kérdezte, de mivel reakció nem érkezett rá, vetett még egy pillantást Dorinára, majd még mindig mosolyogva otthagya őket, és hamarosan eltűnt a klubszoba nyitott ajtajánál.

Tomi döbbsen haraggal pillantott utána, majd elfordult, mintha nem is érdekelné, vagy nem számítana hátulról érkező támadásra. Unokahúgához lépett, és lágyan lenézett zavart, ideges arcára, s közben megsimogatta csupasz karját.

- Sajnálom! Úgy látszik, mindenkit megihletsz.

A szavak el sem jutottak a lány tudatáig, mert az érintés belülről rázta, mint az áram. A mellkasa sűrűn emelkedett, amit nagybátyja félreérthetett, mert összehúzta sűrű, sötét szemöldökét, úgy vizslatta Dorinát.

- Minden rendben?

- Persze – motyogta, csak hogy ne látszódjék rajta érzelmeinek heve. – Minden.

Tomi bólintott, és elengedve unokahúgát visszament a klubszobába. Mögötte nem maradt más, csak a csend. Hiába a hangzavar, ami körülvette Dorinát, benne mélyen ült a némaság, és nem akart szünni hosszú percekig. És valóban csak percekig, mert valamivel később ismét kinyílt a klubszoba ajtaja, és egyre-másra szállingóztak ki a férfiak. A pulthoz sétáltak, s közben minden fiatal lányt alaposan végigmértek. A Lóri nevű férfi vezette őket, s Dorina jól látta, az ő közreműködésének köszönhetően több szempár szegeződött rá, mint amit zavar nélkül képes volt elviselni. Érezte miként mérik végig tetőtől-talpig, s figyelik minden mozdulatát. Nehezen bírta. A keze remegett, és kis híján földre ejtette az összeszedett üres

poharakat. Csak akkor nyugodott meg, mikor a férfiak sorát Tomi zárta, aki keresztbefont kézzel vigyázta a rendet, s – Dorina remélte – őt.

- Hallod, öregem! – Egy alacsonyabb, kopaszodó, napszemüveges fickó lépett Tomihoz, és hangosan, hogy a környéken mindenki hallhassa, elmondta észrevételét. – Ez a kislány valóban szemrevaló. Mondd csak, az ágyban is tuti? – Felröhögött, amitől kilátszottak cigarettától sárga fogai, és elégedetten arrébb állt.

Tomi nem felelt, de szemeinek néma dühe beszélt helyette. A vendégeit nézte, majd unokahúgát, aki értetlenkedve, szinte félve közeledett felé.

- Mi... mi történt?

- Semmi.

Dorina egészen közel lépett nagybátyjához, hogy lehetőleg ne érthesse más a szavait. – Hallottam, amit az a fickó mondott az előbb.

Tomi sóhajtott egy mélyet, majd tekintetét haragosan Lórirra szegezte. – Sajnálom.

- Ezt már mondtad – nyugtázta a lány, miközben zavartan hátat fordított a rá szegeződő kíváncsi, vetkőztető szemeknek. – Mit akarnak?

- Téged. – Tomi ezt olyan egyértelműen jelentette ki, hogy Dorina ijedten fordult felé, és pislogott fel rá. A férfi ezt látva még hozzátett néhány mondatot. – Lóri régi ismerősöm. Elterjesztette odabenn, hogy a szeretóm egy csinos, fiatal, ártatlan kislány. Kíváncsiak voltak rá, igaz-e.

- A szeretőd? – Már a szó is megbotránkoztató volt, forró, perzselő és lélegzetelállító. Ám a visszakérdésre Tomi izmai megfeszültek, mintha csak akkor tudatosult volna benne a szónak jelentése.

- Így legalább tisztában vannak velem, hogy nem jutnak a közeledbe, csak ha engem kiiktatnak. – Különös szavak voltak, amit Tomi azonnal megmagyarázott a következő

mondatával. – Bár ez nekik egyáltalán nem akadály.

- Miért?

A férfi vetett egy lágy pillantást unokahúgára, és kezeit is leengedte, amitől kevésbé feszültnek látszott. – Elég azt tudnod, hogy kerüld őket jó messzire. És ha egyikük mégis a közeledbe találna menni, kiabálj nekem.

Dorina aggódva alsó ajkába harapott. – Megijesztesz.

Tomi a fejét rázta, mintha csak jelezné, nem akar többet erről beszélni. Némasága pedig egyet jelentett azzal, hogy az este folytatódik, ahogy a munka is. A lány tudomásul vette, és egy halovány fintorral otthagya nagybátyját. Már abban a pillanatban, hogy ellépett mellőle, hiány égette a szívét, és belülről reszketett a félsztől, de nem törődött vele, mert azt akarta, Tomi elégedett legyen a munkájával. Megpróbált ügyet sem vetni az éhes pillantásokra, és remélte, a játékosok hamarosan visszavonulnak a klubszobába. Ám hiába várta, úgy tűnt, az esti kártyát felváltotta valami egészen más, mert a férfiak belevegyültek a mulatozó társaságba. Egyedül Lóri maradt a pultnál, és egy ital társaságában Dorinát figyelte. A lány magán érezte tekintetét, és látta is, akárhányszor csak a pult felé fordult. Átjárta az idegesség, de nem is volt olyan vészes, mint akkor, mikor Tomi is csatlakozott a férfihez, és élő pajzsként megállt előtte, takarva a látványt.

A lány agya kattogott, és egyre csak azon imádkozott, érjen már véget ez az este, hogy otthon lehessenek békében és nyugalomban. Erre vágyott, na meg nagybátyja társaságára.

Hajnalodott, mikor ürülni kezdett a terem. Tomi régi ismerőse társaságában ücsörgött a pultnál, és tekintetét alig-alig vette le unokahúgáról. Dorinát ez nyugtatta egész éjjel, ám egy idő után kevésnek találta, és mivel munkája sem nagyon volt már, merészségre szánta el magát. Lassan odaballagott nagybátyja mellé, de olyan közel,

hogy karjaik szinte összeértek. Lóri szemei felcsillantak, és olyan tűzben égtek, amit mindenki észrevett körülöttük. Úgy tűnt, Tomi is látta, mert vonásai ugráltak idegességében. Hogy megelőzze a bajt, felemelte a kezét, és lazán átfogta unokahúga derekát, közelebb húzta magához, és egy lágy csókot lehelt annak pirossá vált orcájára.

Dorina a fellegekben járt, a lélegzete elállt, és egész testében rázta a bódult remegés. Égett az arca, és hogy ne lássák, hátat fordított Lórinak, és fejét nagybátyja vállhajlatába fúrta. Testét nekidöntötte a biztos, erős támasznak, és beszívta Tomi férfias illatát. Nem csak az orra, de egész lénye megtelt vele, amitől bátorságot merített, és míg tálcát fogó keze maga mellett lógott, szabad karját nagybátyja nyaka köré fonta.

- Nagyon édes ez a kislány! – hallotta meg Lóri hangját, ami visszazökkentette abba a valóságba, amit épp ki akart zárni. – Barátom, igazán irigyellek érte.

Dorina érezte nagybátyja feszült izmainak rángását, amitől ő is ideges lett, mert nem tudta, neki szól-e, vagy ismerőségnek. Keze megremegett Tomi tarkóján, és amíg még volt benne mersz, megsimogatta előbb a csupasz nyakat, majd beletúrt a sűrű, selymes hajba. Élvezte, ahogy a hajsálak cirógatják ujjait, de még jobban azt, hogy nagybátyja megdermedt az érintésre, és fejét is félig feléje fordította. Derekát fogó keze a lány hátán simított végig, amitől Dorina még jobban hozzá simult.

- Ezt még nézni is élvezet! – füttyentett Lóri, majd felállt a bárszékről, és megveregette barátja szabad vállát. – Hagylak benneteket édelegni, de számíts rá, hogy megkereslek. Van néhány nyitott ügyünk, amit tisztáznunk kell. – Nem várt választ, csak egy utolsó mosolygós pillantással távozott.

Tomi felsóhajtott. – Na végre! – Elengedte unokahúgát,

és készült felállni, de Dorina nem mozdult. Nem mintha nem értette volna a jeleket, csupán képtelen volt abbahagyni az ölelést. – Cica! Alig van vendég, menjünk haza! – hallotta a kérlelő hangot, de még így is nehezeze esett elengedni az egyetlen embert, aki törődött vele, aki odafigyelt rá, aki szerette.

- Nem... nem maradhatnánk így? – suttogta alig érthetően, zavartan, és a visszautasítástól idegesen.

- Meddig? Már így is igazi látványossággá váltunk.

Dorina ijedten emelte fel a fejét, és ő maga is látta nem csak Marcsi haragos, féltékeny tekintetét, de a többi pincérét is, nem beszélve a még ott maradt vendégekről.

Fülig pirult, és elengedte nagybátyját. Hagyta, hogy Tomi kivegye kezéből a tálcát és a pultra tegye, majd követte, mikor átvágott a nagytermen, és kilépett a hátsó ajtón.

Azonnal cigarettára gyújtott, és úgy fújta ki a füstöt, hogy szinte látható volt a vele távozó feszültsége is. A kocsinhoz lépkedett, de megállt előtte, és elgondolkodva az eget fürkészte. Dorina ott volt mögötte, nesztelenül, akár az árnyék. Csupán a csendet bírta nehezen, amit a harsogó zene sem tudott feloldani. Ezért megszólalt, s feltette a legelső kérdést, ami eszébe jutott.

- Ki volt az a férfi?

Tomi újabb slukkot szívott a cigarettájából, majd megfordult, és ráült a kocsi elejére. A földet nézte, mintha csak azon tanakodna, mit mondhat el. Végül mégis nyíltan, őszintén nézett bele unokahúga szerelmes tekintetébe.

- Sok olyan dolgot tettem az életem során, amire nem vagyok büszke. Tudod, anyádnak sok mindenben igaza volt.

Már a kijelentés is abszurd volt, és a félelem úgy áradt szét Dorinában, mint az erdőt érő lángok. – Az nem lehet!

Tomi elhúzta a száját, de tekintetének tisztasága mit sem változott, továbbra is lekötötték a lányt. – Sajnos, az. Akiket ma láttál, a régi életem egy részei. Ha akarnám sem tudnám őket kizárni. De... kompromisszumot kötöttünk, ami eddig egészen jól működött.

- Milyen kompromisszumot?

A férfi elfordította a fejét, majd kezét végighúzta sűrű haján. – Az csak rám és rájuk tartozik.

Dorina látta nagybátyja szenvedését, hiszen egész testtartása árulkodott róla. Bár minden erejét össze kellett szednie, de odalépett lábai közé, és reszketeg ujjaival megsimogatta az arcát. – És... és a barátod? – Még a hangja is elcsuklott, de nem törődött vele.

- Lóri nem a barátom – felelte Tomi, és kissé meghátrált, úgy nézett fel unokahúgára –, a rablótársam.

Dorina ujjai megálltak, ahogy maga a lány is megdermedt a szavak hallatán. – Ugye... ugye ezt nem komolyan mondtad?

Tomi felállt, amivel hátrálásra készítette unokahúgát, majd eldobta a csikket, kinyitotta a kocsitajtát és beszállt. Elindította a motort, és bekapcsolta a lámpákat, mintha menni készülné, így Dorina sem tehetett mást, az anyósüléshez ballagott, és beült nagybátyja mellé.

A férfi mintha csak erre várt volna, szélesebben kikanyarodott az útra, és tövig nyomva a gázpedált, végigszáguldott a hajnali utakon.

Dorina kétségbeesetten kapaszkodott, de nem mert szólni. Félt, sokkal jobban félt, mint eddig bármikor. Hiszen, ha az anyjának igaza volt, akkor Tomi nem az, akinek eddig hitte. A kép, amit felépített magában, összeszakadt, ahogyan a megkeseredett, fájó szíve.

Jó fél óra kocsikázás után, Tomi beparkolta a kocsit a garázsba. Leállította a motort, lekapcsolta a lámpákat,

hátradőlt az ülésben, és nem mozdult. Dorina a sötét ellenére látta halovány árnyát, hallotta szapora légzését, és hirtelen rájött ostobaságára. Hiszen mit számít, Tomi ki volt azelőtt? Mit számít, mikor most itt van mellette, és törődik vele?

- Lóri... ő mit akar tőled? – tudakolta egészen halkán, csakhogy éreztesse nagybátyjával jelenlétét, ám választ nem kapott, ezért tovább kérdezett. – Miért mondta, hogy van még ügyetek egymással? – Mikor erre sem kapott feleletet, remegő hanggal suttogott. – Tomi, kérlek, mondj valamit!

Nem azt a reakciót kapta, amit várt, mert a férfi hirtelen mozdulattal kinyitotta a kocsiját, kiszállt, és eltűnt a lakásban. Dorina félelmei lángra kaptak, és kezdtek kétségbeeséssé válni. Sietve kiszállt ő is az autóból, és követte nagybátyját. A lakásban nem volt senki, csak a síri csend. Dorina az emeletre pillantott, majd egy nehézkes sóhajjal nekiindult, mikor csobbanás ütötte meg a fülét. Megállt, és az üvegajtón át az udvarra nézett. Nem sokat látott, csupán a medence vízének hullámzását, mintha úszna benne valaki. Nem kellett elhatároznia, hogy odaballag, mert a lábai maguktól vitték.

A medence előtti asztalnál állt csak meg, és onnan figyelte Tomi erőteljes karcsapásait. Sírni vágyott, ha arra gondolt, nagybátyja előle menekült, és menekül most is. Mégsem hátrált meg, mert úgy hitte, akkor valóban elveszít mindent, és egyedül marad, teljesen egyedül. Lassan, reszketve vette le ruháit, hogy ne maradjon rajta más, csupán a fehérneműje. Remegő testtel lépett a medence szélére, leült, és úgy várta, hogy Tomi visszaérjen hozzá. Akkor gondolkodás nélkül csúszott bele a vízbe, mert biztos volt benne, nagybátyja elkapja és megtartja. Igaza lett. A férfi ijedten kapott utána, és a derekánál fogva szorosan magához húzta.

- Mit művelsz megint? Bele akarsz fulladni?

- És ha igen? – suttogta Dorina, és magát meghazudtolva fonta nagybátyja nyaka köré reszketeg karjait, miközben arcát is elrejtette belé. – Minek éljek, ha már te is olyan rideg vagy hozzám?

- Rideg? – Tomi két kezébe fogta a lány derekát, hogy kiemelje a vízből, és visszaültesse a medence szélére, de Dorina nem hagyta. Olyan szorosan kapaszkodott nagybátyjába, mintha a mentőöve volna. – Dorina. – A hang egészen lágy lett, szinte megadó, amitől a lány szíve még hevesebben kalapált, mint eddig.

Széjjelebb húzta ujjait, és mint egy lassított felvétel beletúrt nagybátyja hajába, miközben önkéntelenül olyan közel húzódott hozzá, hogy csupasz testük összeért. Csak egyszer akarta, egyszer érezni, mielőtt az álom véget ér, és szétfoszlik, beleveszik a jéghideg valóságba. Ám amint megérintette, nem érte be ennyivel. Fejét hátrább hajtotta, és egy lágy, hosszú csókot lehelt Tomi nyakára, majd még hátrább dőlve az arcára is.

- Ne csináld ezt! – A férfi ismét megragadta unokahúga derekát, hogy eltávolítsa magától, hogy kiemelje a vízből, de nem tudta. Dorina olyan erővel kapaszkodott, mintha fuldokolna. És valójában fuldoklott is, bár nem a víztől, hanem a szerelemtől. Szinte görcsösen szorította Tomit, és csak akkor lazított ismét, mikor a férfi is ezt tette. – Kérlek, Dorina, eressz el!

A lány a levegőt kapkodta, és minden bátorságára szüksége volt – amiből nem jutott sok neki -, de megtette. Ismét megtette. Előbb nagybátyja nyakát csókolta meg, majd az arcát, míg végül egészen hátradöntötte fejét, ajkai szétnyíltak, és egy remegő, futó csókot lehelt Tomi szájára. Bár viszonzásra nem talált, már azt boldogan nyugtázta, hogy nagybátyja teste megdermedt, majd hasonló rezonálásba kezdett, mint az övé. A csend pedig úgy ölelte

körül őket, mint gyermeket a bölcső. Azután a férfi ujjai felfelé indultak Dorina hátán, lassan, érzékeny simogatva a vizes, fiatal bőrt, egészen a válláig. Valamivel hátrébb megragadta a lány karját, és megpróbálta lefejtetni magáról, de Dorina még éppen időben reagált, és már nem csak a kezével, de a lábával is átkulcsolta a férfit.

- Dorina! – Tomi szenvedő hangja élvezet volt unokahúga számára. – Az égre! Férfi vagyok, nem egy darab fa.

- Tudom – lehelte a lány. Ezzel együtt ismét megcsókolta nagybátyja arcát, és ujjait sokkal bátrabban túrta bele a sűrű, rövid hajba.

Tomi az égre emelte tekintetét. – Mondd, mit akarsz?

Egyszerű kérdés volt, a felelet viszont annál nehezebb. Mégis kimondta, addig, míg mersze kitartott, amíg szégyenkezés nélkül el tudta mondani, amíg még meghallgatták. – Hogy... hogy szeress engem.

Tomi lehunyta szemeit a szóra, és Dorina úgy hitte, ha eddig tolerálta is, tovább már nem fogja. Félelmei az egekbe szöktek, pedig megtett mindent, hogy uralja őket. Arra gondolt, milyen szerencse, hogy hajnal van, sötét, ők pedig épp a vízben vannak, mert így el tudta rejteni a könnyeket, amik végigfolytak az arcán.

- Túl sokat kérsz – Tomi szavai elhaltak a levegőben, miközben ujjai visszacsúsztak a lány derekára. – Én... nem tudok szeretni.

Dorina úgy hitte, nem értette jól, pedig tudta, minden betűt tisztán, érthetően hallott. Valamit mégsem fogott fel, valamit nem látott. Ezért egészen hátra hajtotta fejét, és belenézett nagybátyja szemeibe. Már az sem érdekelte, ha a férfi észreveszi könnyeit, csak hogy megértse, hogy...
- Miért mondod ezt? Hiszen te vagy az egyetlen, aki szeret engem.

Tomi haloványan elmosolyodott, és megrázta a fejét. –

Szeretlek, de nem úgy, ahogy azt te akarnád.

- Nekem ez is elég – suttogetta Dorina, s hogy szavainak súlya legyen, ismét megsimogatta nagybátyja haját, és egy újabb futó csókot lehelt a szájára.

Tomi hagyta, és hagyott volna talán ennél többet is, de a csengő éles hangja úgy hasított a csendbe, mint a tördőfés. Egy halk káromkodás hagyta el a száját, ami inkább imának hangzott a megmenekülésre. Megragadta unokahúga derekát – aki most hagyta magát -, kiemelte a vízből, majd ő maga is kiugrott. Az egyik székről elvett egy összehajtogatott törölközőt – amiből mindig ott hevert néhány -, a vállára terítette, és csak úgy vizesen átvágott a nappalin, hogy ajtót nyisson.

Dorina remegő szívvel és testtel nézett utána, majd felállt, és az üvegajtóhoz osont, vigyázva, nehogy meglássák.

A rendőrkapitány érkezett, és láthatólag nem volt jókedvű. - Bocs a zavarásért! – szabadkozott, mikor Tomi beengedte. – A klubban kerestelek, de mondták, hogy már eljöttél.

- Baj van? – Tomi azonnal a tárgyra tért, mert nem óhajtotta lefutni az ilyenkor szokásos udvariassági köröket. Nem volt idege hozzá.

- Nincs, még nincs, és remélem, nem is lesz.

- Akkor?

- Csak figyelmeztetni akarlak, hogy a bíró titokban nyomoztat utánad. Minden lehetséges követ megmozgat, és mindenkit, akit csak tud.

Tomi megtörölte vizes haját. – Ennyire kiakadt?

- Ennyire.

Dorina hallgatta a híreket, és a bíró említésére a gyomra görcsbe rándult. Oda akart menni nagybátyja védelmező közelébe, de végignézve magán, moccanni sem mert. A ruháira pillantott, de mire vizesen beléjük bújna, a nap is

felkelne. Törölközőért akart nyúlni, de azok olyan kicsik voltak, hogy nem takarnák kellőképpen. Végül Tomi ruháira siklott a tekintete, és elégedetten nyugtázta az éppen megfelelő ruhadarabot, a férfi ingét. Sietve magára vette, úgy ballagott be a nappaliba.

- Találhat valamit? – tudakolta Tomi, ügyet sem vetve az érkezőre, ahogy barátja döbbsen vonásaira sem, aki szinte leragadt a férfiingben közeledő hamvas szépség látványánál. Csupán akkor reagált, mikor Tomi felhúzta szemöldökét, és krárogott egyet.

- Mi? Ja, nem. Ne aggódj, nem végzek fél munkát.

Dorina szemlesütve lépett nagybátyja mellé. Nem akart zavarni, de olyan erősen húzta a szíve, hogy képtelen volt parancsolni neki. És őszintén szólva, nem is akart. Ám kinézete egyértelművé tett mindent. Mindent, amit amúgy is eljátszottak már.

- Tudom – nyugtázta Tomi. - Viszont akadt némi gond. Lóri ismét kint van.

A rendőrkapitány meglepetten elhúzta a száját, majd sóhajtott egy mélyet. – Még lett volna egy éve. Vagy rosszul emlékszem?

- Jó magaviseletért, és néhány befolyásos jó szóért kiengedték.

- Hát, ez javában megnehezít mindent.

- Megpróbálok távol tartani, de azt hiszem, nem lesz könnyű.

- Miért? Mit akar?

Tomi elhúzta a száját. – Egyelőre csak kóstolgat, de attól tartok, nem elégszik meg ennyivel, és mindenemet el akarja venni.

Dorina magán érezte a kapitány tekintetét, amitől fülig vörösödött. Óvatosan megfogta nagybátyja csuklóját, hogy védelemre találjon, és kissé neki is dőlt. S míg Tomi erre nem reagált, a kapitánynak szinte elállt a lélegzete.

- Mindenedet?

- Igen.

A két férfi egymásra nézett, s ennyiből is értették a másikat. A kapitány bólintott, majd megrázta őszbe forduló fejét.

- Nos, amit egyelőre tehetünk, hogy Lórit távol tartjuk. Ne hagyj magára a kislányt egyetlen pillanatra sem, és legyél nagyon óvatos! Ha bármi van, hívj! Én meg ráállítok valakit, hogy figyelje, és lépjen közbe, ha baj van. Aztán majd meglátjuk, hogyan tovább. – Mikor Tomi nyugtázta a szavakat, a férfi kezét fogott barátjával. – Nem is zavarok tovább. – Ismét végigmérte a víztől tocsogó, átázott ingú lányt, és egy halovány mosollyal a száján kilépett az ajtón.

Tomi becsukta és bezárta a bejáratot, majd odalépett unokahúgához, az arcához hajolt, és egy halovány puszit lehelt rá. – Jó éjt! – suttogta neki, majd hatalmas léptekkel, mint akit kergetne, felszaladt az emeletre.

Dorina lélegzetvisszafojtva nézett utána, és a legszívesebben ő is felrohant volna. Minden erejére szüksége volt, hogy ne tegye. Előbb kiment az udvarra, összeszedte a szétdobált ruhákat, majd azokkal kezében ballagott fel a szobájába.

A sajátjait a székre dobta, de Tomiét perceként ott tartotta a kezében, majd gondolt egyet, és kilépve a szobájából, a fürdő elé állt, és ott várta meg nagybátyját. Hallotta a vízcsap zuhatagát, a motoszkálást, és egész belsejében remegett, ahogy elképzelte a zuhanyzó férfit. Egészen belemerült az álmodozásba, mert arra eszmélt, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja, és Tomi magas, izmos, félmeztelen alakja magasodik felé.

- Na, mi van? – A férfi haloványan mosolyogva pillantott rá, miközben kivette kezéből a nadrágot. – Ennyire türelmetlen vagy?

Hogy ezt mire is értette pontosan, Dorina nem tudta, de úgy sejtette, érzelmeire gondolt. Fülíg pirulva pislogott a szép és szabályos arcra, s közben izgatottan az ajkába harapott.

Tomi nyugtázta a reakciót, majd nevető szemekkel otthagya unokahúgát.

A hajnal keservesen telt Dorina számára, mert hiába hunyta le szemét, nem látott mást, csak Tomi tökéletes félmeztelen alakját, markáns, szabályos, borostás arcát, és lágy tekintetét. Hiába próbálkozott, hevesen dobogó szíve, az izgalmaktól görcsben álló gyomra nem engedte. Oda vágott, a férfi oltalmazó közelébe, és eljátszott a gondolattal, hogy kikel az ágyából, a pirkadat leple alatt átsuhan nagybátyjához, és befekszik mellé. Ezt gondolta, de moccanni sem mert. Félt, rettegett a visszautasítástól, hogy olyan sebet kapna, amit kiheverni sem tudna.

Reggelig bírta, de amint az óra elütötte a hetet, nem tudott tovább feküdni. Felkelt, magára vett egy igen rövid farmernacit, amit nemigen hordott kihívósága miatt, és mert túlzottan láttatni engedte, amit mindenki elől takarni akart. Ám most más volt a helyzet. Tominak meg akart mutatni mindent. Ezért a rövidnadrág mellé egy egyszerű felsőt vett fel, melynek rafinált keresztbe megkötős formája mély dekoltázst biztosított. Szinte kiesett belőle a melle. Ezt sem bánta. Csábítani akart, hogy Tomi elveszítse tőle az eszét, és beteljesüljön az álma.

Miután elkészült, és a haját is simára fásülte, leballagott a lépcsőn, be a konyhába, és a lehető leghalkabban feltett egy adag kávé. Közben merengve a semmit bámulta, amibe olyan mélyen elmerült, hogy mikor a kávéfőző megszólalt, ijedten rezzent össze. Hát még, mikor a háta mögül egy kéz elvette az éppen teletöltött csészét.

- Kösz – motyogta Tomi, majd csészével a kezében kiballagott a konyhából.

Dorinának kellett egy kis idő, mire észbe kapott, mert nagybátyja kócos haja, gyűrött vonásai olyannyira letaglózták... nem beszélve az ujjatlan, sötétkék trikóból kilátszó bicepszeire, és az egész lényéből sugárzó férfiasságra.

Lassan, bizonytalanul ment Tomi után. Az udvaron talált rá, amint az asztal mellett cigarettázott füléhez tartott telefontal.

- Nem vagyok biztos benne, hogy ez jó ötlet... Persze, értem, de ez nem mentség... Tudom... - Ahogy megfordult, tekintete unokahúgára tévedt, és döbbsenten mérte végig. Ha Dorina rá mert volna nézni, talán meglátja benne, amit látni akart, így viszont csak remélt. – Igen... itt vagyok – szólt ismét a telefonba Tomi. – Jó... akkor este! – Azzal kikapcsolta a beszélgetést, és a készüléket az asztalra dobta, majd újabb slukkot szívott a cigarettájából, ám tekintete még mindig unokahúgát pásztázta, mígnem megállapodott alig takart domborulatain. – Látom, nem akarsz semmit a véletlenre bízni.

Dorina a talpáig elvörösödött, és hogy ne kelljen a kérdésre válaszolnia, közelebb lépett. – Ki volt az?

- Kicsoda? – merengett Tomi, még mindig a csodás idomokat figyelve.

- Akivel beszéltél.

- Ja – Elfordult a lánytól, elnyomta a csikkét a tálba, majd ivott néhány korty kávé. – A bíró akar visszajönni játszani.

- Engeded? – döbbsent meg Dorina, és testén végigfutott a remegés.

Tomi ismét ránézett. – Ne aggódj! Legfeljebb beváltom a fenyegetésemet, és összetöröm a csontjait, ha még egyszer hozzád ér.

A levegő olyan furcsán fojtogatóvá vált Dorina számára, hogy nem bírta. Még közelebb ballagott nagybátyjához, mígnem karja szinte súrolta az övét. Tomi halovány mosolya most is ott játszott a szája szélén. Felhörpintette a kávéját, a csészét az asztalra tette, majd összehúzott szemöldökkel alaposan végigmérte unokahúgát. – Mi jár a fejedben?

Dorina olyan izgatottan szedte a levegőt, hogy keblei megremegtek belé. Felelni akart, mindegy mit, csakhogy maga mellett tartsa nagybátyját. – Türelmetlen vagyok, és semmit nem bízok a véletlenre – ismételte a férfi szavait fűlig vörösödve.

Tomi felnevetett, amitől szemei lángolni kezdtek, elolvasztva vele az amúgy is tűzben égő lányt. Mikor valamicskét lecsillapult, lehiggadt, felemelte a kezét, és megcirógatta unokahúga arcát. – Édes vagy, de fogalmad nincs róla, mit csinálsz.

- De van – vágta rá Dorina.

A férfi leenged a kezét, és újabb cigarettára gyújtott. Vonásai komollyá váltak, túl komollyá. – Voltál már... volt már barátod?

A kérdés indiszkrét volta zavarba ejtette Dorinát, de egy pillanatig sem gondolkodott azon, hogy megválaszolja-e. – Nem volt.

- Nem? – Tomi hitetlenkedve megrázta a fejét, mintha unokahúga egyetlen szavát sem hinné. – Szerelmes voltál már?

- Én... - Dorina sóhajtott, és szenvedőn beleharapott alsó ajkába. – Nem, én... Hat évvel ezelőtt... rá kellett döbbernem, hogy az életem hazugság. Anyámmal abban az időben olyan gyakran költöztünk egyik pasitól a másikig, olyan sűrűn váltottam iskolát... Addig mindenkinek meg akartam felelni, barátokat akartam szerezni, elfogadtatni magam, de... megmérgezett... nem

bírtam. Egyre jobban bántottak a szavak, azután már a lemondó, gúnyos pillantások is. Örültem, ha... rám se néztek, ha hozzám se szóltak. Jó volt így. Nem... nem érdekelt senki.

Tomi újabb slukkot szívott, majd az ég felé eregette a füstöt, úgy nézett a lányra. – Senki? Nem volt senki?

Dorina önkéntelenül ajkaihoz emelte az ujját, és bekapta. – De igen. Te. – Mikor Tomi erre is csak egy mosollyal reagált, megtoldotta. – Akkor voltam boldog, mikor hazajöttünk hozzád. Melletted... veled.

- Haza – suttogta a férfi merengve, és arcáról lerítt, elhiszi unokahúga minden szavát, hiszen jól emlékezett rá, mikor érkezésükkor ugyanezt a szót használta. – Itthon vagy – mondta végül -, csak nekem kell idő, hogy hazataláljak.

Különös beszéd volt, de Tomi nem óhajtotta megmagyarázni. Még egyet szívott a cigarettájából, a csikket elnyomta, majd kifújva a füstöt besétált a lakásba. Dorina vágyakozón nézett utána, és már az jó érzéssel töltötte el, hogy Tomi nem zavarta messzire a háztól. Itthon volt. Igen, nagybátyja ezt mondta, és ettől átjárta szívét a szeretet és a béke. Lassan, hálásan követte Tomit, mert most, hogy rátalált, nem akart egy percet sem eltölteni nélküle. Kellott neki, szüksége volt rá, mert szerette, mert boldog volt vele, csak vele.

A nappaliban talált rá nagybátyjára, amint épp elhelyezkedett a kanapén, majd bekapcsolta a televíziót. Unokahúga jöttére felemelte ugyan a fejét, de csupán egyetlen pillanatra, mert azután tekintetét a képernyőre szegezte, mintha a híradás lekötné minden figyelmét.

Dorina zavartan közeledett, és ugyanolyan idegesen foglalt helyet nagybátyja mellett. Néhány centiméter választotta el tőle, de métereknek érezte, ezért helyezkedett kicsit, mígnem egészen közel húzódott az

erős férfitesthez. Mivel Tomi az ellenkezésnek a legkisebb jelét sem mutatta, a lány merészen – olyan merészen, amilyen még sosem volt – nagybátyja vállára hajtotta fejét, miközben kezét végighúzta az izmos karon, és remegő ujjait belehelyezte Tomi tenyerébe.

Nem szólt, csupán szapora lélegzetvétele beszélt helyette, amit nem tört meg a férfi sem. És ez a békés csend boldog álomba ringatta Dorinát.

- Cica!... Cica, ébresztő!

Dorinához lassan jutottak el a szavak, igazából értelmüket sem nagyon találta addig, míg tudatára nem ébredt. Akkor felemelte a fejét, és kábán, álmatagon pislogott nagybátyjára.

- Nemsokára mennünk kell.

- Máris? – Dorina kitörölte szemeiből az álomosságot, de azonnal vissza is hajtotta fejét ideiglenes párnájára. – Nem maradhatnánk így?

Tomi a még mindig összekulcsolt ujjaira nézett, és merengve felelt. – Anyád megölné, ha látna.

- Az anyám? – sóhajtott fájdalmasan Dorina, mert eszébe jutott minden keserűség, amit feledni akart. – Az anyámat nem érdeklém, soha nem is érdekeltem. Nekem... csak te maradtál.

Tomi elmerengett, majd csendesesen felvetette, ami már egy ideje a fejében járt. - Csak ezért felesleges így viselkedned. E nélkül sem hagynálak magadra.

Dorina döböntően emelte fel ismét a fejét, és úgy pislogott nagybátyjára, mintha még sosem látta volna. Kezét visszahúzta, és ökölbe szorított ujjakkal boksolt bele a férfi vállába. – Mégis, mit gondolsz rólam? Hogy csak azért... hogy csak emiatt...? Azt hiszed, meg akarlak... fogni, el akarlak csábítani, hogy maradhassak? – Idegesen felállt, és hirtelen azt sem tudta, merre menjen, mit

csináljon. Mert el akart futni, közben meg kényszerrel érzett a magyarázkodásra. Végül szembefordult nagybátyjával, és félénken lenézett rá. – Te tényleg nem ismeresz engem, ha... ha azt feltételezed rólam, hogy érdekből... hogy én... akit az anyja semmibe vett, és púpként cipelt magával... mégis kitarítottam mellette. Még most is... ha nem lennél fontosabb, ha én nem... akkor most is velem mentem volna. Azt hiszed, képes lennék... - Nem tudta befejezni, mert Tomi is felállt, és ott magasodott felette. Vonásai lágyak voltak, tekintete tiszta, s mégis égett benne valami fergegetes tűz, valami észveszejtő forróság.

- Igazad van, nem ismerlek elég jól. Látok és érzek. Nem magam miatt ódzkodom, nekem nem számít, kibírom, bármi legyen is a következmény. De attól tartok, te beleroppannál. Fiatal vagy és tapasztalatlan. Fogalmad sincs róla, mit csinálsz – ismételte Tomi a néhány órája már elhangzottakat. – Még ha azt hiszed is, most tudod, a szégyent nem biztos, hogy kibírnád.

- Szégyent? – Dorina nem igazán értette nagybátyját, és figyelni sem tudott olyan jól, mert a férfi kisugárzása, erőteljes lényét teljesen magával ragadta.

- A nagybátyád vagyok – közölte a lánnyal, pedig tudta, ezt a tényt ő sem felejtette el. – Bármi... lesz is közöttünk, ha kitudódik, márpedig előbb-utóbb biztosan kitudódik, ujjal fognak mutogatni ránk. Mint mondtam, én megbírom, bármit elviselek, de te... te beleroppannál.

- Nem – rázta a fejét Dorina, és ezzel együtt felemelte ujjait, és ráhelyezte nagybátyja szívére. – Ha mellettem leszel, bármit kibírok.

A szemeibe nézett, őszintén, szerelmesen, és azt várta, érzései hasonló dallamra találnak, ám Tomi arca rezzenéstelen maradt, vagy még inkább terhelték a megválaszolatlan kérdések. – Nem az vagyok, akinek gondolsz. Nekem a nő az nő, de te a nővérem lánya vagy.

- Tudom, hogy téged... téged soha nem érdekelt az unokahúgod. Atnéztél rajta, csak egy kolonc volt a nővéred mellett. Elviselted, mert a rokonod, de semmi több. Téged nem ő érdekel, hanem én. Az... akivé váltam. – Ujjait végighúzta a férfi mellkasán, és reménykedve, tele a boldogságra való vágyakozással nézett szemeibe. Merészségre készült, amitől egész testében végigfutott a félsz, mégsem hátrált meg, nem engedte meg magának a berögződött gyávaságot. – Legalább tegyünk egy próbát. – Hangja egészen elhalkult, de tekintete annál többet mondott. Majd hirtelen nekidöntötte fejét nagybátyjának, mintha csak takarni akarná egyre vörösödő orcáját. – Kérlek – suttogta még, és ebben az egy szóban benne volt minden érzelme, az egész szíve.

Tomi hallgatott. Nem felelt sem akkor, sem percekkel később, mikor lassan meghátrált az ölelésből, és elgondolkodva, az állát simogatva ballagott a konyhába. Készített még egy adag kávé, kitöltötte magának, és azzal együtt az udvarra ment, ahol cigarettára gyújtott. Csupán néhány pillanatig volt magányos, mert ahogy számította, és ahogy mostanában lenni szokott, unokahúga csatlakozott hozzá, de olyan kétségbeesett képpel, hogy az ő szíve is megdobbant belé.

- Tomi! – A lány hangja alig volt hallgató, szinte beleveszett az egész testét átjáró remegésbe.

Tomi kieresztette a füstöt, és a fejét rázta. – Azt mondd, nem ismerlek. Te sem ismeresz engem, egyáltalán nem ismeresz. Amit akarok, megszerzem, ami kell, elveszem, aki akadályoz, azon egyszerűen átlépek. Igazad van, engem nem érdekel sem a nővérem, sem az unokahúgom. Elviseltem anyádat, mert a testvérem, de sokszor, nagyon sokszor elképzelttem, hogy soha többé nem engedem be a házamba. Ám annyi empátia még belém is szorult, hogy ne tegyem utcára egy gyerekkel.

Ennyi. – Újabb slukkot szívott, majd kifújta. – Most viszont egészen más a helyzet. Kedvellek. – Belenézett unokahúga rettegő szemeibe. – Nagyon is kedvellek, de már mondtam, nem tudok szeretni.

- Nem tudsz? – Dorina összehúzta szépen ívelt szemöldökét, és szemeiben már ott csillogtak a keserű könnyek. – Próbáltad? Próbáltad valaha is?

Látva siralmas ábrázatát, megenyhülve felsóhajtott. – Nem vagyok egy romantikus típus. Jobb szeretem az érzelemmentes kapcsolatokat, azok semmilyen kötöttséggel nem járnak.

- És ha... és ha én... ha én... - nehezen bírta megfogalmazni, de mégis megtette, mert nem látott más kiutat – ha szeretném, hogy... hogy szeress engem?

- Cica! – A becézés még inkább megindította Dorina könnyeit, amire nagybátyja csak egyetlen feleletet adhatott. – Csak hogy letöröljem a könnyeidet, azt kellene mondanom, hogy megteszek mindent, hogy viszonzzam az érzelmeidet, de nem mondom. Tetszel nekem, mert egy édes és tündéri lány vagy, tele ártatlansággal és félelemmel. Megfogtál, ahogy mindenki mást is. – Tomi belekortyolt a kávéjába, és a medence vizén tükröződő napfényt szemlélte. – Régen nem volt részem ilyen társaságban, vagy talán soha. Amint te is láttad, a körülöttem lévő lányok mind könnyen kapható, olcsó ribancok. – Elgondolkodva visszafordult unokahúgához. – Ezernyi ígéretet, hűséget, igazi lángoló szerelmet érdemelsz. Ne érd be velem!

Dorina szemeiből megállíthatatlanul hullottak bánata jelei, mégis felelt. – De nekem te kellesz!

Tomi, hogy oldja a feszültséget, és kissé megnyugtassa unokahúgát, felnevetett, de olyan pajkosan, hogy a lány szíve abban a pillanatban kihagyott. – Ha így van, hát nincs valami jó ízlésed. – Ezzel együtt elnyomta a csikket,

majd egy hirtelen mozdulattal átfogta a szomorúan ácsorgó lányt, és lazán magához húzta. – Nincs miért kétségbe esned, az idő majd mindent megold.

Dorina alig kapott levegőt hullámozó érzéseitől. Nagybátyja szavai el sem jutottam a tudatáig, csak a hátát simogató keze, a nyakát súroló lehelete, és a hozzáérő izmos teste. Azt tette, amit minden nő tenne. Átkarolta a férfi nyakát, egészen hozzásimult, és egy hosszú csókot lehelt Tomi nyakára. Azután hátrább hajtotta a fejét, és könnytől csillogó szemeivel pislogott fel a tökéletes arcra. Ajkai szétnyíltak, és a szívét átjáró rezonálás kiült egész testére, remegő ujjaira, melyek a sűrű haját simították, szájára, mely egyre közelebb ért a férfihez. Már alig egy centire volt tőle, mikor maga Tomi hajolt le, és egy futó csókot lehelt a rózsaszín ajkakra. Csak ennyit akart, de a nyakát átfogó karok nem engedték szabadulni, és Dorina édes szája úgy tapadt rá, hogy már akkor sem állt volna ellen, ha kényszerítik rá.

Nehezen, de Tomi kibontakozott a meleg karok szorításából, és amikor végre levegőhöz jutott, feltette a lehető legelterelőbb kérdést, ami eszébe jutott.

- Kínai vagy olasz?

- Mi? – Dorina úgy pislogott, mintha éppen olyan nyelven hallotta volna a kérdést, mint amiknek a nevét nagybátyja mondta.

- Mit szeretnél enni? Kínait, olaszt, esetleg mexikóit?

Dorina egyáltalán nem érzett éhséget, és bántotta is a hirtelen támadt távolság. Mégis összeszedte magát, és elhúzta csóktól duzzadt ajkait. – Nem lehetne inkább magyart?

Tomi szívesen mosolygott volna, de arcáról csupán a zaklatottság jeleit lehetett leolvasni. – Rántott húst?

Dorina bólintott, és nézte ahogy Tomi a telefonján

ebédet rendelt, majd egy lány, de zavart pillantással bement a házba. A lány abban a pillanatban kieresztette a visszatartott levegőt a tüdejéből, és beleharapott duzzadt ajkába. A csók ott égett benne, és még inkább szerelmessé tette, mint amilyen eddig volt. Úgy remegett keze-lába, akár a kocsonya. Szeretett volna megtámaszkodni, mert a gyengeség lehúzta, de nem volt más a közelben, csak az asztal és néhány szék. Az egyik szék támlájába kapaszkodott, de amint ráengedte a súlyát, úgy dőlt ki alóla, hogy a lány kis híján a földön kötött ki. Ettől némileg feleszmélt, és lassú léptekkel követte Tomit.

Az ebéd kitűnő volt, és Dorina valójában csak akkor jött rá, mennyire éhes volt, mikor megérezte a rántott hús illatát. Jócskán evett is, mint aki napok óta koplalt. Valójában így is volt, bár észre sem vette, hogy az izgalmak hatására milyen siralmasan táplálkozott. Mikor végzett, és elégedetten felnézet, Tomi mosolygós szemeit látta. Fülíg pirult, és zavartan felállt, hogy összeszedje az ebéd maradványait, mielőtt elindulnak a bárba, de úgy remegett a keze, hogy kis híján leejtette a tányérok. Tomi odakapott, de az edények helyett unokahúga reszkető ujjait sikerült megfognia. Dorina ettől a talpáig elvörösödött, testén végigfutott a kellemes remegés. Nem mozdult, nem bírt, és mikor nagybátyja felállt, s fölé magasodott, a lábai is egészen elgyengültek.

- Hagyd, majd én! Menj, öltözz fel! – Tomi elhúzta a tányérok, és visszatette az asztalra, úgy nézett végig unokahúgán, hogy az érezze, lássa, szavai nem véletlenül hangzottak el. Hiszen ruházata olyan ledér volt, mintha nem is viselne semmit.

Dorina bólított, mégsem mozdult. Ott állt nagybátyjával szemben, és egyre gyorsabban pihegett. Mellkasa emelkedett, amitől mellei apró hullámokban

cikáztak. Szája kiszáradt, és résnyire nyílt, miközben tekintetét képtelen volt levenni a férfiről. Az ájulás mégis akkor kerülgette, mikor Tomi ujjai hozzáérték a karjához, és lassan felfelé csúsztak, míg elérték a nyakát. Dorina megszédült, és meg kellett kapaszkodnia. Felemelte kezét, és nagybátyja mellkasára tette. Az érintéstől szinte elveszítette a kontrollt, de az egyenletes ütem, amit a férfi szíve vert, kijózanította, és félelemmel töltötte el. Keserűen lehajtotta fejét, majd amíg mersze volt, felnézett, egyenesen Tomi nyíltan csillogó szemeibe.

- Te nem... te nem érzel semmit? – kérdezte elcsukló hangon.

- Mit kellene éreznem? – Tomi ujjai lassan a lány tarkójára csúsztak, amitől Dorina még jobban elgyengült. Hirtelen azt sem tudta, mit kérdezett az imént, de mikor nagybátyja szája szélén megjelent egy pajkos mosoly, észhez tért, mert meg akarta tudni, mert meg kellett tudnia.

- A te... a te szíved nem ver hevesebben?

- Kellene? – Hangja érzékivé vált, amitől unokahúga teljesen megsemmisült. Látható, érezhető volt, hogy bármit megtenne, akármit, amit csak Tomi akar.

- Én... - Dorina nem bírta, már nem csak kezével, de egész testével nekidőlt az erős férfitestnek, s mégis csupán a saját érzelmeinek jelét látta, érezte. – Az én szívem... mindjárt kiugrik – suttogta -, de te még csak meg sem rezzensz.

- Mégis, mit vársz? Nem te vagy az első nő, akit a karomban tartok, és már a kamaszkoron is régen túlléptem.

- Nem is... nem is érzel semmit?

A kétségbeesés hangja eljutott Tomiig, mert lassan lehajolt, és egy érzéki csókot lehelt unokahúga arcára, majd füléhez hajolt, és úgy lehelt bele, hogy a lány egészen

elveszett. – Érzek. Érzem, hogy... ha most nem indulunk el, akkor sosem érünk a klubba. – Felegyenesedett, és mosolyogva engedte le kezét, miközben meghátrált.

Dorina értetlenkedve pislogott rá, és zavartan próbálta összeszedni magát. Szégyellte gyengeségét, miközben látta nagybátyja közönyét. Vagy ha nem is közöny volt, de szinte meg sem rebbentette szívét az a mély érzelem, ami a lányt égette. Össze kellett szednie magát, mert nem akart egy fűlig szerelmes libának tűnni, aki nem ismeri a határokat, és csak megy a szíve szava után.

Erőnek erejével próbált megállni a saját lábain, és még kezeit is elhúzta. Némán elfordult, és bizonytalan léptekkel az emeletre ballagott. Az agya lázasan járt, újra és újra lejátszotta magában nagybátyja szavait, hogy megtalálja értelmüket. *„Nem te vagy az első nő, akit a karomban tartok.”* Igen, ez aligha volt meglepő, bár ha valóban igaz, amit anyja állított mindig öccséről, néhány nőnél sokkal többről volt szó. Ez a lehetőség keserűséggel töltötte el, hiszen azt jelentette, amit Tomi is mondott, hogy nem tud szeretni, és neki a nő csupán élvezet, nem érzelem. Akkor... akkor őt sem szereti? Sosem fogja tudni szeretni?

Felsóhajtott, és vetkőzni kezdett, de most egészen másként. Magát nézte. Nem túl nagy, de kellően telt és fiatalosan feszes melleit, lapos hasát, hosszú, vékony, formás combjait, még a fenekét is megszemlélte, csak hogy lássa, csak hogy más szemmel lássa. Mert sosem érdekelte, hogyan néz ki. Nem akart tetszeni senkinek, sokkal inkább akart elbújni a világ elől. Most azonban más volt a helyzet. Szép akart lenni, szebb mindenkinél, akit Tomi valaha is látott. Sietve a táskájához ugrott, és kidobált belőle mindent, de a kellő ruhadarabra nem akard rá. Maga sem tudta, mit kellene felvennie, ám azt igen, hogy ahhoz még csak hasonló sincs a cuccai között.

Szomorkásan huppant le az ágyára, és úgy nézte a széthajigált ruhákat. Felvett egyet-egyét, de ugyanazzal a lendülettel vissza is hajította.

- Így sosem készülsz el – hallotta meg az ajtóból nagybátyja hangját, és mikor ijedten odanézett, Tomi magas, délceg alakját látta, amint az ajtófélfának támaszkodott, s ki tudja mióta figyelte félmeztelen unokahúgát. Fekete farmerjában, szintén fekete ingjében olyan jól festett, hogy Dorina még arról is megfeledkezett, hogy eltakarja csupaszságát. Csak akkor döbbsent rá ledérségére, mikor Tomi szemei végigsiklottak rajta. Maga elé kapott egy pólót, miközben felállt, de a férfi addigra már a rendetlenséget nézte.

- Ó, én... - szabadkozott a lány sietve -, csak ruhát kerestem. – És maga előtt tartva a takaró pólót összeszedett néhány nadrágot és trikót.

Tomi köhécselt, amire unokahúga azonnal felfigyelt, és megállt. – Megtaláltad?

- Meg?... Mit?

- Hát a ruhát.

- Ja, azt. – Dorina fülig pirult, és zavartan az ajkába harapott. – Nem... nekem csak kevés... csak pár olyan ruhám van, amiben a klubba tudok menni.

- Hát, akkor... - Tomi kivárt, és csak akkor folytatta, mikor unokahúga kétségbeesetten, félve pislogott rá. – Van a közelben egy helyes kis üzlet, nagyon csinos és divatos holmikát árulnak.

- Ó! – Dorina szíve nagyot facsarodott, és bár szégyellte, mégis elmondta problémáját. – Azok a ruhák biztos... biztosan szépek, de nekem... nekem nincs rá pénzem.

Tomi összehúzta szemöldökét, és ellökte magát támasztól. – De nekem van, úgyhogy vegyél magadra valamit, és menjünk! – Még egy tüzes pillantást vetett unokahúga csupaszságára, majd eltűnt az ajtóból.

Távozása után Dorina gyorsan magára kapta a kezében tartott pólót és nadrágot, majd rohant Tomi után. Nem a vásárlás hozta lázba, az cseppet sem érdekelte, sokkal inkább a félelem, mert úgy hitte, nagybátyja neheztel, amiért ennyi gondot okoz. Hiszen be kellett fogadnia, munkát is adott, most pedig fel fogja ruházni. Mindez olyan teher, amit egy férfi sem visel könnyen.

A földszintre érve hallotta a garázsból kiszűrődő kocsi motorjának zaját, ezért odasietett, és bepattant Tomi mellé az anyósülésre. A férfi csak erre várt, a nyitott garázsajtón át olyan iramban hajtott ki, mintha üldöznék. Dorina hiába kapaszkodott, képtelen volt megtartani az egyensúlyát, és úgy dülöngélt, akár egy krumpliszák. Magában áldotta az eget, mikor végre leparkoltak az egyik tömbház előtt, melynek aljában egy igényesen berendezett kirakatú ruházati üzlet állt.

Mivel Tomi kiszállt, így a lány sem tehetett mást, bizonytalanul, tele kételyekkel rohant nagybátyja után. A férfi olyan határozottan irányított, hogy Dorinának még arra sem volt szüksége, hogy megszólaljon. Ő választotta ki a ruhákat, a cipőket, és miután Dorina mindent felpróbált, még fehérneműt is keresett számára. Kezébe vett és megforgatott jó néhány melltartót, bugyit, mire megtalálta, amit keresett, fél tucat gyönyörű, csipkés darabot, és még fél tucat selyemből készültet. Becsomagoltatott mindent, majd szemrebbenés nélkül kifizette azt a hatalmas összeget, amit az eladónó mondott. Majd csomagokkal kezében kísértelt az üzletből. A pakkokat a kocsi hátsó ülésére dobta, majd bevárta unokahúgát.

Dorina zavartan, szemlesütve szállt be az autóba, és úgy ahogy az egész vásárlás alatt, egyetlen szót sem szólt. Még akkor sem, mikor hazaérve Tomi felvitte a csomagokat unokahúga szobájába, és meghagyta neki, hogy siessen

egy kicsit, mert a végén még zárásra sem érnek a klubba. A szobaajtót nem csukta be maga után, és nem tette Dorina sem. Csak odaballagott a táskákhoz, és sorba kiszedegette belőle a vásárolt holmikat. Egyik szebb és divatosabb volt, mint a másik. Ám egyben mind hasonlított, kihívóak voltak és szexik. Mostanra egy fekete miniszoknyát, és egy fűzős derekú, mély dekoltázsú inget választott. Ehhez viszont ki kellett festenie magát. A haját is kontyba rakta, és csak két oldalt hagyott szabadon néhány tincset, Mikor végzett, és belenézett a tükörbe, meglepődve látta azt a fiatal, csinos nőt, aki visszanezett rá. Nem ismerte fel, hiszen még sohasem látta. Kóválygó fejjel ballagott ki a szobájából, le a lépcsőn, és az egyetlen helyre, ahol Tomit feltételezte, az udvarra, a medence mellé. Cipője kopogott a kövön, amire nagybátyja felemelte fejét, és mikor megpillantotta unokahúgát, még a cigarettafüstöt is elfelejtette kifújni.

- Ejha! – tért észre a férfi, és köhögve engedte szabadjára a bent rekedt füstöt.

- Ejha, mi? – tudakolta Dorina, miközben egyre közelebb lépkedett nagybátyjához. Mintha átalakulásával a bátorsága is megnőtt volna. Ott állt meg előtte, és kifestett pilláival pislogott fel rá. – Talán... talán tetszik?

- Félek, nem csak nekem. – Tomi hangja kellemesen rekedt volt, de nem törődött vele, még csak titkolni sem akarta.

- Te öltöztetted fel. – Kissé félrehajtotta a fejét, mintha csak kihívásként állítaná önmagát nagybátyja elé. – Ilyennek akartál látni?

Tomi végighúzta kezét az arcán, majd a nyakát simogatta. – Csak azt akartam, hogy jól érezd magad.

- A ruháktól?

- A nők szeretik a divatos holmikat.

- Én nem a divatos holmikat szeretem. - Tekintete

ezernyi könyörgése most is ugyanúgy vetült nagybátyjára, és megkönnyítette, hogy még csak titkolnia sem kellett. – Én téged szeretlek.

Kimondta, végre nyíltan, egyenesen kimondta. Szíve hevesen dobogott, miközben nagybátyja reakciójára várt. Egy szóra, egy jelre, bármire, ami biztosítja róla, Tomi is hasonlóan érez. Ám a férfi nem moccan, nem szólt, csak tekintete pásztázta a formás idomokat, majd unokahúga reménykedő vonásait.

- Tomi! – A lány hangja szinte elhalt. Remegő ujjait felemelte, és nagybátyja szívére tette. Érezte, de üteme még mindig egészen nyugodt volt, amilyen maga a férfi. – Mondj valamit, kérlek!

A szavak hatottak, mert Tomi keze unokahúga tarkójára csúszott, odahajolt a füléhez, és érzékenyen belesuttogott. – Mit mondjak? Hogy a legszívesebben a karjaimba kapnálak, és az ágyamba vinnélek. Ezt akarod? Valóban ezt? – Felegyenesedett, és nyíltan nézett bele a lány zavart tekintetébe. – Kihasználjalak, és lefektesselek? Ezt szeretnéd? Csak mondd, és zokszó nélkül megteszem!

Kemény szavak voltak, és Dorina ijedten nyugtázta, hogy egyebet nemigen mozgatott meg nagybátyjában, mint a férfiasságát. Még soha nem volt része hasonlóban sem, és akarta, igen akarta, miközben rettenetesen félt tőle. Nem csak egy akart lenni a tucat között, hanem az egyetlen. Nem egy újabb trófea, hanem a legnagyobb díj, az ami csak egy van az életben, aminél többet és jobbat nem lehet elérni. Erre vágyott, s közben bármit megtett volna ha, a férfi úgy tartja a karjaiban, mint egy nőt.

Hallgatott, és Tominak ezzel adta meg a választ, mert a férfi alig láthatóan bólintott, majd kikerülte unokahúgát, és elindult befelé. – Gyere, menjünk!

Dorina nem nagyon tehetett mást, szófogadóan ment nagybátyja után. Zavart volt, és próbálta megtalálni

önmagát, azt a lányt, aki az évek folyamán mélyen elbűjt benne, de most kitörni, szeretni vágyott. Azt akarta, hogy végre kiteljesedjen, és boldog legyen. Már tudta, kivel akarja mindezt, de abban nem volt biztos, hogy így, ilyen egyszerűen, a biztonság érzete nélkül. Arra vágyott, hogy szeressék, úgy szeressék, ahogy még soha senki ezen a földön.

Hamar a klubhoz értek, s mikor Tomi leparkolt a hátsó ajtónál, azonnal kiszállt és szokásához híven cigarettára gyújtott. Rá sem nézett unokahúgára, mikor az odasétált hozzá, és bizonytalanul megállt előtte. A vonásait fürkészte, mintha csak abban lelné meg kérdéseire a választ. Egy idő után elunta, és inkább a tájat nézegette egészen addig, míg nagybátyja – még mindig szó nélkül – megindult befelé. Vagyis csupán az ajtóig jutott, mert hiába nyomta le a kilincset, a zár nem engedett. Zsebéből elővette kulcscsomóját, azzal próbálkozott, de úgy tűnt, nincs esélye. Dühösen, csendesen morogva vette elő mobilját, és benyomkodva néhány gombot a füléhez emelte. Üdvözlés helyett beleordított a telefonba, de olyan élesen, hogy a mögötte várakozó Dorina is összerendezte.

- Miért van zárva a hátsó ajtó?... Nem érdekel, hol van és mit csinál... Ha fél percen belül nem nyissátok ki, az egész bagázs ki van rúgva!

Haragja villámként cikázott körülötte, amitől Dorinát elkapta a félsz. Bár nem ez volt az első eset, hogy Tomit így látta, ez mégis más volt, egészen ijesztő. Pedig csupán néhány pillanatot vártak, és az ajtó kitárult előttük. Abban a pillanatban Tomi berobbant a terembe, és dühösen nekiesett a közeledő kidobónak. Szavai átvágtak az épületen, és minden alkalmazotthoz eljutottak. Volt, aki fel sem vette, de a legtöbbször rémülten pislogott, és figyelte az eseményeket. Tomi pedig cseppet sem fogta vissza magát. Olyan volt, akár egy pasa, aki a szultán

nevében bármit megtehetett. A különbség csupán annyi, hogy neki nem volt szüksége ekkora címre, hogy ítélkezzen beosztottjai sorsa felett. Sokkal inkább kellett neki egy visszafogó kéz, de erre csak akkor jött rá maga Dorina is, mikor remegő ujjait nagybátyja karjára helyezte. A megnyugtató mozdulat ösztönös volt, semmi hátsó szándék nem lapult benne, csak a félelem, a bizonytalanság, a zavar, és a magány. Mindez olyan élesen kiült a lány arcára, hogy Tomiba belefagyott minden ki nem mondott szó, és minden szitok. Olyan hirtelen fordult el, és sietett az irodájába, hogy mindenki döbbsen pislogott utána. Miután az ajtó hangosan becsapódott, az emberek tekintete Dorinát pásztázta, mintha tőle várnák az eset magyarázatát. Bár a lány nem tudta, mit is kellene elmondania, nagybátyja dühének okát, amit még ő sem tudott, vagy hirtelen történt távozását, amit szintén nem tudott hová tenni. Ezért nem szólt, csak lassú, bizonytalan léptekkel követte Tomit. Kopogás nélkül nyitott be a szobába, de gondosan ügyelt rá, hogy az ajtót becsukja maga mögött. Idegesen, ijedten közeledett nagybátyjához, aki az asztala mögött állt, és az iratok között keresgélt. Oda sem figyelt az érkezőre, mintha bárki kopogás nélkül besétálhatna hozzá, ám a csendre annál inkább. Mert Dorina nem szólt, csak aggódva nézte nagybátyja még mindig haragos vonásait, s már nem csak a keze reszketett, de egész testében rázta valami különös félelem.

Hosszú, néma másodpercek után Tomi felnézett, mintha csak akkor jutott volna el tudatáig, hogy nincs egyedül. – Mi van? – kérdezte, de hangja is hasonlatosan kemény volt, mint vonásai.

Dorina nem tudott felelni, mert ő maga sem tudta, miért ácsorog olyan szerencsétlenül, mint már annyiszor az életében. Eddig a rettegés vezette, most viszont... megfogalmazni sem tudta, de szinte fizikai fájdalmat

okozott. Látta azt a hatalmas dühöt, ami nagybátyjában lakozott, a felsőbbrendűséget, ami úgy tört felszínre, mint egy kegyetlen pofon. Ez minden volt, csak emberséges nem, pedig Dorina hitte, ha valakiben, hát Tomiban több is van ebből a tulajdonságból, mint másnak, hiszen vele kedves volt, befogadta, ruhákat vett neki, és még önmagával szemben is megvédte, ahelyett, hogy kihasználta volna. Nem értette, hogy ez a férfi, hogy lehet ilyen kegyetlen és szívtelen másokkal.

Sóhajtott, és reszketeg ujjjaival megérintette nagybátyja karját. – Mi... mi történt?

Már maga a kérdés is tele volt könnyörgéssel, amire Tomi összehúzta szemöldökét, és bár úgy látszott, nem akar felelni, mégis megszólalt. – Az alkalmazottaim azt hiszik, azért fizetem őket, hogy szórakozzanak munka helyett.

- Szórakozzanak? De... dolgoznak.

- Ha így lenne, azt csinálnák, amit kell, és nem ütköznék zárt ajtóba.

- Talán... talán oka volt.

Tomi mélyen belevájt unokahúga szemeibe, mintha csak az őszinteségét vizsgálná. – Mindennek van oka, de nem azért fizetem őket, hogy okokat gyártsanak, hanem hogy kérdés nélkül kövessék az utasításaimat.

Dorina nyelt egyet, és megrázta a fejét. – Mi van, ha az utasítás teljesíthetetlen?

- Az, hogy ott álljon a nyitott ajtó mellett? Már megmondtam neki, még egy hiba, és repül.

A lány szíve összefacsarodott. – Ugye nem? Ugye nem akarod kirúgni? Biztosan nem szándékosan tette, és...

A férfi arcizmai megrándultak, ahogy unokahúga szavait hallgatta. – Egy okot mondj, csak egyet!

Dorina ajkai szóra nyíltak, de mikor látta a merev elutasítást nagybátyja minden rezdülésében, egyszerűen ráhelyezte ujjait a férfi szívére, és úgy suttogott. – Te jó

ember vagy! Miért akarsz kegyetlennek tűnni? – Ha már volt bátorsága elkezdni, folytatni is akarta. Odalépett Tomi elé, és már nem csak kezével, de egész lényével hozzá simult. Szemeit lesütötte, de csak egy pillanatra, mert amikor a férfi nem reagált, felnézett rá, és lány tekintetén át próbált a szívére hatni. – Legalább hallgasd meg! – Mikor nagybátyja erre sem felelt, még hozzátette: - Kérlek!

Tomi sóhajtott egy mélyet, majd egyszerűen kilépett unokahúga büvköréből, kikerülte, és az ajtóhoz lépve szélesre tárta azt. – Gyere be! – szólt ki, de hangja cseppet sem lágyult meg.

A nagydarab ember tétován lépett a szobába, s mikor becsukódott mögötte az ajtó, szinte összerezzent, és azonnal magyarázkodni akart. – Főnök, én igazán nem...

- Ezt ne! – rivallt rá Tomi, miközben csípőre tette kezeit, úgy méregette beosztottját. – Csak arra felelj, mi a probléma, ami miatt nem tudod teljesíteni a feladatodat?

Láthatóan a nagy ember meglepődött, mégsem felelt azonnal, előbb az asztalnál ácsorgó Dorinára nézett, csak azután Tomira. – Főnök, ez... ez olyan férfidolog.

- Mondd!

A szó kegyetlenül hangzott, és Dorina csak akkor értette meg, mikor a magas, erős kidobó fülig pirulva, zavartan dadogta el a bajját.

- Prosz... prosztatagondjaim vannak.

A lány szeme sem rebbent, mert fogalma nem volt a szó jelentéséről, mégis biztos volt benne, ez valami férfibetegség, mert elhangzása után Tomi arcizmai megrándultak, és már közel sem volt olyan ellenséges, mint eddig.

- Orvos látott?

- Igen, persze, és már szedem a gyógyszert.

Tomi bólintott. – A mai napot már végig kell csinálnod,

de holnaptól – várt egy pillanatot, ami elég volt arra, hogy a fiú ijedten pislogjon rá, felkészülve a legrosszabbra is -, betegállományba mész, és látni sem akarlak addig, míg rendesen el nem tudod végezni a munkádat. Világos?

- Persze, igen, hogyne! – A kidobó boldog zavartsággal bólogatott, és hálás szemei úgy vetültek Tomira, mint valami istenségre. – Köszönöm, főnök!

Tomi elfordult, és visszaballagott az asztalához, miközben unokahúgára mutatott. - Ne nekem köszönd, Dorinának!

A fiú meglepetten, zavartan bólogatott, amitől a lány talpig elvörösödött, és lesütötte szemeit. Örült, hogy sikerült nagybátyját jobb belátásra bírnia, s közben olyan ideges volt, mintha ő lenne az elbocsátásra váró alkalmazott. Pedig annyira már volt bizalma Tomiban, hogy tudja, őt sosem bántaná. Ezért is volt mersze beleszólni dühébe. S mégis félt, rettegett nagybátyja azon arcától, ami előtte még csak homályosan bontakozott ki.

Tomi oda sem figyelt rájuk, mert hirtelen megindult, kiment az irodából, egyenesen a nagyterembe, miközben hangosan elkiáltotta magát. – A klubszoba ki van takarítva?

- Ki van – hallatszott a felelet, ám a tekintetek nem Tomit pásztázták, hanem a mögötte ballagó unokahúgát. Dorina jól érzékelte ezt, ahogy azt is, tetőtől-talpig végigméri. Próbálta észre sem venni, de mikor a bokszokhoz értek, és Marcsi szinte átfúrta szemével, nehezen bírt rezzenéstelen maradni.

Tomi az órájára nézett, majd odafordult Dorinához, és komoran végigmérte. – Akkor, ahogy tegnap. Marcsi a pultnál, te a bokszoknál.

Dorina bólintott, pedig cseppnyi kedve nem volt a nővel dolgoznia. – És te? – kérdezte azért.

- Bent leszek – mutatott a pult melletti helyiségre.

- Kártya?

A férfi bólintott, majd öles léptekkel otthagya őket. Így Dorina sem tehetett mást, nekiállt letörölgetni az asztalokat, eligazította a terítőket, a díszeket, ahogy minden kezdés előtt. Már akkor rájött, sem a ruha, sem a cipő nem volt szerencsés választás a munkához, sokkal inkább egy könnyű, délutáni csábításhoz. Akárhányszor lehajolt, a szoknyarész felhúzódott, a cipő pedig már akkor feltörte a lábát. Mégsem hagyta el magát, úgy tett, mintha nem zavarná semmi. Még a vendégek rászégeződő éhes tekintete sem. Nem azoktól félt, akik Tomihoz érkeztek, őket lefoglalta a nagybátyja és a kártya. Ám az esti buliba érkezők, akik helyet foglaltak a boksokban, olyan szemeket meresztgettek kivágott felsőjéből kacsintó idomaira, hogy megfogadta, még egyszer nem vét ekkora hibát az öltözködésében.

Egy idő után, akárhogyan szerette volna tartani magát, már nem bírta a cipőjében, nyomta ahol csak lehetett, és feltörte mindegyik lábujját. Nem tehetett mást, a pult takarásában levette a lábbelit, és mezítláb folytatta a munkát. Ezen nem csak Marcsi csodálkozott, de mindenki, aki észrevette. Már aki hajlandó volt a mellein kívül mást is megnézni.

- Hamupipőke, elveszítetted a cipőcskédet? – hallotta meg maga mögött, és mikor elfordult a pultról, Lóri nevető szemeit látta, amint őt pásztázták. Ahogy minden férfinak, tekintete neki is a dekoltázson állapodott meg, és leplezetlenül csodálta a látnivalókat.

Dorina talpig elvörösödött, majd sietve kikerülte a férfit, és kivitte a rendeléseket. Azt remélte, ha úgy tesz, mintha nem is hallotta volna a szavakat, s nem is látná a férfit, az előbb-utóbb majd békén hagyja. Csupán akkor jött rá, mekkorát tévedett, mikor visszament a pulthoz egy újabb körért, és Lóri éppen a mellette lévő üres bárszékre

huppant, majd egy hirtelen mozdulattal elkapta a csuklóját, és úgy mint azelőtt, fogva tartotta. Nem volt durva, sem követelőző, sokkal inkább kérő.

- Meghívlak egy italra.

- Dolgozom. – Dorina hangja remegett, ahogy egész teste a félelemtől. Mit is mondott Tomi? Kiáltson, ha baj van? Vajon erre gondolt? Hiszen Lóri még csak fájdalmat sem okoz, csupán egy italra invitálta meg. Ez már baj lenne?

- Csak egy ital. Addig majd Marcsi tartja a frontot. – És hogy kétség se férjen igazához, oldalra pillantott a pult túloldalán italt töltögető nőhöz. Szabad kezével Marcsi ujjaihoz ért, és oda is hajolt hozzá. – Öt percre elrabolom a kislányt.

Kijelentés volt, nem kérdés, és választ sem várt rá, csak felállt, kezébe vette a pulton heverő két pohár likórt, és maga után húzva Dorinát, az egyik üres bokszhoz sétált.

- Eresszen el! – sziszegte a lány, de olyan csendesen, hogy Lóri ügyet sem vetetett rá.

- Ülj le! – parancsolta, és Dorina félve engedelmeskedett. Becusszant az asztalhoz, miközben segélykérőn pislogott körbe, hátha van valaki, aki megmenti vagy legalább figyelni, nehogy baj érje. Ám egyetlen szempár sem szegeződött rá olyan mélyen, mint Tomié szokott. Ha fel is keltette valaki érdeklődését, azt a mély dekoltázsa, a szűk miniszoknyája tette, nem ő maga. Lórirra is ez volt a legnagyobb hatással, mert igencsak elidőzött rajta. Végül mégis leült a lány mellé, és míg teste az asztal felé fordult, tekintete Dorinát pásztázta.

- Mit... mit akar? - kérdezte a lány idegesen, miközben olyan kicsire húzta össze magát, amilyenre csak tudta.

- Nyugi! Csak beszélgetünk. Lazíts! – Lóri felemelte a poharát és belekortyolt. – Az öreg mesélt rólam? Biztos valami ádáz szörnyetegnek állított be. Igaz? – Mikor nem

kapott feleletet, elgondolkodva pislogott maga elé. – Nem tart sokra, pedig... Mit mondott? – kérdésével egyidejűleg egészen a lány felé fordult, és úgy vizslatta, mintha szeretne az elméjébe látni.

Dorina zavartan próbált kitérni, de nemigen tudott, mert a férfi szinte keresztüldöfte a pillantásával. Nem sok választást hagyott, és a lány ajkai lassan, bizonytalanul szóra nyíltak. – Nem... nem sokat.

- Mégis, mit?

- Hogy... hogy a rablótársad... – Még kimondani is szörnyű volt, hát még elviselni a tekintetet, ami hirtelen olyan ádázzá vált. – Volt – tette még hozzá.

- Ennyi?

Dorina bizonytalanul bólintott, majd hozzátett még egy részletet. – Hogy vigyázzak veled, és ne engedjelek túl közel. – Nem pont ezek a szavak voltak, de nem számított, a lényegét nagyon jól visszaadtál.

Lóri ravaszkásan összehúzta szemeit, majd felemelte a lány poharát, és odanyújtotta neki. – Igyál egy kicsit! Mint mondtam, nem kell félned, csak beszélgetünk. Amúgy is, mit tudnék csinálni ennyi ember előtt?

Dorina lassan, remegő kézzel nyúlt az italért, vigyázva, hogy még véletlenül se érjen a férfihez. ivott egy kortyot, s a poharat visszahelyezte az asztalra. – Vissza kell mennem – közölte csendesen -, dolgozom.

- Nyugi! – Lóri megitta az italát, majd ismét a lánynak szentelte minden figyelmét. – Tomival tényleg társak voltunk hosszú hónapokon át. Jó pár rablást terveltünk ki együtt, és mindet véghez is vittük. Ne holmi piti utcai rablásokra gondolj, vagy betörésre. Mi nagyban utaztunk. Megcélzottuk a gazdag ficsúrokat, és megfosztottuk őket minden vagyonuktól. Néha elég volt leülni kártyázni velük, máskor ennél többre volt szükség. nagyokat kaszáltunk, és elég dörzsöltek voltunk.

- Mégis, mi történt? – Dorina tekintetében látszott a kíváncsiság, ami úgy csillant fel, akár a szikra.

- Rosszul időzítettünk – húzta el a száját Lóri. – Az egyik kliens nem akart besétálni a csapdába, így kénytelen voltam rásegíteni a dologra. Sajnos későn jöttünk rá, hogy csapda volt. Beállítottak a zsaruk, és azonnal elkaptak.

Dorina döbbsen hallgatta a sztorit, és hiába próbálta szkeptikusan látni, attól félt, a férfi minden szava igaz. – Tomit is?

- Nos, az öregnek szerencséje volt, mert ott helyben csupán egy szenvedélyes kártyajátékosnak nézték, akit én hívtam játszani. Kihallgatták és elengedték. Csak a tárgyaláson láttam viszont, mikor eljátszotta, hogy régi ellenem vallott. Szerencséje volt, és ezt nem véletlenül mondom így. – Lóri közelebb hajolt a lányhoz, úgy nézett bele kétségbeesett szemeibe. – A zsaruk sejtették, hogy az eddigi rablásokat nem egyedül vittem véghez. Meg akarták tudni, ki a társam, de... hallgattam. Egyetlen szót sem szóltam. S nem szólok most sem, ha...

- Ha? – Dorina rosszat sejtett, de kívárt és remélt.

- Ha minden úgy alakul, ahogy szeretném.

- Mégis... mégis mi?

Lóri még közelebb hajolt, hogy lehelete súrolta a lány nyakát. – Tudod, vannak bizonyítékaim. Hangfelvételek, kódok, titkos találkozóhelyek. De ha nem lenne, ott a szavam, ami után újra elkezdenének nyomozni. Ha csak megemlíteném Tomi nevét, mint a társamét, biztos lehetsz benne, hogy lecsuknák, és legalább annyi évet kapna, mint amennyit én leültem, ha nem többet. Ugyanis a vagyon, amit együtt szereztünk, most nála van – mutatott körbe.

Dorina azonnal megértette, és megkönnyebbüléssel töltötte el, hogy csupán anyagi jellegű a férfi érdeklődése. Bólintott, mintha nyugtázná a tényeket, amire a férfi ajkai megérintették a fülét. Összerezsent, és próbált elhúzódni,

de abban a pillanatban Lóri ujjai a csuklóira fonódtak és visszahúzták.

- A részemért jöttem. Igen, azért jöttem, de... időközben megváltoztak a terveim. Kellesz nekem!

A lány megszédült, az ájulás kerülgette, és már látta maga előtt, ahogy épp a padlóról mossák fel. Nem, nem hitte, hogy mindez valóság. Bizonyára álmodik, mert ő csak egy a szerény, visszahúzódo, ártatlan, hétköznapi lány, semmi több. Száz és ezer szebb és okosabb nő van nála, aki kapva kapna egy ilyen lehetőségen, és élvezné, hogy egy ilyen jóvágású, csinos férfinak tetszik. Aki szívesen fürödne a fényben, az érintésben, az ölelésben, és odaadná mindenét. De ez nem ő. ösztönösen megrázta a fejét, és némán is szabadulni próbált, ám az erős karok olyan ádázul tartották fogva, hogy mozdulni sem bírt.

- Nincs mitől félned, megmondtam – közölte a férfi, és hüvelykujjával megsimogatta Dorina vékony csuklóját. – Nem foglak bántani! Csak szeretném, ha végighallgatnál, és megértenél. Rendben? – Miután a lány bólintott, ismét odahajolt hozzá. – Kellesz nekem az első pillanattól fogva, hogy meglátalak, és nem nyugszom, míg az enyém nem leszel.

Ezek olyan kilátások voltak, ami minden valamirevaló, tisztességes lányt megrémítenének. Így érezte Dorina is. Félt, reszketett, és legszívesebben világgá szaladt volna, vagy legalábbis Tomi ölelő karjai közé. Oda is pillantott az ajtóra, de az ugyanúgy, ahogy eddig, csukva volt. Nem sokat tehetett, nyíltan, őszintén tette fel a legelső kérdést, ami felötlött benne. – Annak ellenére, hogy én... hogy nem akarom?

- Akarni fogod. Ha nem is magadért, de akarni fogod Tomiért. Persze, csak ha szereted annyira, hogy áldozatot hozzál miatta.

Már a feltételezés is sértette, de nem mutatta, mert

félelme sokkal nagyobb volt, mint bármi más érzése. A kiutat kereste, és felötlött benne, hogy talán elmondhatná az igazat. Ám ezt abban a pillanatban el is vetette, mert Lórit ez nemhogy visszatartaná, sokkal inkább sarkallná ötlete megvalósításához. Marcsira pillantott, de az olyannyira elmerült a munkában, hogy feléjük sem nézett. Már ott tartott, hogy csap egy kisebb botrányt, amire talán Tomi is megjelenik végre, de akkor eszébe jutott, hogy bizonyára nem lenne szerencsés, ha Lóri találkozna azokkal az emberekkel, akik odabent kártyáznak és isznak. Ez esetben nem tehetett mást, kivárt, és tovább hallgatta a férfit.

- Gondolom, nem akarod, hogy a szerelmed börtönbe kerüljön egy régen elkövetett eset miatt. Hogy elvegyék minden ingatlanát és ingóságát, és ami a legszörnyűbb, a becsületét.

- Nem – suttogta a lány.

- Ugye megtennél bármit érte?

- Igen.

- Bármit, ami csak módodban áll?

- Bármit – felelte, és valóban így is érezte. Nem akarta, hogy Tominak baja legyen, nem akarta, hogy kára származzon abból, hogy az unokahúga felkeltette egy másik férfi érdeklődését.

Lóri felemelte szabad kezét, és elsodort egy tincset a lány arcából. Érintése bizalmaskodó volt, Dorina mégsem moccant. Nem mintha nem akart volna menekülni, de az ereje egészen elhagyta a gondolatra, hogy más férfi is úgy érinti, ahogy Tomitól vágyta. S ha ez nem is lett volna elég, Lóri ujjai az arcához értek, majd lecsúsztak a nyakára, onnan a dekoltázsába, és ahogy megállapodtak a két melle között, kissé kijebb húzták az anyagot, hogy még jobban ráláthasson a kerek, formás dombocskákra.

Dorina tiltakozni akart, sikítva elrohanni, de valami

fogva tartotta. Valami, ami ott mocorgott a fejében, az elhangzott szavakban. „Ugye megtennél bármit érte?”
Bármit? Vajon ez, mit takarhat?

- Mit... mit akar tőlem?

Lóri szemei csillogtak, ahogy felnézett a lány arcába. Elengedte a ruháját, és még a tartása is lazább lett. – Tudod mit? Kezdjük az elején. – Üdvözlésre nyújtotta a kezét. – Paksai Lóránt. A barátaimnak csak Lóri.

Dorina nézte az erős, határozott kezét, a hosszú ujjakat, és nem volt biztos benne, hogy bármit is bele akarna helyezni. Sem a kezét, sem a sorsát nem óhajtotta, s mégis megtette. – Földes Dorina.

Lóri elmosolyodott, lágyan megszorította a lány kezét, majd a szájához emelte, és egy hosszú csókot lehelt a kézfejére, miközben tekintetével fogva tartotta. – Örülök, hogy megismertelek! Mondd csak, mit kell tennem, ha újra találkozni szeretnék veled?

- Nem, én nem... nem vagyok biztos benne, hogy...

- Nyugalom! – Lóri felemelte mindkét kezét maga mellé, mintha csak azt mutatná, tőle nem kell tartani. – Teljesen ártalmatlan vagyok. De kellesz nekem, és nem hagyom, nem hagyhatom, hogy kicsússz a kezeim közül!

Dorina elámult a férfi szavain, s bár ódzkodott, mégsem utasította el teljesen, mert érezte, látta, van még valami. Valami, ami Tomival kapcsolatos. – Mit akar?

- Először is azt, hogy ne magázz!

Dórina sóhajtott. – Mit akarsz?

- Elmondom. – Lóri vonásai komollyá váltak, és olyan keményen vájt Dorina tekintetébe, mintha hipnotizálni akarná -, de nem itt, és nem most. Találkozhatnánk később?

A kétségbeesés és a kíváncsiság furcsa vegyülete vette körül a lányt. Tétovázott, és a kiutat kereste, hiába, mert nem jutott dűlőre. – Dolgoznom kell.

- Utána?

- Tomi... Tomival leszek.

- Oké! Akkor holnap. Reggel érted megyek.

- Ne! – Dorina rémülten rezzent össze. – Tomi –
suttogta, s úgy vélte, ez az egy szó megmagyaráz mindent.

- Találj ki valamit! Mondd, hogy dolgod van!

- Nem, én... nekem nincs... nincs semmi dolgom.

Lóri elmosolyodott, és két kezébe fogta a lány selymes,
reszketeg ujjait. – Imádnivaló vagy, édesem!

A szó ugyanaz volt, amit Sára legújabb barátja is
használt, de Lóri szájából egészen másként hatott.
Simogató volt és kedves, mégsem érte el azt a hatás, mint
Tomi.

- Nem kell, hogy dolgod legyen – folytatta a férfi. – Elég,
ha azt mondd, hogy el kell intézned ezt-azt. Vásárlást
vagy hasonlót.

Dorina a fejét rázta. – Nem hinné el. Nem szoktam
elmenni sehová.

- Akkor itt az ideje, hogy elkezd – közölte Lóri, és még
mindig olyan mérhetetlen türelemmel viseltetett a lány
iránt, mint eddig. – Tíz óra megfelel?

- Én... nem tudom. – A lány gyomra görcsbe rándult már
a gondolatra is, hogy egyedül maradjon a férfivel, hát még
arra, hogy titkolóznia kell Tomi előtt. Nem tudta, melyik
érinti rosszabbul.

- Nem lesz baj, ígérem. A hajad szála sem görbül. Csak...
- ujjait lecsúsztatta Dorina csuklójára, és ott simogatta
tovább – beszélgetünk. Rendben?

A lány bólintott. Elhitte Lóri minden szavát, mert el
akarta hinni, mert meg akarta tudni – most már egyre
inkább -, mit takarnak. Mégis tartott attól, hogy nem tudja
megoldani, hogy lebukik, és Tomi haragudni fog rá, talán
még el is zavarja. Átfutott rajta, hogy elmond neki
mindent, de el is vetette, hiszen Lóri célzott rá, hogy

nagybátyja csak addig van biztonságban, és addig őrződik a titka, amíg minden jól alakul.

Nehéz döntés volt, nagyon nehéz.

- Tíz órakor – közölte Lóri, immár olyan határozottsággal, ami ellen nem lehetett kifogás. – Elmegyek érted, és beülünk egy kávéra valahová.

Dorina felelni akart, elmondani a félelmeit, az aggodalmait, de nem jutott szóhoz, mert az asztal mellől Marcsi szólalt meg.

- Bocsika, hogy zavarok, de jó lenne, ha kaphatnék egy kis segítséget. Nem vagyok polip, csak két kezem és két lábam van.

Hangja gúnyos volt, de Lóri nem vette fel. Valójában oda sem figyelt rá, mert szemeit végig Dorinán tartotta. Még akkor is, mikor kiszállt az ülésből és félreállt, hogy a lány szabadon távozhasson. S utána is rajta tartotta tekintetét még hosszú percekig át. Dorina akárhányszor odapillantott látta, hogy övé a figyelme. Méregette, mosolyogva édesgette, s olykor elidőzött a domborulatain.

Dorina nehezen kínlódta végig az estét. Alig bírta kivárni a végét. Persze megnyugtatta, mikor Lóri néhány óra múlva távozott, de a gyomra ugyanolyan görcsben maradt. Próbált nem gondolni rá, elhessegetni magától, semmibe venni, ám az agya kattogott, és folyamatosan azon járt, mit akarhat tőle a férfi, ami akár Tomi szabadságába kerülhet? Naivnak és tudatlannak gondolta magát, hiszen anyja nemigen világosította fel soha semmiről. Amit tudott, azt a környezetéből vette, abból, amit látott, hallott, tapasztalt. Mégis úgy vélte, Lóri őt akarja megkapni, és ez lesz az ára hallgatásának. S ha így lesz, választ kell adnia. Vajon megéri, hogy Lórié legyen, csak hogy nagybátyja ne kerüljön börtönbe? De ami ennél is fontosabb kérdés volt, hogy valóban képes lenne odaadni magát a férfinak úgy, hogy mást szeret? És ha megteszi,

utána bele tud majd nézni Tomi szemeibe?

A fejét rázta, csak úgy magának, azután folytatta a munkát. Komor és feszült volt egész éjjel, s aggodalma nem csillapult akkor sem, mikor mindenki távozott, és elcsendesült minden helyiség, sem később, mikor a klubszobából is elszállingóztak a vendégek. Az agya egyfolytában ugyanazon kattogott, de akkor érezte igazán rosszul magát, mikor Tomi is megjelent a távozó vendégei után, körbenézett, és lassan odaballagott hozzá.

- Minden rendben?

Dorina nyelt egyet, hogy legyűrje magában a rossz érzéseket, de megszólalni így sem tudott, ám hogy ne álljon bálám szamaraként, bólintott, és úgy tett, mint akinek nagyon fontos, hogy mindenhol rend legyen és tisztaság. Tomi egy darabig türelmesen figyelte, majd hirtelen megunt a várakozást, és megindult kifelé.

- Gyere cica, menjünk! – szólt még oda unokahúgának, de olyan halkán, mintha nem érdekelné, hallja-e.

Dorina idegesen felsóhajtott, majd kezébe fogva magas sarkú körömcipőjét kiballagott nagybátyja után. A kocsinál érte csak utol, ahol Tomi szokásához híven éppen egy szál cigarettát szívott. A füstöt fáradtan az ég felé eregette, miközben egyre közeledő unokahúgát figyelte.

- Kényelmetlen?

- Hosszú távon igen – felelte Dorina, miközben odaállt nagybátyja mellé. – Minden kényelmetlen – motyogta.

- Csak nem vagy hozzászokva.

- Ehhez tényleg nem – húzta el a száját, és magában ezer szitkot szórt arra a pillanatra, mikor kiejtette a száján, hogy nincs elég ruhája. Talán, ha hallgat, nem kapott volna új holmikat, és nem keltett volna akkora feltűnést. Maradhatott volna egy egyszerű, hétköznapi lány, aki egyébként is volt. Megfogadta, reggel, a Lórivál való találkozáskor egy agyonhordott mackót vesz magára, és

egy szakadt tornacipőt. Úgy fog festeni, ahogy általában, egy anyátlan-apátlan kislányként.

Ahogy ezt végiggondolta, a hideg futkosott a hátán, miközben az idegességtől kiverte a víz. A szíve örült iramban lüktetett, és már a levegőt is csak mély sóhajokkal kapta. Félt, rettentően félt. Nem is bírta kivárni, míg nagybátyja elszívja a cigarettát, inkább szótlanul otthagya, és beszállt a kocsiba. Jobban ott sem érezte magát, de legalább nem kellett Tomi szeméibe néznie.

Az éjszaka nagyon lassan telt. Dorina képtelen volt aludni, csak forgolódott az ágyon, és átrágott minden lehetőséget. Nem akart titkolózni Tomi előtt, sem hazudni neki, éppen ezért, miután előző nap hazaértek, a fáradtságra hivatkozva az emeletre sietett, gyorsan lezuhanyozott és bebújt az ágyba. Azóta feküdt ott álmatlanul, rettegve attól, ami történhet. Mert akárhogy forgatta is elméjében a lehetőségek során, egyet tisztán látott, hogy Lóri őt akarja, s ez elől nem menekülhet. Már csak abban reménykedett, hogy talán képes lesz kialakulni valamit, amivel ad is, és mégsem kényszerül becstelenségre sem Tomival, sem önmagával szemben.

Az órájára nézett, és arra gondolt, nagybátyja vajon alszik-e még? S ebből azonnal eszébe jutott, hogy hamarosan el kell mennie, és még ki sem találta rá a kifogást. Az ügyintézés, mint olyan rá nézve nem volt hiteles, hiszen ez idáig sem voltak intézni való ügyei. A vásárlás sem jó, mert azt előző nap intézte Tomival. Nem volt ötlete, pedig tudta, elő kell rukkolnia valamivel, ha netán nagybátyja ébren lesz a távozásakor. S hogy ébren lesz, abban egészen biztos volt.

Forgolódott még egy darabig, majd minden mindegy alapon kikelt az ágyból, és ahogy megfogadta magának,

egy ócska mackónadrágba, és egy kinyúlt pólóba bújt. A haját kifésülte és lófarokba fogta, ahogy általában. Most viszont ügyelt arra, hogy a csinoságnak még csak a látszata sem legyen felfedezhető rajta.

Lassan, nesztelenül lépett ki a szobájából, és ugyanolyan halkas osont le a lépcsőn, be a konyhába, hogy igyon egy csésze kávé. Korán volt még, nagyon korán, ezért is lepődött meg, mikor lefőtt fekete várta. Kínlódva sóhajtott, és már kávézni sem volt kedve. Mégis kitöltött egy csészényit, majd leült az asztalhoz, és a messzeségbe nézett. Úgy sejtette, nagybátyja a medencénél cigarettázik, mint általában, s a szíve húzta volna hozzá, ám a félelmei megálljt parancsoltak, és arra készítették, hogy kerülje el Tomit egészen addig, míg a helyzet tisztázódik.

Könnyű volt kigondolni, de kivitelezni annál nehezebb, mert alig két perc múlva Tomi lépett a konyhába, egy szál törölközővel a derekán. Csodásan festett nedvességtől csillogó, kidolgozott teste, ahogyan kócos, víztől csöpögő haja. Dorina szíve megállt ütemében, és még levegőt is elfelejtett venni. Erre akkor jött rá, mikor nagybátyja rámosolygott, és vizes ujjával ámuló, önkéntelenül kitért szájához nyúlt, és összezárta. Az áramütés sem eshetett volna rosszabbul a lánynak, mint az érintés. Nem bírta, és nem is akarta elviselni úgy, hogy csalárdságra készült. Ezért felállt, majd zavartan, lesütött szemekkel kikerülte a férfit, és kiment a konyhából.

Nem tudta, merre tartson, csak abban volt biztos, hogy nem akar nagybátyja szeme elé kerülni, sem ostoba magyarázatokat gyártani. Végül a nappaliban kötött ki, ahol a kanapéra huppant, és bekapcsolta a televíziót. Teljesen mindegy volt, mit adtak benne, mert oda sem figyelt rá, de jó ürügyet szolgáltatott a menekülésre. Legalábbis egy darabig, mert vagy negyed óra múlva Tomi jelent meg egy csészével a kezében. Csupán egy pillantást

vetett unokahúgára, majd a kanapé végéhez ült, és a televíziót bámulva kortyolgatta a feketét.

Csend volt, csupán a száz éve forgatott film szereplői beszéltek. Dorina úgy tett, mintha minden figyelmét lekötne az előadás, szíve azonban egyre hevesebben lüktetett, s lassan a feje is fájni kezdett. Nem sokáig bírta, ki akart szabadulni, el akart menekülni Tomi néma, de érezhető kíváncsisága elől. Ezért erőt vett magán, felállt, és idegesen zsebre dugta kezeit.

- El... el kell mennem. - Mikor nagybátyja érdeklődő tekintete rávetült, sietve folytatta, amíg még volt hozzá mersze. – Ööö... Anya... igen, anya hívott, és... találkozni akar. – A hazugságtól fülig vörösödött, ezért igyekezett rövidre zárni. – Biztos... biztosan nem tart sokáig.

Tomi a lányt vizslatta, és tekintete egészen belevájt. – Mikor hívott? Nem hallottam telefoncsörgést.

- Mert... mert a mobilomon hívott.

- Van mobilod?

Volt, egy ősrégi butafon, amit még anyja adott neki, mert ő vett magának egy sokkal divatosabbat. Csak ritkán használta, valójában azt sem tudta, hová tette, és biztos volt benne, hogy már régen lemerült. – Igen.

- Mit akar az anyád?

- Nem... nem tudom. – Dorina iszonyúan kínlódott. Nem szeretett, és nem is tudott hazudni. – Nem mondta.

- Hol találkoztok? Elvigyelek?

- Nem! – vágta rá azonnal. – Még van időm. Csak arra gondoltam, sétálok egyet a városban. Mióta itt vagyok úgysem láttam, csak a kocsiból.

Tomi összehúzta sűrű, sötét szemöldökét, és úgy méregette unokahúgát. – Biztos, ne vigyelek el?

- Nem, tényleg. – Dorina produkált egy halvány, bizonytalan mosolyt, majd otthagya nagybátyját, mielőtt az további kérdésekkel bombázta volna. Az emeletre

szaladt, magához vett némi pénzt, majd ugyanazon lendülettel rohant ki a lakásból. Útközben odakiáltott a nagybátyjának egy „szíát”, de többre már nem volt képes. Az arca égett, a szíve a torkában dobogott, és egész lényét rázta a félelem. Csupán akkor nyugodott meg valamelyest, mikor az utcát is elhagyta, és elkanyarodott a sarkon. Nem akart messze menni, mert Lóri a házhoz ígérte magát, de mivel volt még jócskán ideje, úgy tervezte, beül az egyik közeli cukrászdába, és elnyal egy fagylaltot. nem is kellett messzire mennie, a következő utca elején meg is találta. De nem csak azt, mert amint belépett, az ijedtség úgy csapott benne lángra, akár a tűz. Marcsi... éppen Marcsi állt a fagylaltos pult mögött, és kiszolgálta az érkező vendégeket. Nem sokan voltak, így Dorinának menekülni sem volt ideje, mert Marcsi azonnal kiszúrta, és érdeklődve pislogott felé. Dorina az első döbbenete után megadóan odaballagott a pulthoz.

- Szia! – köszönt a mindig csinos nőnek. – Egy vanília és egy csokit kérek! – adta le a rendelést.

- Egy vanília és egy csoki – ismételte Marcsi, miközben végigfuttatta tekintetét a lányon. – Az esti szerelésedet hol hagyta? Úgy nézel ki, mint akinek nincs se apja, se anyja.

Dorina magában nyugtázta, hogy a nő elég közel jár az igazsághoz, hiszen az apjáról semmit sem tud, az anyja pedig elhagyta. Mégsem felelt, inkább ő kérdezett.

- Itt dolgozol?

- Igen. Jelenleg másodállásban, de ha letelik a felmondási időm a klubban, felvesznek egész naposra.

- Ez jobban tetszik?

Marcsi elhúzta a száját, és szemei neheztelően pillantottak a lányra. – Szerettem Tomival dolgozni, egészen addig, míg rá nem jöttem, hogy egy seggfej. A nők neki csak egyetlen egy dologra kellenek. – Átnyújtotta a fagyit, és elvette a pénzt. – Jobb, ha vigyázol! Hamarosan

téged is megun és lapátra tesz. Ebben biztos vagyok.

Marci elfordult a következő vevőhöz, ami azt jelezte Dorinának, hogy a röpke beszélgetés a végére ért. Így fagyalttal a kezében egy asztalhoz ballagott, és egykedvűen helyet foglalt. Valójában nem az érdekelte, amit a nő mondott, hiszen Tomi a nagybátyja, nem pusztán a lány érzelmei kötik hozzá, így valószínűtlen, hogy „dobni” fogja. Sokkal inkább aggódott haragjáért, ami égetni fogja, amikor megtudja, hogy átvágta, hogy hazudott neki. Nem beszélve arról, amit bizonyára tenni kényszerül majd annak érdekében, hogy Tomi szabadlábban maradhasson. Persze átfutott az agyán, hogy beavatja a rendőrfőnököt a bajba, bizonyára segítene Tomin, vagy egyenesen elmondaná neki... Sehogy nem találta a helyes megoldást.

Az embereket nézte, hosszú idő óta először merte felemelni a fejét, és körbenézni, megszemlélni azokat, akik körülveszik. Sokáig, nagyon sokáig élt bezárt szívvel és lélekkel, nem engedett közel senkit, és félt mindenkitől. Tomi hatására mégis sikerült kinyílnia, s még ha kicsit tartózkodón, de végre látta a többieket. A szomszédos asztalnál ücsörgő idős nénit, aki kapucsínót iszogatót, egy fiatal párt, akik süteményt ettek, egy férfit valamivel távolabb, és a sarokban egy középkorú nőt. Közben érkeztek mások, és voltak, akik le sem ültek. Dorina őket is megszemlélte, s ezzel hosszú percekig lefoglalta magát. A fagyaltja azonban elfogyott, így ő is távozni készült. Bár egy kávé még megivott volna, de nem vitte rá a lélek, hogy az egyre növekvő sorba beálljon. Inkább az ajtó felé indult, és csupán egy pillantást vetett hátra, hogy illedelmesen, ahogy kell, elbúcsúzzon, mikor nyílt az ajtó, és ő nekivágódott az érkezőnek. Nem volt vészes az ütközés, az ijedelve viszont a tetőfokára hágott, mikor az erős férfikezek megragadták a karját, és próbálták

egyensúlyban tartani.

- Hová olyan sietősen? – Lóri mosolyogva méregette a riadt lányt, akinek minden félelmét kiolvasta tekintetéből, és érezte reszkető testéből. – Jól vagy?

Dorina bólintott, és akaratlanul is meghátrált, hogy beengedje a férfit. Lóri mégsem mozdult, s talán gyökeret is vert volna, ha mögötte nem ácsorognak a bejutásra várva. Így félre lépett, de éppen csak annyira, hogy még ott maradjon Dorina mellett. Egyik kezével még mindig a karját fogta, s a vonásait kutatta.

- Korábban találkoztunk, mint vártam. Ha tudtam volna, hogy itt vagy, már előbb idejövök.

- Csak... csak véletlen. Egy fagyit... fagyit ettem.

- Tomi? – Lóri sietve körbenézett, de mikor nem látta egykori társát, megnyugodva emelte vissza tekintetét a lányra. – Nincs veled?

- Nincs.

- Nos. – A férfi odébb húzta a félszeg lányt, és az egyik üres asztalra mutatott. – Leülünk?

Dorina az ajtóra nézett, a menekülési útra, majd az emberekre, hátha észrevesz valamelyikükön is annyi szimpátiát, ami kiséghetheti, ha baj lesz. De senki nem figyelt rá. Végső elkeseredettségében még Marcsira is rápillantott, ám azt lefoglalta egy vevő.

- Még mindig ennyire félsz tőlem? Pedig mondtam, hogy nem bántalak. Gyere! – Nem várt beleegyezést, csak odahúzta a lányt egy távolabbi asztalhoz. Szabad kezével kihúzta neki a széket, és csak akkor engedte el, mikor Dorina helyet foglalt. Akkor a férfi is leült szemben vele, és egyenesen, nyíltan nézett rettegést tükröző arcába. – Nézz körül! Nincs mitől tartanod, itt elég sokan vannak. megiszunk egy kávé, vagy amit akarsz, és beszélgetünk. Vagy várjunk vele tíz óráig?

Dorina a fejét rázta, s bár nem lehetett tudni melyik

lehetőséget utasította el éppen, Lóri az utóbbira tippelt, ezért odafordult a pult mögött álló Marcsi felé, és mikor az vetett rájuk egy érdeklődő pillantást, egyszerűen odaintette magához. – Nemrégén fedeztem fel ezt a cukrászdát. Jó kis hely, nem?

Dorina már magát a kérdést sem értette, mégis bólintott, és hogy ne tűnjön olyan veszettül sutának, megpróbált megszólalni. – Mióta... mióta jár ide?

- Mióta kiszabadultam – mosolygott a férfi. – Nézd, tudom, hogy kicsit... hogy is mondjam, gyors a tempóm, de elég sok időt elvesztegettem a börtön miatt. Kicsit berozsdásodtam, nem tudom, hogyan bánjak egy olyan csodás virágszállal, amilyen te vagy. Ha megijesztettelek, bocsánatot kérek.

Szavai egészen hitelesen hangzottak, és Dorina egy pillanatra elfelejtette, mitől is tartott olyan nagyon, de eszébe jutott Tomi, és ettől ismét remegni kezdett.

Marcsi lépett az asztalukhoz, és kíváncsian szemlélte mindkettejüket. – Nocsak! Micsoda véletlen! – vigyorgott mindent tudón, s bár a lányt halálra rémítette, Lóri ugyanolyan nyugodtan viselkedett, mint eddig.

- Hoznál nekünk két kávé? – Dorinára pillantott. – Cukorral, tejjel? – Mikor a lány bólintott, Lóri is azt tette Marcsinak. – Nekem meg a szokásos.

A nő felhúzta szépen ívelt szemöldökét, és egy sokat sejtető vigyorral távozott. A férfi csak erre várt, ismét a lányhoz fordult.

- Mondd csak, hogy ismerkedtél meg az én jó öreg cimborámmal?

Dorina zavartan pislogott maga elé, és azon tanakodott, mit feleljen. – Én... mi... már régóta... nagyon régóta...

- Valóban? Ugye nem azt akarod mondani, hogy előtted az anyukáddal volt?

- Nem, én nem, dehogya!

Lóri megint elmosolyodott, de Dorina még mindig nem mert nyíltan felnézni rá.

- És a szüleid? Mit szólnak hozzá? Hiszen Tomi már nem huszonéves.

- Semmit. Az... az apukámat nem ismerem, és... az anyukám is elment.

- Elment? Ezt hogy érted?

- Hát... elment. Együtt él egy... férfivel.

- Értem.

Dorina idegessége valamelyest csillapult, mert úgy látta, Lóri talán mégsem olyan veszélyes, mint hitte. Hozzá roppant kedves volt, és még annál is több. Ezért megpróbálta összeszedni magát, és úgy csevegni, mintha csak egy kedves ismerőssel tenné. – És... és a maga szülei?

- Nem maga, hanem te – javította ki a férfi.

- A... te szüleid?

- Köszönöm kérdésedet, megvannak. Sajnos kései gyerek vagyok, ráadásul a harmadik a sorban, ezért a szüleim elég idősek.

- Tud... tudják?

- Hogy mit csinálok? Nem. – Lóri előrébb hajolt, és úgy nézett a lány szeméibe. – Úgy tudják, külföldön dolgozom. Megbeszéltük, hogy nem keresnek, én jelentkezem időnként.

- Hogy bírják?

- Nehezen. – A férfi szemében őszinte szeretet ült, ahogy a szüleire emlékezett, és ez némileg lágyított eddigi határozottságán. – Próbálok gyakran meglátogatni őket, már ahogy szabadidőm engedi. Mostanában ebből nem volt sok.

- És a testvérei...d?

- Velük még kevésbé tartom a kapcsolatot. Csupán annyit tudok róluk, amit néha hallok a szüleimtől.

Mindketten családosok. A bátyám valahol vidéken él a feleségével és két gyerekükkel. A nővérem ott maradt a szüleinkkel a házban, miután elvált. Egy csemetéje van.

- Akkor ők sem tudják?

Lóri elmosolyodott az érdeklődés hallatán. – Nem.

- Nem is érdekelnek a testvéreid, és a gyerekeik? – kíváncsiskodott Dorina, hiszen életében mindig ez volt a legfájóbb pont, hogy Tomi sem törődött vele egészen mostanáig. Mint unokahúg, nemigen érdekelte.

- Ezt így nem mondanám. A bátyám korán önállósodott, és egy darabig itt élt pesten, majd Németországban dolgozott, végül egy remek állásajánlat után itthon telepedett le. Nagyon ritkán jött haza, és csak akkor telefonált, ha névnap vagy születésnap volt. A nővérem pedig csak pár éve költözött haza, és mindig inkább volt az anyám, mint a testvérem.

A beszélgetést Marcsi zavarta meg, aki letette a kért italokat, majd ravaszkas pillantásokkal, és egy gúnyos mosollyal távozott. Lóri nem törődött vele, Dorina viszont kétségbeesetten pislogott utána.

- Nem is... nem is tudtam, hogy Marcsi itt dolgozik.

- Közel Tomihoz.

A kijelentés ijesztő akart lenni, s talán egy pillanatra az is volt, de Dorina nem tartotta aggasztóbbnak, mint kellett. – Ha annyira közel akarna maradni, nem mondott volna fel a klubban. Tomi amúgy sem jár ide.

Lóri nevetve rámutatott a lányra. – Igaz! Egyszerűen lenyűgöz a logikád!

Dorinát nem érdekelte a dicséret. Túl akart lenni ezen a találkozón, de félt, rettegett attól, hogy minden sokkal rosszabb lesz, mint amilyen. Nem akart belekezdeni, de az idő, na meg Marcsi árgus tekintete arra készítette, hogy végre megtegye az első lépést. Ezért, miközben remegő kezébe fogta a csészéjét, feltette a nagy kérdést. – Miről...

miről akartál beszélni velem?

A férfi mosolya kezdett eltűnni arcáról, s még a szemeit is összehúzta. – Nem miről, hanem kiről.

- Tomiról?

- Igen, róla. Kíváncsi vagyok, mennyit ér neked a szerelmed szabadsága. Mit adnál érte?

- Mit? – Dorina értetlenül a fejét rázta. – Nekem... nekem nincs semmim.

- Mindened megvan, ami nekem kell.

A válasz megriasztotta a lányt, és úgy vélte, amitől félt, bekövetkezik. Nem akarta, egyáltalán nem. – Mire gondolsz?

- Rád. – Mikor Dorina remegve lehajtotta a fejét, Lóri felhörpintette a kávé, majd felállt, és a kezét nyújtotta a lány felé. – Ezt talán nem itt kellene megbeszelnünk. Gyere, kocsikázzunk egyet!

Nem akart, Dorina egyáltalán nem akart sehová sem menni, mégis engedelmeskedett. Tomi járt a fejében, és a nyílt kérdés: „Mennyit ér neked szerelmed szabadsága?”

A válasz egyértelmű volt, még akkor is, ha ezzel önmagát hazudtolta meg. Önmagát, és azt a lányt, aki néhány napja még azt sem tudta, van-e jövője, boldog lesz-e valaha.

Lassú, bizonytalan mozdulattal indult a kijárat felé, mintha észre sem vette volna a férfi felé nyújtott kezét. Nem állt meg, sem az ajtónál, sem odakint. Úgy lépdelt előre – Tomi lakásával ellentétes irányában -, mintha tudná a célt, ahová menni akart. Hamarosan egy kéz tapadt a csuklójára, és megállította.

- Ott a kocsim – mutatott Lóri egy fekete Fiatra, és már terelte is oda a lányt. Kinyitotta neki az ajtót, és beültette, majd átfutott a másik oldalra, és ő is beszállt. Elindította a kocsit, és rákanyarodott a főútra.

Mintha köd szállt volna Dorina agyára, mindent olyan homályosan látott és érzékelt. Ez nem ő volt. Mindez nem

vele történt. Ott volt, s mégis egészen távol. meg sem hallotta a hangokat, nem értette szövegüket. Olyan volt, akár egy álom, egy rossz álom. Lassan, nagyon lassan értette meg Lóri szavait, mikor a férfi megérintette a lábát. Igen, ez tudatosult először benne, hogy idegen kéz simogatja a combját. Amikor felnézett, Lóri mosolygós arcát látta, ami nem volt csúnya vagy visszataszító, de messze állt attól a képtől, amit látni akart.

Szabadulni – motyogta magában, mielőbb kiszabadulni!

- Megbeszélhetjük most? – tette fel a kérdést, s mellette olyan könyörgő képet vágott, amilyet csak tudott.

- Mi lenne, ha elmennénk hozzám?

- Nem! – Dorina ijedten húzódott távolabb, mire a férfi azonnal elvette simogató ujjait, és a magasba emelte.

- Oké, nyugi! Mondtam, hogy nem bántalak, és ezt tartom. Ha itt akarod, legyen.

Elhallgatott, amit Dorina nem tudott hová tenni. Zavartan, értetlenül pislogott rá. – Elmondod végre, hogy mit akarsz tőlem?

- Még nem jöttél rá?

A lány nehézkesen bólintott, és egészen összetört belé. – Engem. – Mikor nem kapott választ, Lóri vonásait kutatta, és tőle szokatlan merészséggel fordult felé. – Engem akarsz a hallgatásodért? Hogy ne áruld el senkinek, hogy Tomi a társad volt?

A férfi elmosolyodott. – Valahogy így.

- Valahogy?

- Nos, az alku valóban azért jönne létre, hogy Tomi ne kerüljön börtönbe a régen elkövetett bűneiért. Az is igaz, hogy cserébe téged akarlak, de... nem egészen úgy, ahogy gondolod.

Dorina értetlenül megrázta a fejét. – Mégis hogy?

- Egészen.

- Egészen? – Ez még mindig homályos volt.

- Te azt hiszed, lefektetlek, és kész vagyunk. Pedig nem. Téged akarlak egészen. Nem egy éjszakára, nem egy alkalomra, hanem mindig. Azt akarom, hogy hagyj ott Tomit, és legyél velem!

Dorina ajkai szétnyíltak a döbbenettől. A helyzet sokkal rosszabb volt, mint gondolta, mint várta. Már-már kezdett belenyugodni, hogy odaadja magát ennek a fickónak Tomiért, de erre nem számított, ezt a dolgot nem tudta hová tenni. Soha nem adná fel Tomit, hiszen senkit nem szeretett még így, senkit nem szeretett rajta kívül. Hogyan mondhatna le róla? Hogyan?

- Te... tessék? – pislogott a férfire, hátha rosszul értett valamit.

Lóri szája széle megrándult, mégis nyugodtan felelt. – Költözz hozzám, legyél a csajom, és esküszöm, egy szót sem szólok senkinek arról, hogy Tomi a társam volt, sem azokról a dolgokról, amiket tudok róla.

- Nem! – Dorina első reakciója önkéntelenül tört fel belőle. Nem gondolkodott, csak kimondta, amit érzett. – Ez nem lehet! Ez csak vicc, ugye? – Tekintete szinte könyörgött, amikor a férfire nézett, ám az nem kegyelmezett.

- Nem viccelek.

- Ezt... ezt mégis, hogyan képzelte? – tért vissza a magázódásra Dorina.

- Ez meg milyen kérdés? – Lóri bekanyarodott egy mellékútra. – Megbeszéltük, hogy tegezel.

Dorinát cseppet sem érdekelt, miként használta a szavakat, csupán az, hogyan gondolta Lóri ezt a hangzatra is hihetetlen ostobaságot. Belevésődött félelmeit felülírta a döbbenet és nagybátyja hiánya, amely már most úgy égette, mintha soha többé nem láthatná viszont. – Csak úgy költözzek el Tomitól, és... legyek a... barátnőd? Nem... én nem értem, mit akarsz tőlem. Miért... csinálod ezt?

- Talán azért, mert sosem találkoztam nálad édesebb kislánnyal, talán mert te vagy az, aki mellett megállapodnék, de lehet, hogy csak bosszút akarok állni.

- Bosszút? – Dorina homályos gondolatai tisztulni kezdtek, és lassan megértette a célt, amihez ő csupán egy eszköz volt. – Bosszú – motyogta halkán, és merengve elfordította a fejét a kinti, elsuhanó épületek felé. Nézte, de nem látta őket, mert azon volt, hogy nagybátyját maga elé képzelje. Vajon mit tenne, ha bejelentené neki, hogy elköltözik tőle? Erre maga is tudta a választ. Megkérdezné ugyan, hogy hová menne és miért, de ennyivel le is rendezné a dolgot. Nem érdekelné sokkal jobban, mint nővére távozása. Így viszont értelmét veszíti minden. – Tomi akarsz bosszút állni, vagy rajtam?

Lóri lefékezte az autót egy tömbház előtti parkolóban, majd egész testével odafordult a lány felé. A vonásait kutatta, majd komolyan, túl komolyan felelt. – Kedves barátomat cseppet sem érdeklek, nem is érdekeltem soha. Az érdekei úgy hozták, összeállt velem, csináltunk pár balhét, és ennyi. Amikor a helyzet forróvá vált, lépett, és hiába próbálkozok, lepattint, mintha egy senki lennék. Felelnie kell az elmúlt évekért, amiket rabságban töltöttem helyette is. Több variáns eszembe jutott. Követelhetném a klubot a hallgatásomért cserébe, vagy kérhetnék pénzt, de egyiket sem élvezném úgy, mint téged. Tetszel nekem, nagyon tetszel! Még sosem találkoztam hozzád hasonló egyszerű, mégis őrjítően vonzó lánnyal. Van benned valami rendkívüli, valami megmagyarázhatatlan csáberő. Valami... végtelenül szexi. – S hogy szavainak súlya legyen, felemelte kezét, és a lány térdére helyezte.

Dorina összerázkódott, és megpróbált még kisebbre húzódni, miközben megtett mindent, hogy felfogja a tényeket. Nehezen ment, nagyon nehezen, mert bár

értette, képtelen volt elfogadni. Úgy hitte, ez az egész nem történhet meg vele, mert rengeteg nehézségen átment már, sok mindent kibírt. Az élet nem lehet annyira kegyetlen hozzá, hogy még több fájdalmat okozzon. Vagy mégis?

Haza vágyott, Tomihoz, az ő közelébe, ahol minden egyszerű és tiszta, biztonságos és... boldog. Olyannyira nem volt magánál, hogy önkéntelenül mondta ki, amit érzett. – Haza akarok menni!

- Haza? – Lóri hangja árulkodott véleményéről, amire a lány is felfigyelt, ezért sietve hozzátett néhány gondolatot.

- Időt... adj még egy kis időt! – Mikor a férfi nem felelt, odapillantott rá, és szinte könyörögött. – Kérlek! Nekem... nekem ez túl gyors. És... és Tomi sem értené. Még... még kell egy kis idő.

Lóri láthatóan elmerengett a kérésen, majd minden átmenet nélkül elfordult, kinyitotta a kocsiját és kiszállt. Sietős léptekkel megkerülte az autót, és a lányt is kíségette.

Bár Dorina nem akart menni, nemigen tehetett mást. Lassan saját lábaira állt, és reszketve pislogott előbb az előtte álló férfire, majd az útra, az emberekre, és végül az ötszintes épületre, ami előtt álltak. – Mi... miért hoztál ide?

- Itt lakom – felelte Lóri, és mielőtt a lány elfuthatott volna, megragadta az ujjait, és lágyan a kezébe fogta. – Csak egy pillanatra, hogy lásd, nem vagyok szörnyeteg.

A férfi kedves volt, nem volt benne semmi rettegni való, Dorina mégis tartott tőle. Nem a fizikai bántalmazástól, hiszen Lóri nem tűnt olyanak, aki veri a nőket, de a lelki terror hasonlatosan képes ütni, s olyan pofonoktól égett az arca már éveken át. Nem akart újakat, ahogy nem szeretett volna ismét szenvedni egy olyan embertől, aki kihasználja, eltámassza vagy beletörli a lábát. Mégsem

ellenkezett, mert eszébe jutott Tomi. Miatta, igen, miatta hagyta magát bevezetni a házba, fel a negyedik emeletre. s bár kissé megtorpant a lakás előtt, végül belépett az ajtón, amit Lóri kitárt előtte.

- Nos – terelte beljebb a férfi, miközben becsukta maguk mögött az ajtót -, ez lenne az. Nem nagy szám, de nekem megfelel. Kifejezetten tetszik, hogy rálátok a parkra. Olyan érzés, mintha szabad lennék.

- Hiszen... hiszen szabad vagy – dünnyögte Dorina, miközben óvatosan körbenézett. Bár nem tudta, mire számított, de ez az egyszerűen berendezett, kedves lakás mellbe vágta. Ha legalább rendetlenség lenne vagy mocsok, néhány széthagyott italos üveg, akkor valóban lenne oka félni és gyűlölni. Így viszont csak állt meredten, és azon tanakodott, hogyan tovább.

- Szabad, de... – Lóri arca megrándult, miközben kinézett az utcára - tudod, minden éjjel felébredek, és úgy érzem, még mindig ott vagyok a börtönben, a cellában. Olyankor felkelek, idejövök az ablakhoz, és figyelem a gyönyörű fákat, hallgatom a madarakat. Akkor megnyugszom. – Nyíltan a lányhoz fordult, és egy mosollyal lezárta az iménti érzéseit. – Csüccs le! Kávét, teát, vagy valami üdítőt?

Dorina a fejét rázta, de nem ült le, továbbra is úgy ácsorgott, mintha menni készülne. Az iménti szavakon gondolkodott, és valami megmozdult benne. Sajnáltnak vélte, s ennek fényében kezdte másként látni a férfit. Próbálta magát beleképzelni a helyébe, próbált mindent az ő szemével látni, ám mindez kevés volt hozzá, hogy elűzze rettegését. Menni akart, minél hamarabb, és minél távolabb, de mozdulni sem mert. – Szép lakás – nyögte végül, csakhogy ne ácsorogjon olyan szerencsétlenül.

Lóri őt figyelte, majd lassan odaballagott elé, és áthatóan lenézett rá. Megfogta összekulcsolt, remegő ujjait, és úgy

melengette tenyerében, mintha fagyott lenne. Tekintete égett, amit Dorina képtelen volt sokáig állni. Inkább lehajtotta a fejét, és a bölcsőben tartott kezét nézte.

- Úgy látom, Tomi nagyon megijesztett téged, mikor rólam mesélt.

- Nem – hárított a lány, és még az ujjait is elhúzta. Hátrált néhány lépést, s úgy tett, mintha lefoglalná a falon lógó hatalmas festmény. – Sajnos... sajnos én ilyen vagyok. – Remélte, ha még időben tisztáz mindent, Lóri ráébred, mégsem őt akarja, és békén hagyja végre. – Anyám elég különös személyiség, és... ő... szóval...

- Elnyomott téged.

- Igen, valahogy úgy. – Dorina sóhajtott, miközben lassan megfordult, és idegesen a férfire pislogott. – Azt hiszed, hogy... hogy különleges vagyok, pedig csak... csak egy ostoba lány, aki fél mindentől, mert sosem volt otthona, sosem szerették igazán. Én... nekem Tomi az egyetlen, akinek számítok.

A férfi merengve hallgatta Dorinát, majd megértően bólintott. – Értelek. De gondolom, nem csupán ezért vagy vele. Mit tud, amit mástól nem kaphatsz meg? Mert, amit én ajánlok, az hasonló, ha nem jobb. Van lakásom, ahová költözhetsz, van munkahelyem, és megadok bármit, amit szeretnél. Bármit.

- Akkor... akkor engedj el! – kérte, s a tekintete tele volt könnyöggel. – Csak ezt kérem.

Lóri megrázta a fejét, és a tarkóját simogatta. – Tudom, hogy kicsit gyors a tempó, és természetesen nem várom el, hogy azonnal dönts. Ma este leutazom a szüleimhez, és csak két nap múlva leszek újra itthon. Addig van időm átgondolni a dolgokat.

Két nap. Dorina pillanatnyilag fellélegezhetett, mégsem érezte magát jobban. Két nap semmire nem volt elég, még arra sem, hogy átrágja a dolgokat, és kitalálja, hogyan

tovább. A helyes utat kereste, de nem talált mást, csak kuszaságot. Folyamatosan figyelmeztetnie kellett magát a tétre, ami miatt itt volt, ami miatt el kellett viselnie Lórit. Talán, normális esetben nem ódzkodna, nem félne ennyire tőle, de hogy Tomi figyelmeztette, szinte az ördögöt látta. Pedig Lóri egyáltalán nem hasonlított arra a képre, ami a lányban a gonoszról élt. Sokkal inkább egy kedves, odaadó, szerethető férfi volt.

- Tényleg nem kérsz valamit? Csinálok forrócsokit.

- Nem, tényleg nem.... de köszönöm!

- Oké! – Lóri széttárta a karját, és az ajtóra mutatott. – Menjünk?

Nem kellett kétszer kérdezni. Dorina olyan iramban indult meg, mintha a világból készülné kiszaladni éppen. Persze, ez nem állt messze az igazságtól, mert valóban menekült.

Amint elhagyták az épületet, és visszaszálltak Lóri kocsijába, Dorina kezdett felengedni. Már nem remegett, csupán csendben várakozott. Olyan volt ez, mint régen, mikor azt remélte, sorsa jobbra fordul majd, de nem tudta mikor és miként. Túrt és hagyta, hogy az élet maga találja érdemesnek a boldogságra. Megadta, de hamar el is vette. Helyébe visszatért a holtpontra, amiben létezett ugyan, de nem élt.

- Hová vigyelek? Tomihoz? – pillantott a lányra Lóri, mire az hevesen a fejét rázta.

- Ne! Csak... csak a fagyizóhoz.

- Rendben!

Lóri teljesen nyugodtan kanyarodott az utcába, és parkolt le a cukrászda előtt. Azután a lányra emelte mosolygós szeméit, mintha már most az övé lenne. Ám Dorina nem akarta ezt az érzést, és egy utolsó zavart pillantást vetve a férfit, kinyitotta az autó ajtaját. Menekülni akart, de csuklójára ráfonódtak Lóri ujjai és

megállították. Nem mert ránézni, nem mert megfordulni, de így is hallotta a férfi szavait.

- Két nap.

Az érintés engedett, és Dorina úgy rohant el, mintha kergetnék. A szíve a fejében lüktetett, de olyan hévvel, mintha ki akarna esni. A gyomra görcsbe rándult, és egész testében rázta a tehetetlen keserűség. Úgy hitte, nincs választása, mert ha nem egyezik bele Lóri ultimátumába, ha nem lesz a barátnője, ha nem költözik hozzá, napfényre kerül Tomi múltja, és a férfinak felelnie kell a felhozott vádakra. Tagadhatja, de Lóri azt mondta, bizonyítékai vannak, hogy Tomi részt vett minden balhéban, minden rablásban. És ha Lóri börtönt kapott érte, féltő, hogy nagybátyja is azt fog. Nem, ezt akarta semmiképp, hiszen az egyetlen ember volt, akit igazán szeretett, és az egyetlen, aki őt is szerette. Befogadta, mikor anyjával megjelent, munkát adott neki, és megvédte mindenkitől. Mikor pedig Sára távozott, ő akkor is kiállt unokahúga mellett, és biztosította róla, „otthon” van. Igen, ez a szó többet mondott mindennél. Mert akinek ilyen jó szíve van, az nem kerülhet börtönbe, pláne nem miatta, csak azért, mert Lórinak ez a fajta bosszú tetszett leginkább. Amúgy sincs baj – vigasztalta magát -, Lóri kedves, figyelmes, még csak nem is csúnya, sőt. Nincs benne semmi hiba... bár nem Tomi, és ez óriási hátránya marad mindig.

Sóhajtott, és belépett nagybátyja házának ajtaján. Nem sokat töprengett rajta, mit mondjon vagy tegyen, mert csak akkor kezdte felfogni a kialakult helyzetet. Mégis fellélegzett, hogy nagybátyját sem a nappaliban, sem a konyhában nem találta meg. Még a lépcsőn felfelé menet sem akadt nyomára, így anélkül ért a szobájába, hogy szabadkoznia vagy magyarázkodnia kellett volna. Ám amint becsukta az ajtót maga mögött, úgy törtek fel belőle kétségei, félelmei, mint kitörni készülő vulkánból a láva.

Kóválygó fejjel az ágyhoz tántorgott, és ráfeküdt. Maga alá gyúrte a párnáját, és azt ölelve szabadjára engedte kínjai árját. Először csendesen, majd egyre hevesebben záporoztak könnyei, s hogy más ne hallhassa, arcát belefúrta a szorosan karjaiban tartott puhaságba. Ez sem segített, nem enyhítette fájdalmát, mert Tomi hiánya és vélhető haragja már most égette, marta. Tudta, a férfi sosem bocsájtja meg neki, hogy elmegy. Vagyis azt zokszó nélkül lenyelné, ha csak úgy távozna – ebben biztos volt -, ám hogy éppen Lórit választja, azt már nem. Mégis, hogyan mondja el neki? Hogyan álljon nagybátyja elé ezzel az örültséggel? Mit tegyen? Mivel magyarázza? Szerelémmel? Hiszen még tegnap is azt bizonygatta, hogy Tomit szereti. Ilyen gyorsan nem változtathatott az érzésein. Akkor? Talán... talán csak egyetlen valamire való okot találhat, amit már Tomi is felhozott, a rokonságot. Igen, ez az egyetlen ép és hihető akadály, ami miatt erőnek erejével, megszaggatott szívvel, de lemond mindenről.

Mégis fájt, és ez a fájdalom béklyót kötött rá. Úgy zokogott, ahogy még soha. Ám a percek múltával sírását felváltotta a fáradtság, és észrevétlenül szórt álmod pilláira, úgy szuszogott, mintha minden sóhaja bánatával volna tele.

- Ébresztő! – A hang ismerős volt, de távoli, túl távoli. – Hahó, cica! Ennyire fáradt vagy?

Tomi! Dorina kinyitotta bágyadt szemeit és felpillantott, de abban a pillanatban vissza is hanyatlott a boldog öntudatlanságba. Nem akarta tudni, nem akarta érezni a józan jelen maró bánatát. Ám nagybátyja bizonyára nem értette az apró jeleket, mert odaült a lány ágya szélére, és aggódva simogatta selymes, hosszú haját.

- Nem érzed jól magad?

Dorina, az „érzés” hallatán tudatára ébredt, de az rosszabb volt, mint amire számított. Feltette magában a kérdést, ha valóban el kell hagynia Tomit, vajon hogy fogja megtenni, ha már most olyan veszettül érzi magát?

- Cica! – Nagybátyja lehajolt a lány füléhez, és úgy suttogott. – Mi baj?

Remegés futott végig a lány testén, mikor megérezte Tomi leheletét. Újból elkapta a sírás, és csak nehezen tudta legyűrni magában. Megpróbált felelni, de egy különösen hangzó nyögésen kívül nem tudott produkálni mást.

- Dorina, megijesztesz! – Tomi aggodalma mélyen vájt unokahúgába, és még nehezebbé tették számára a poklot.

- Jól... jól vagyok. – Végre sikerült kipréselni magából néhány szót anélkül, hogy sírva fakadt volna.

- Biztos?

Bólintott, majd lenyelve keserűségét sóhajtozott néhányat. – Nincs semmi baj, csak... csak fáradt vagyok.

Tomí áthatóan méregette a lányt, majd hirtelen felállt és bólintott. – Akkor ma pihenj! Hosszú volt ez a néhány nap.

- De... a klub...

- Amiatt ne aggódj, megoldom! – vetett még egy lágy pillantást unokahúgára, majd kísétált a szobából. Az ajtót nem csukta be, de távolodó léptei elhaltak odalenn, majd hamarosan felbőgött autójának hangja, amit hamarosan szintén elnyelt a messzeség.

Dorina sóhajtott, majd arcát belefúrta a párnájába. Szenvedett, és szenvedése sehogy nem csillapult. Csupán az alvásban talált némi vigaszt, de éppen éjjelre, mikor a legtöbben még átfordulnak a másik oldalukra, kirepült szeméből az álom, és hiába próbálta, képtelen volt tovább az ágyban feküdni.

Sötét volt. Nem csak odakinn, de a házra is rátelepedett

a mély feketeség. Csak a hold sütött be az ablakon, de fényét most eltakarta néhány gomolyfelhő. Dorina nehézkesen felkelt, és az ablakon át elé táruló halovány fényeket nézte. Gondolatai tompaságán át csupán egyetlen dologra vágyott, kikapcsolni egészen. Elképzelése nem volt róla, mindezt hogyan tegye, de úgy vélte, ha Tomit megnyugtatja a medence, valószínűleg őrá is kedvező hatással lesz.

Levetkőzött hát, és az utazótáskájából előhalászott bikinijét magára vette. Azután nesztelen léptekkel leballagott a lépcsőn, ki az udvarra. A medence előtt megállt, és bánatosan figyelte a vízben visszaverődő fényeket. A létrához ment, és óvatosan egyre mélyebbre mászott. Megborzongott a víz hűvös hullámaintól, ahogy az utolsó létrafok utáni mélységtől. Erősen kapaszkodott a medence szélébe egészen addig, míg teste megszokta a vizet, és félelmei is alábbhagytak. Akkor lazított a szorításon, és lassan, még mindig kapaszkodva haladt körbe-körbe. Mikor már harmadszorra hagyta maga mögött a létrát, megállt, és egy hirtelen ötlettől vezérelve megpróbálta megtartani magát a vízben. Nagy levegőt vett, lábait ütemesen mozgatta, míg karjaival a víz felszínén kalimpált. talán két-három másodpercig sikerült is fennmaradnia, de azután egyre lejjebb húzta a mélység. Még időben meg tudott kapaszkodni, mielőtt elsüllyedt volna, de ezzel nemhogy kedvét szegte volna, új erőre kapott, és ismét megpróbálta.

Már vagy tizedjére játszotta el ugyanazt, és egyre jobban élvezte, hogy ha kis időre is, de meg tud maradni a vízben. Nem gondolkodott, elfelejtett mindent, ami bántotta, ami fájt. Jó volt így.

- Mit csinálsz?

A hang úgy vájt a csendbe, hogy Dorina ijedten rezzent össze. Még azt is elfelejtette, hogy épp nem kapaszkodik.

Így, mikor odafordult az ajtóban álló Tomi felé, és válaszolni akart, a levegő helyett a vizet nyelte, mert úgy süllyedt lefelé, akár a krumpliszák. Rémülten kapálózott, rúgkapált, hasztalan, mert a sötétben még azt sem látta, merre is kellene tartania, hogy kijusson a mély és végeláthatatlan vízből. Egyetlen szó járt a fejében, egyetlen érzés kavargott benne, a halálfélelem. Pillanatokig, hosszú pillanatokig tartott, mire egy erős kéz megragadta, és húzta. Egy test hozzátapadt, és szorosan tartotta még akkor is, mikor végre feljutott a levegőre, és köhögve próbált visszatalálni önmagához.

Lassan ment, nagyon lassan, de Dorina köhögése csillapult, és már csak fáradtan, remegve csüngött nagybátyja karjai között.

- Jól vagy? – hallotta füle mellett az aggodalmas szavakat, ahogy egyre erőteljesebben érezte a hátához tapadt izmos testet, a derekát szorító ujjakat.

Bólintott, majd fejét hátrahajtotta nagybátyja vállára, arcát pedig annak nyakához fordította, úgy pihegte ki az ijedelmet. Tomi megtartotta, és jó darabig hagyta pihenni, majd kis idő múlva két kézzel megragadta vékony derekát, és kiemelte a vízből a medence szélére.

Dorina remegő lábakkal felállt, és karjait körbefonva magán várta, hogy nagybátyja is mellé érjen.

- Mi a franc volt ez? – dörrent fel Tomi, miután kimászott a vízből, és értetlenül meredt unokahúgára.

- Én... - A lány krákogott, mert a hangja még nem volt az igazi. – Én csak... próbálkoztam.

- Mit? Vízbe fulladni? – Kemény, haragos hangja úgy vájt Dorinába, mint gyermekként anyja szidása. Könnyei lefolytak vizes arcán, és még kisebbre húzta össze magát, de tekintetét képtelen volt levenni a magas, szikár emberről, akinek nem csak hajából, de ruhájából is csöpögött a víz.

- Nem – suttogta a lány alig hallhatóan, miközben az önmagában nemrégén kinyitott ajtókat csendesen visszazárta, és bebújt saját világának magányába. A kiutat kereste, a menekülést, és talált is apró rést nagybátyja mellett, ahol át akart suhanni, mint egy megsebzett vad. Remélte, Tomi elengedi majd, és nem akarja tovább ott tartani, hogy leteremtse ostobaságáért, könnyelműségéért. Ám amint egyet lépett, nagybátyja az útját állta. Dorina még nagyobb rémülettel pislogott rá, és már várta a megmásíthatatlant szidalmak sorát. Talán megérdemelte, talán valóban butaság volt úgy a medencébe merészkednie, hogy nem tudott úszni, mégis megviselte, hogy éppen az bántja, akitől eddig csak szeretetet kapott.

- Oké! – Tomi, látva unokahúga remegését, felemelte mindkét kezét, mintha csak megadná magát. – Sajnálom! Ne haragudj, nem akartam goromba lenni!

Dorina nem felelt, nem volt mit. Cseppet sem neheztelt, de rettentően fájt látnia, éreznie nagybátyja dühét. Pedig ez még csupán a szele volt, s jobbadán az aggodalom irányította, mintsem a harag. Mégis menni akart, el a közeléből, hogy rendbe szedhesse önmagát és a gondolatait. A vízre nézett, mintha csak megfordulna a fejében, hogy visszaugrik, és mikor Tomi követte tekintetét, Dorina olyan hirtelen suhant el másik oldalán, hogy a férfi reagálni sem tudott rá.

Csak egy pillanat figyelmetlenség, ennyi kellett, és a lány már rohant fel a szobájába. Miután becsukta az ajtót maga mögött, remegő kezekkel lehámozta magáról a vizes bikinit, majd sietve belebújt egy pólóba és egy nadrágba. a haját csak utána törölte meg, úgy várta, hogy nagybátyja felérjen, és ismét számon kérje. De Tomi nem érkezett csak jó fél órával később. Akkor sem unokahúgához ment, hanem a fürdőszobába, ahol – Dorina jól hallotta – megeresztette a zuhanyt.

Fel kellett volna lélegeznie, hogy nagybátyja ilyen könnyedén elsiklott az ügy felett, de a megkönnyebbülés helyett olyan mély keserűség szállta meg, hogy már bánta, amiért nem lelte halálát a medence habjaiban.

A víz zubogását hallgatta, majd az ajtó halk nyikorgását, és egy másik nyitódását. Apró zörejeket, majd a mély csendet.

Sóhajtott, és bánatosan saját ajtajára nézett, hátha megjelenik rajta, akire vár... vagy inkább mégse, mert nem akart belenézni azokba a csodásan csillogó szemekbe. A szomjúság viszont egyre jobban gyötörte, pedig az ember azt hihetné, hogy egy adag lenyelt medencevíz után nem fog egy darabig itatra vágni, ő azonban éppen egy pohár forró tea után sóvárgott.

Úgy gondolta, mivel nem hallott zajt, gond nélkül, észrevétlenül lemehet, és ha szerencséje van, ugyanilyen láthatatlanul vissza is jut majd. Lassan, óvatosan ballagott ki a szobájából, le a lépcsőn, be a konyhába. Miután sötét volt, és Tomit sem látta, sietve nekiállt elkészíteni egy bögre teát. Örömmel konstátálta, hogy teljes nyugalomban sikerült megcsinálnia és elkortyolgatnia a forró italt. Épp a csészét öblítette el, mikor a semmiből egy árnyék vetődött rá. Zavartan, mint aki nem tudja, mit tegyen, vagy inkább, mit tehet, meghátrált, és úgy pislogott a magas, száraz alsóba és trikóba öltözött, számára teljesen tökéletes alakra. Tudta, lerí róla félelme, képtelen elrejtteni, de talán nem is akarta.

- Minden rendben? - Tomi összehúzta sűrű, sötét szemöldökét, úgy méregette unokahúgát.

- Ühüm! – bólogatott a lány.

Tomi beljebb lépett, és megrázta a fejét. – Nekem nem úgy tűnik. – Arcizma megrándult. – Én ijesztettelek meg?

- Nem, dehogya! – vágta rá Dorina sietve, és megtett mindent, hogy összeszedje magát legalább annyira, hogy

ne látszódjon rajta belső rettegése, és külső remegése. –
Én csak... kicsit gyors... minden olyan gyors.

- Anyád?

- Anyám? – A lány nem értette, hogy jön ide az anyja, és ez kitűnt értetlen vonásaira.

- Anyáddal találkoztál délelőtt. Nem?

- Ó, igen... az anyám – dörmögte, és bár ráfoghatta volna viselkedését, nem akarta, hogy Tomi jobban utálja nővérét, mint jelen pillanatban. – Nem, vele nincs semmi.

- Akkor?

- Nincs... akkor.

A férfi bólintott, majd komoran még közelebb sétált. – Dorina! – Hangja komoran csengett, és a lány félt még attól is, hogy meghallgassa. Tartott tőle, nem bírná némán, és elmesélné neki valódi gondjait. Ha pedig megtenné, Lóri minden bizonnyal cselekedne, és feltárna minden bizonyítékot Tomi ellen. Ezt nem hagyhatta, nem engedhette, inkább hallgatott. Megrázta a fejét, és elballagott nagybátyja mellett, fel az emeletre.

- Nem, nem, semmi extra, láttad te is.

Dorina nehezen tért tudatára álmából, de Tomi hangja észre térítette, pedig nem hozzá beszélt, s még csak nem is volt a szobában. Épp az ajtó előtt haladt el, ezt távolodó lépteit és halkuló szavai jelezték.

- Fogalmam sincs, de biztosan tervez valamit. De láttad, úgy tett, mintha minden rendben lenne. – Hangja elhalt, amit Dorina szívből sajnált. Nem a mondandója miatt, sokkal inkább azért, mert nagybátyja minden ízét szerette, s a közelsége a biztonságot és az otthont jelentette számára. Nem gondolkodott sokat – ha azt teszi, bizonyára soha többet ki sem lép a szobából -, inkább egy mély, minden mindegy sóhaj kíséretében kiszállt az ágyból, és nesztelenül osont le nagybátyja után. Nem akart

hallgatózni, mégis értett minden egyes szót, amit Tomi a telefonba mondott.

- Résen vagyok, ne aggódj! Kivárom, amíg lép, mert hogy lépni fog, abban biztos vagyok... Igen, tudom, hogy a keze sok helyre elér, de ha sokat mutogat velem, zokszó nélkül levágom... Jó, ne parázz már ennyire, még nem történt semmi baj, de ha fog, megoldom!... Jó, persze... kimentelek. Majd azt mondom, a csajok fontosabbak, mint a kártyapartnered. – A válasz hallatán Tomi felnevetett, amitől Dorinában végigfutott a láthatatlan, de érezhető áramütés. Észre sem vette, mikor nagybátyja eltette a telefonját, csak mikor visszafordult az udvarról, és egyenesen felé tartott.

Ijedten, zavartan nézett a magas, fekete ingben és farmerben közeledő férfire, de hiába akarta, tekintetét képtelen volt elfordítani róla. Ezért kérdezett, félszegen, idegesen, csendesen, az első dolgot, ami eszébe jutott, és ami elterelheti a figyelmet róla. – Ki volt az?

- Ferenc – felelte Tomi rezzenéstelenül.

- Mit akart?

A férfi arcizma megrándult, mégis nyugodtan felelt. – Hívott, hogy mentsem ki, mert ma nem tud jönni kártyázni.

- Ma is lesz kártya?

Tomi bólintott, majd lassan elsétált unokahúga mellett a konyhába. A hűtőhöz ment, megnézte annak tartalmát, majd úgy csapta be, mintha nem találná, amit keres. – Pizza? – pillantott Dorinára, aki mint mindig, ott ácsorgott mellette, de olyan szerencsétlenül, mint annak idején, mikor az anyjával ide érkeztek.

A lány vállat vont, s miközben nagybátyját figyelte, belekapaszkodott az ajtófélfába. Az éjszakára gondolt, arra a szerencsétlen balesetre, mikor kis híján a vízbe fulladt ijedtében. És a haragra, ami ott csillogott Tomi

szemeiben. A félelmeire, amik úgy törtek elő, mint régen. Pedig azt hitte, vagyis remélte, hogy a biztonságban, a nyugalomban elkopnak ezek az attitűdök, de érezte, korán sem hagyta még maga mögött őket. Nehezebbre esett úgy tennie, mintha nem számítana, amit érez és gondol, ahogy nehéz volt ott állnia, és az egyetlen jó dolgot néznie, amit az élet neki adott, s hamarosan el is vesz. Az ő döntése? Hiszen a helyzet döntött már helyette.

Tomi leadta a rendelést, a készüléket pedig lazán az asztalra dobta. A feszültség lerítt vonásairól, mégis olyan higgadtan viselkedett, mintha minden a legnagyobb rendben lenne. Várt, némán, szótlanul várakozott jó néhány pillanatig, majd ráemelte tekintetét unokahúgára, és olyan áthatóan méregette, mintha tudná, mintha sejtene, mit rejteget.

- Nem akarsz mondani valamit?

Dorina meghökkent a nyílt kérdésen, de eszébe sem jutott, hogy válaszoljon. A fejét rázta, majd elengedte az ajtófélfát, és hátrált néhány lépést. – Megyek, és... átöltözöm – dűnnyögte, és egy zavart grimasszal felsietett az emeletre.

Kattogott az agya, a szíve ki akart ugrani a helyéből, mert úgy hitte, úgy sejtette, Tomi tudja, hogy titkolózik. Visszagondolt nagybátyja telefonbeszélgetésére, hátha felfedez benne valamit, ami utal az iménti kérdésére. ám hiába idézte fel újra, a szavak egyértelműen nem róla, és nem is Lóriról szóltak, hiszen az este Tomi be volt zárkózva a kártyásokkal, ki sem dugták az orrukat, így sem ő, sem a rendőrkapitány nem találkozhatott Lóriral. Akkor, mégis mire célozhatott a kérdés? Talán – vélte – csak a félszeg viselkedése keltette fel érdeklődését.

Ebbe belenyugodva vett elő egy fekete farmert és egy fehér blúzt, mely kevésbé volt kihívó, mint az előző éjszakai szerelése. A magas sarkú cipőt is mellőzte, és

helyette egy kényelmes szandálba bújt. A sminkkészletre rá sem nézett, és a haját is csak kifésülte, majd egy egyszerű lófarokba fogta. Mikor végzett, még elszámolt százig, mielőtt kilépett volna szobája ajtaján. Tett néhány lépést, majd megállt még a lépcső tetején, onnan nézett lefelé. Nem hallotta és nem látta Tomit, csak amikor megszólalt a csengő. A férfi az udvar felől érkezett, kinyitotta a bejárati ajtót, átvette és kifizette a pizzát, majd megfordult, és egyenesen felnézett unokahúgára. Nem szólt, csak a dobozokkal együtt eltűnt a konyhában. Dorina kifújta a levegőt egy párszor, majd a lehető legnyugodtabban ballagott nagybátyjához. Mire leért, az asztalon már ott álltak a tányérok és az evőeszközök, Tomi pedig szemben ült, és a homlokát simogatva várakozott. Akkor sem mozdult, mikor a lány leült mellé és kivett a dobozból egy szelet pizzát, amit a tányérjára tett. Akkor eszmélt fel, mikor már az orra előtt illatozott az étel. Felpillantott, egyenesen unokahúga zavart arcába, és úgy nézte, mintha át akarna látni a gondolatain.

Dorina ijedten sóhajtozott, de hogy megpróbálja rejtteni, magának is szedett egy szelet pizzát, és bár egyáltalán nem volt étvágya, mégis beleharapott.

- Ez... nagyon finom – dűnnyögte, csakhogy megtörje a csendet, pedig inkább sírni vagy ordítani vágyott, főleg mert Tomi még mindig hallgatott. Bár tekintete már nem nyugodott rajta, és ő is nekiállt enni, a közékük férközött távolság rosszabb volt mindennél. – Azt hiszem... a végén még rászokom a pizzára – mosolygott Dorina, de reagálást erre sem kapott. Hamar abba is hagyta az evést, és nekiállt előblíteni a tányérját. Mire végzett, Tomi is felállt, és a maradék pizzákat dobozostól a hűtőbe tette. Megvárta míg unokahúga végez a mosogatással, majd megindult előre, ki a kocsinhoz. Nem nézett hátra, mintha biztos lenne benne, hogy a lány követi.

Az este szokatlanul csendesen telt Dorina számára. Nem volt sem hangos zene, sem tömeg, és éjjelre már inkább mentek, mint jöttek a vendégek. Bár nem ismerte az ehhez hasonló klubok heti rendjét, de úgy vélte, a csend betudható a hétköznapi malomkerekének, hiszen mindenki munkába, iskolába megy, korán kel. Ezt nem is bánta, de azt igen, hogy Tomit csupán egyszer látta, futólag, mikor a férfi kisietett a klubszobából, és bevitt néhány üveg italt. Még csak rá sem nézett unokahúgára. Dorina hiába szuggerálta, hiába pislogott felé. Marcsival azonban jó pár percet beszélt, vagyis inkább hallgatta a nőt, aki olyan hevesen és gesztikuláltan mesélt, mintha valami hatalmas dolgot adna elő. És biztosan azt is tette, mert Tomi arcizmai úgy ugráltak, olyan idegesen, mint talán még soha. Mégsem szólt, némán végighallgatta beosztottját, bólintott néhányat, majd visszament a klubszobába. Dorina várta, minden percben várta, s közben rettegett. Egy pillanatra úgy hitte, Marcsi a reggeli találkozást mesélte el, és bizonyára Lórit sem hagyta ki. Ám az, hogy nagybátyja dühös számonkérés helyett elvonult, azt jelezte, egészen másról volt szó.

Ezzel vigasztalta magát egészen addig, míg az éjjel véget ért, és miután bezárták a klubot, a szobából is egyre szállingóztak kifelé a kártyázók. Dorina addigra az összes asztalt rendbe tette, a poharakat a pulthoz vitte, és még segített is Marcsinak mosogatni. Ketten gyorsabban végeztek, de nagybátyja még akkor sem jelent meg.

- Megnézem Tomit – dünnyögte Dorina, és választ sem várva a klubszobához ballagott. Remegő kézzel tolt be az ajtót, és igencsak meglepődött azon, amit látott.

Tomi az asztalnál ült a poharak, szétszórt mogyorók és teli hamutálak között. Épp a kártyát osztotta magának és vele szemben egy láthatatlan partnernek. Legalábbis Dorina azt hitte egészen addig, míg nagybátyja megszólalt.

- Ülj le! – Az üres székre mutatott, ahová a lefelé fordított lapokat tette.

- Én? – kérdezte a lány, de azért odasétált a székhöz és helyet foglalt. – Én nem tudok kártyázni.

Tomi intett a fejével, és unokahúga nem mert ellenkezni. Felemelte a kártyákat, és alaposan megnézte őket. Haloványan emlékezett ugyan arra, amit legutóbb nagybátyja tanított neki, de messze állt attól, hogy egyedül, segítség nélkül kiálljon bárki ellen. Most mégis úgy állt a dolog, hogy ezt kell tennie, és ezt Tomi azonnal igazolta is.

- Milyen tétet szeretnél?

- Tétet? – pislogott a lány. – Én... nekem nincs semmim. Mit... mit tegyek fel?

A férfi fel sem nézett kártyáiból, úgy felelt. – Akkor legyen egy egészen egyszerű tét. Őszinteség.

- Őszinteség? Ezt... ezt nem értem.

- Ha nyersz, feltehetsz egy kérdést, és esküszöm, hogy őszintén felelek, de ugyanezt elvárom akkor, ha én nyerek.

Dorina megdermedt, és biztos volt benne, titkára hamarosan fény derül, vagy ha nem, akkor elveszíti az egyetlen embert, akit szeret. Mégsem hátrált meg, nem tehetette, nem tudta megtenni addig, amíg egy cseppnyi reményt látott. Bólintott, és ő is belemerült a színes lapok forgatagába. Próbálta a legjobbat kihozni a kártyákból, de miután lecserélt egy lapot, csupán egy röpke számsorra futotta. Ezzel ült és várta, hogy nagybátyja is dűlőre jusson.

- Mid van? – hallotta a fáradt, komor hangot.

- Azt hiszem... számsor. – Szavaival egy időben kiterítette a kártyáit, és idegesen az ajkába harapott.

Tomi felsóhajtott, és az asztal közepére dobta a lapokat. – Nyertél – közölte a lánnyal, miközben végre belenézett a szemeibe, de olyan mélyen, hogy Dorina képtelen volt

sokáig állni. Ám nem csupán tekintete volt átható, mert hangja is hasonlóan bizalmasan csengett. – Halljuk a kérdést!

A lány meglepetten sóhajtozott, nem hitte el, hogy valóban nyert, mégis... Ezernyi kérdése volt, amire őszinte választ akart, és egy, ami mindegyik fölött állt, mégsem azt tette fel, hanem egészen mást. – Tudnál valaha gyűlölni? Tudnál gyűlölni annyira, hogy átnézz rajtam, hogy... hogy megvess?

Tomi elmerengett néhány percig, majd megrázta a fejét. – Még anyádat sem tudom annyira gyűlölni. A vér akkor is össze fog kötni, ha széthullik az egész világ.

A válasznak meg kellett volna nyugtatnia Dorinát, de az idegessége nem múlt el. Hogy ne tűnjön fel nagybátyjának zaklatottsága, az asztalra dobott kártya után nyúlt, és megnézte Tomi lapjait. Bár nem emlékezett minden lehetőségre, de azt egyből látta, hogy nagybátyja lapjai jobbak az övéinél.

- Csaltál – pillantott rá döbbenet. – Miért?

A férfi felállt, és fásult, csalódott hangja betöltötte a helyiséget, és unokahúga szívét. – Mert a kérdésre, amit én akartam feltenni, úgysem adtál volna egyenes választ. – Mivel Dorinának csupán a szemei beszéltek, ő maga hallgatott, Tomi alig észrevehetően elhúzta a száját, majd kifordult az ajtón. – Menjünk! – szólt még vissza, de a reagálást már nem várta meg. Így, mire a lány megindult, már csak odakint érte utol nagybátyját.

Tomi ugyanolyan hallgatagon vezetett hazafelé, mint amilyen csendes volt addig is. Bár Dorina szerette volna megbeszélni vele a kártyaasztalnál tett kijelentését, nem mert megszólalni. Hagyta, hogy az események sodorják, és alakítsák a percek, órákat.

Ennek engedve hamar ágyba került, és jó darabig

forgolódt, sóhajtozott, elmélkedett. Nehezen aludt el, de álma sem volt nyugodt, mert csukott szemmel is Tomit látta. Ha pedig egy pillanatra szertefoszlott a képe, Lórié vette át a helyét, a hívogató, ravasz tekintete, és zsaroló szavai. Egyik sem hozott pihenést számára, így nem csodálkozott, hogy megint korán kivetette az ágy. Bár szívesen maradt volna még, csak hogy ne kelljen nagybátyja elé kerülnie, de a szomjúság és az éhség egyre erősebben gyötörte. S ha ez nem lett volna elég, a mellékhelyiségbe is kikíváncozott. Ekkor döntött úgy, hogy nem bujdosol tovább, inkább szembenéz bármivel.

Ki is tartott egészen addig, míg a mellékhelyiségből a konyhába ért, és a szokatlan csendben megivott egy pohár vizet. Aztán a hűtőhöz lépett, hogy keressen valami ennivalót, mikor kivágódott az udvart elválasztó üvegajtó, és Tomi magas, izmos alakja elállta a konyhaajtón beáradó reggeli fényt.

Dorina gyomra görcsbe rándult, és zavartan pislogott nagybátyja felé. Azt várta, kérdez vagy mond valamit, de csupán a férfi átható tekintete pásztázta hosszú, néma másodpercekig. Azok a szemek azonnali védekezésre készítettek, de mielőtt megszólalhatott volna, Tomi a kávéfőzőhöz lépett, és kitöltött magának egy csésze még langyos feketét.

Különös volt a csend, mert megannyi kérdés izzott benne. Dorina nem is bírta, inkább kikerülte nagybátyját, és a tartóból kivett egy szelet kenyeret, és csak úgy állva beleharapott.

- Mit csinálsz? – Tomi hangja egyszerre volt dühös és értetlen, pillantása pedig komor, túl komor.

- Eszek – felelte a lány zavartan.

- Ezt? – Tomi a kenyérre mutatott, majd megforgatta a szemét.

Dorina vállat vont, és egy újabb falat után még az üres

kenyeret is letette, olyannyira eltűnt az éhsége, ami nemrég még gyötörte. Valójában Tomi mellett minden érzéke megcsalta. Nem érzett sem szomjúságot, sem éhséget, csakis őt...

- Gond lenne, ha ma korábban mennénk a klubba? – Tomi kiitta a kávé, úgy méregette zavartan ácsorgó unokahúgát.

- Ma is kártya lesz?

- Nem. Marcsi helyett jön néhány pultos, őket akarom letesztelni.

Dorina sóhajtott, és már előre irtózott a megannyi csinos lánytól, akik bizonyára hasonlóan kihívóak és kacérok, mint elődjük volt. Persze nem csoda, ha egy ilyen kaliberű férfi mellett, mint Tomi, nem bírnak csak alkalmazottak maradni, és többre, jobbra vágnak, ahogy tette azt Marcsi is. A bökkenő csupán az volt, hogy kapcsolatuk a munka mellett az ágyjelenetekre orientálódott, nem pedig egymás megismerésére. Hát csoda, hogy Tomi, mint érett, életerős férfi kihasználja a felkínálkozó lehetőségeket?

- Nekem... nekem is mennem kell?

- Kell.

A kijelentés határozott volt, és bár nem adott magyarázatot, Dorina mégsem mert hadakozni. – Mikor indulunk?

- Fél óra?

A lány bólintott, majd elsétált nagybátyja mellett ki a konyhából. – Akkor megyek... felöltözni. – Mikor nem kapott választ, felballagott az emeletre, be a szobájába.

Először arra gondolt, hogy ha már válogatás lesz megannyi szép lány között – mert hitte, hogy így lesz -, akkor egy csinos, divatos ruhát választ, hogy felvehesse velük a versenyt. Ám amint a szekrényhez lépett, és végignézte a Tomival vásárolt ruhákat, belé nyílt a valóság. Teljesen mindegy, mit vesz magára, hiszen soha

nem válik valóra a legégetőbb, leghőbb vágya. Amúgy is, ő csupán egy unokahúg, semmi más...

Erre a gondolatra elhúzta a száját, és egy egyszerű fekete nadrág, és fehér hosszú ujjú, mély kivágású felső kombinációja mellett döntött, mely kellően csinos volt, mégsem ledér. A haját néhány mozdulattal kifésülte, megcsavarta a feje tetején, és egy csattal rögzítette. Az arcára kent némi alapozót, haloványan kihúzta a száját, majd belebújt a kényelmes, de divatos szandáljába. Várt még néhány percet, azután indulásra készen leballagott a földszintre.

Azt hitte, kellően igyekezett ahhoz, hogy elsőként legyen kész, de tévedett, mert Tomi már a nappaliban ácsorgott a kocsikulccsal kezében. Fekete farmert viselt, és egy felül kigombolt sötétkéék inget, melynek ujjait felhajtotta. Olyan jól nézett ki, hogy Dorinának koncentrálnia kellett, hogy ne ragadjon rajta a tekintete.

- Menjünk! – közölte a férfi, és kitárta az ajtót unokahúga előtt.

A bárhoz vezető utat csendben tették meg, és Dorina megállapította, hogy egyre gyakrabban áll be közéjük ez a fajta némaság. Hogy mit jelenthet, nem tudta volna megmondani, de sem kínosnak, sem feszélyezettnek nem érezte. Sokkal inkább hitte úgy, hogy ha létezik sokatmondó, beszélő csend, ez mindenképpen az.

Miután Tomi leparkolta a kocsit a bár hátsó bejárata előtt, kiszállt, és ugyanúgy ahogy mindig, cigarettára gyújtott. Közben az épület ajtajához sétált, és a zsebében lévő kulccsal kinyitotta.

Dorina ott ballagott mögötte, de megtorpant, mikor nagybátyja visszafordult. Hogy ne látszódjon rajta zavara, és elterelődjön róla Tomi még mindig átható tekintete, kérdezett. – Mikor jönnek a többiek?

- Kikre gondolsz pontosan?
- Akiket meg akarsz nézni.
- Hamarosan.
- Hányan lesznek?
- Öten.

A beszélgetés ismét megakadt, és csak egy valami nem változott, Tomi csillogó szemei, melyek úgy tapadtak unokahúgára, mintha mindennek tudója akarna lenni. Még akkor sem vette le róla figyelmét, mikor beleszívott a cigarettájába, sem amikor az ég felé eregette a füstöt. Csak akkor fordult el, mikor elnyomta a csikket, és megindult befelé az épületbe.

Dorina lesütötte szemeit, és kifújta addig visszatartott levegőjét, azután követte nagybátyját a kisterembe. Figyelte, ahogy Tomi a pult mögött rendezkedett, és bár szívesen segített volna, de fogalma nem volt róla, mit vár tőle a férfi. Így inkább nyugton maradt, és az egyik bárszékre telepedve nézte a tökéletes alakot, az ingen keresztül is jól látszódó izmok mozgását, az enyhén borostás jóképű arcot, a csodásan fénylő szemeket... vagyis Tomit. Egészen elmerült a tanulmányozásban, miközben gondolatai visszatértek azokra a pillanatokra, mikor nagybátyja ott tartotta a karjaiban, mikor ajkaik összeértek, mikor nem létezett más, csakis ők ketten.

Önkéntelenül hangos sóhaj hagyta el a száját, de nem ettől tért észhez, hanem Tomi pillantásától, mely úgy ragadt rá, mintha valami vonzaná.

- Minden rendben?
- Persze – felelte sietve, de az arcán végigfutó pír képtelen volt megakadályozni.
- Iszol valamit?

Ez a felvetés remek alkalom volt a figyelemelterelésre, és bár nem volt egy iszákos fajta, úgy érezte, jól esne neki valami erős, mely ellazítja és elfeledteti vele a

problémákat. Ezért nem habozott. – Igen, de csak ha van benne alkohol.

- Tisztát vagy inkább koktélt?

- Koktélt.

Tomi bólintott, majd gyakorlott szakértelemmel vette elő a hozzávalókat, és egy keverőben összerakta őket. Alulra jeget, amit egy erre használatos ruhában összezúzott, rá az alkoholokat, és a lime levét. Alaposan összerázta, és beleöntötte egy talpas pohárba. A pult alól előhalászott egy kis ernyőt, és azt is a pohárba tette, úgy tolta oda unokahúga elé. De abban a pillanatban már tovább pakolászott, meg sem várta a véleményt, nyilván azért, mert tisztában volt vele, hogy tökéleteset alkotott.

Dorina felemelte a kék csodát, és kíváncsian belekortyolt. Azonnal megfogta az egzotikus ízvilág és az új élménye. Ez a koktél maga volt a paradicsom, egy csoda, amire titokban már régóta vágyott. Mert ez a fajta ital egyet jelentett Tomival, és ahogy kortyolgatta, lényegében egészen össze is olvadt vele. Az ő világa volt, a határozott, magabiztos, erős férfié.

Léptek közeledtek, majd a hátsó bejárat felől Klemi éles hangja hasította át a nagytermet.

- Főnök, megjöttünk!

- Itt vagyok – kiabálta vissza Tomi, de nem állt meg, nyugodtan pakolászott tovább.

Klemi előbb bekukkantott a helyiségbe, és mikor látta, hogy főnöke nincs egyedül, lassú, kecses léptekkel tipeget a pulthoz, és kíváncsian figyelte Tomi tevékenységét.

- Nem azért kellett korábban jönnünk, hogy ezt megcsináljuk? – mutatott a pult mögött kipakolt holmikra. – Szólhattál volna, hogy elintézik kettesen.

A célozgatás nem volt Tomi ínyére, és ezt egy haragos pillantással nyugtázta is. – Menj, és készítsd elő a saját placcodat, és csak a jelentkezőkkel gyere vissza! Marcsi?

- Még nem jött. – Válaszával egy időben Dorinához fordult, és kíváncsian felhúzta a szemöldökét. – Marcsi – ismételte meg a nevet, de mikor a lány nem reagált rá, megvonta a vállát, és átriszálta magát a nagyterembe.

Dorina gyomra bizonyára görcsbe rándult volna a nő nevének hallatán, de az ital, mely jólesően szétáradt egész testében olyannyira lefoglalta, hogy nem jutott hely Tomi exbarátnőjének. Amint pedig a pohara kiürült, Marcsi libegett befelé két idegennel a nyomában. Az egyikük egy huszonöt év körüli, teltebb lány volt, a másik egy magas, jóképű, tetovált karú harmincas fiú. Marcsi egyenesen Tomihoz vezette őket, miközben színpadiasan gesztikulálva rámosolygott a magas férfire.

- Ő itt a főnök – mutatott a pult mögé. – Vigyázzatok, mert nagyon harapós tud lenni!

- Üdv! – köszönt a fiú, és a kezét nyújtotta.

Tomi ránézett a felé nyújtott ujjakra, majd a magabiztosnak látszó fiúra, végül Marcsira. – Mikor érnek ide a többiek? Arról volt szó, hogy megvárod őket odakinn.

- Nem tudom, mikor érnek ide.

- Nem tudod? – Tomi összehúzta sűrű szemöldökét. – Nem azt beszéltük, hogy egyeztetesz velük?

- Egyeztettem – dohogta Marcsi, és összefonta karjait formás melle alatt -, de nem vagyok a pesztrájuk. Honnan tudjam, melyik percben érkeznek?

A kérdésre Tomi olyan dühös képet vágott, ami akár feleletnek is beillett volna, és Marcsi tudta, ha nem akar botrányt, jobb, ha csendben teszi a dolgát. Ez esetben azt, hogy odakint bevárja a másik három jelentkezőt. El is tipegett, de olyan riszálással, amit nemigen tudott utánozni senki. Mégsem szegeződött rá egyetlen szem sem, mert jobban lefoglalta őket Dorina, aki odafordult nagybátyjához, és a maga csendes hangján kérdezett.

- Kaphatok még egy ilyen? – emelte fel az üres poharat.

Tomi rápillantott a lányra, és azonnal eltűnt vonásairól az iménti szigorúság, helyette az aggodalom jelei ültek rá.

– Meg fog ártani.

Dorina elhúzta a száját. – Ennyi biztosan nem.

A férfi felhúzta a szemöldökét, de mielőtt a keverőt a kezébe foghatta volna, a telt lány, aki az imént érkezett, közelebb lépett, és egy zavart, de elszánt mosollyal nézett Tomira.

- Majd én elkészítem – közölte, bár cseppnyi határozottság sem volt a hangjában, sokkal inkább kérdésnek hatottak szavai.

Tomi nem felelt, előbb végigmérte a dekoratív, csinos, de kissé tömzsi lányt, majd alig észrevehetően bólintott, és hátrált néhány lépést. Figyelte – és nem csak ő, de a fiú is -, hogyan készül el a kék ital. Egyedül Dorinát nem foglalta le az ideiglenes pultos, mert tekintete megakadt Tomi haloványan mosolygós ajkain, csillogó tekintetén, miközben le sem vette szemét a mellette tevékenykedő fekete hajú lányról. Egészen addig követte mozdulatait, míg az ital pohárba került, és ott díszelgett Dorina előtt.

- Egészségedre! – A lány ajkán egy zavart mosoly terült szét, és a pillanatnyi megnyugvás, mely azt sugallta, boldog, amiért sikerült elkészítenie a koktélt.

Dorina ujjai közé fogta a poharat és belekortyolt, de abban a pillanatban vissza is tette a pultra. – Ez nem az – közölte csalódottan, de ez inkább szólt Tomi rejtett mosolyának, s nem az itálnak. – Nem szeretem a kókusz.

- Nem? – A lány ajkáról lehervadt a nyugalom, és zavartan az ajkába harapott. – Azt hittem, Blue Hawaiiin – szabadkozott, és olyan szemeket meresztett Tomira, mintha egy újabb esélyért könyörögne. Mindez csak egy pillanatig tartott, mert a következő percben már új poharat vette elő, majd kellő elszántsággal fordult a férfi

felé. – Akkor Blue Lagoon?

- Blue Arrow – segítette ki Tomi, és elégedettséggel nyugtázta, mikor a lány nekiállt a „Kék Nyíl” összekeverésének.

Az ital hamarosan Dorina elé került, aki elvette és belekortyolt. Ez az íz már jólesően áradt szét a testében, amitől egy fél mosolyra is futotta. – Ez az!

Tomi átnyúlt a pulton, kérés nélkül elvette a poharat és ő is belekortyolt, majd visszatette unokahúga elé. Szemei már a mellette ácsorgó lányt pásztázták, ami egyáltalán nem tetszett Dorinának. Volt benne valami... valami, amit nem tudott megmagyarázni, de hasonló tekintetben már neki is volt része, mert Tomi tisztában volt vele, hogy mivel képes elérni a kellő hatást fiatal, naiv lányoknál. Ez kitűnt új áldozata kipirult arcából, és Dorina egyre féltékenyebb tekintetéből.

A hirtelen beállt csendet Marcsi törte meg, aki egy másik fiatal fiúval érkezett. – Az egyik most mondta le, a másik meg nem jött még, úgyhogy csak őt hoztam – közölte Tomival, és kecsesen odatípett Dorina mellé. – Szerintem kezdhetjük.

Dorina felsóhajtott, és belekortyolt az italába. Nem értette, miért van szükség rá, de magában eldöntötte, ha valaha valaki a véleményét kéri, nem szavaz senkire. Persze sajnálta a lányt, aki a két jóképű pasi ellen kellett, hogy ringbe szálljon, és valószínűleg veszíteni fog, mert alkatilag nem illett bele a bárpultos szerepébe, de egyben emésztette a hirtelen támadt féltékenység, mert látta, tisztán látta Tomi érdeklődését iránta. Magyarázhatta volna azzal, hogy felcsillant a lány tehetsége, és nagybátyja ezt értékelte, de ennél többet látott vagy képzelt, ami megzavarta.

- Rendben. – Tomi kikerülte a testes lányt, majd odaült unokahúga másik oldalára. – Lássuk, mit tudtok. Szabad a

pálya. Előbb ismerkedjete meg a pulttal, a kellékekkel, azután megbeszéljük az italokat! – mérte végig őket.

A fiúk is beálltak a pult mögé, és szemlélődtek, kezükbe vették ezt-azt, majd rajtra készen nézték a főnököt.

- Dorina? – Tomi unokahúgához fordult. – Mit szeretnél inni?

A lány vállat vont, és felemelte félig üres poharát. – Nemigen van hasonlítási alapom.

A férfi nyugtázta a választ, majd Marcsit kérdezte. – Te?

- Flaming Lamborghini – vigyorgott a nő.

Tomi ezt a választ is elraktározta, majd kiadta az utasításokat. – Mindhárman ugyanazt keveritek ki, egy Flaming Lamborghinit.

Dorina már végképp nem értette, minek kellett ő ide, hiszen még azt sem tudta, mit takar a név, amit nagybátyja mondott. Nézte ugyan a keverőbe öntött italokat, de fogalma nem volt róla, milyen végeredményre számítsen. Valójában a végeredményen lepődött meg leginkább, mert amikor elkészült a piros színű ital, az egyik fiú elővette az öngyújtóját, és lángot gyújtott.

A pohárban lévő alkohol égett, és a látvány olyannyira lenyűgözte Dorinát, hogy még a szája is tátva maradt. Tomi elvette az italt elfújta a tüzet, majd belekortyolt. Nem szólt, csak letette maga elé a poharat, és elvette a másikat, majd a harmadikat is. Közben a letett italokba Marcsi is belekóstolt. Csak Dorina nem nyúlt egyik pohárhoz sem, Tomi pedig nem erőltette rá a dolgot. Sőt, valójában oda sem figyelt unokahúgára, mert időközben Klemi is megjelent Lacival, és ők is végigkortyolták az elkészített műveket, melyeket azután ugyanoda vissza is helyeztek.

Tomi felállt, és a helyiség másik végében lévő bokszhoz sétált. Marcsi követte, ahogy Klemi és Laci is, csak Dorina nem csatlakozott. Továbbra is ugyanott ücsörgött, és a kék

koktélt kortyolgatta. Úgy vélte, mivel egyik italba sem kóstolt bele, véleményt sem tud mondani, ezért is lepődött meg, mikor Tomi odakiáltott hozzá, méghozzá úgy, hogy még azoknak is egyértelmű legyen, ki is ő, akik nem ismerik.

- Cica, gyere ide!

Mire Dorina feltápáskodott és odaballagott nagybátyjához, a többiek már mentek a dolguk után. Csak Marcsi maradt, és kíváncsian figyelte főnöke vonásait.

- Melyik fiút választod? – tudakolta tőle, mintha természetes lenne, hogy a lány szóba sem jöhet. Ez volt, amit Dorina előre látott, hogy mindenki csak a hely nivójának mértékét látja, és a szerint dönt majd. Hiába a tehetség, hiába a tudás, mit sem számít.

Tomi úgy tett, mintha meg sem hallotta volna Marcsi kérdését, és egyenesen unokahúga szeméibe nézett. – Te kit mondasz?

Dorinát meglepte a kérdés, mert nem számított rá, hogy nagybátyját valóban érdeklí a véleménye. Ám ha már így esett, hát válaszolt, éppen úgy, ahogy eltervezte. – Senkit.

- Senkit?

A lány vállat vont. – Számít bármit is, kit mondanék? Ahogy hallottam, úgyis eldöntöttétek, hogy a két fiú közül lesz valamelyik.

- Még nem döntöttem.

- De a többség igen – kotyogott közbe Marcsi.

Dorina elhúzta a száját, majd viszonzta nagybátyja átható pillantását, és magába olvasztotta egészen.

- Marcsi! – szolt Tomi a nőhöz, de közben le sem vette szemét unokahúgáról -, két perc múlva küldd ide az elsőt!

A nő értetlenkedve távozott. Tomi csak erre várt, beült a boksza, és intett unokahúgának, hogy tegye ő is azt.

Dorina szófogadóan helyet foglalt a szemközti padon, és kíváncsian várta a folytatást. Nem hitte, hogy bármit is

jelentene a dolog, inkább csak formalitásnak vagy időhúzásnak gondolta.

- Mondd, mi nem tetszik? – szegeződött neki a kérdés, amire igazán nem volt felkészülve.

- Nekem? Nincs semmi, csak... - Őszinte akart lenni, most egészen őszinte, mégis rettegett tőle, hogy ezzel saját csapdát állít magának. Hiszen ha nyíltan elmondja, hogy szerinte kit kellene alkalmazni, talán ezzel bele is dobja Tomit a karjaiba.

- Csak?

- Ez a hely... nagyon jó. Gondolom, a városban mindenki ismeri és szereti. Csak egy szó jut róla eszembe, hogy nívós. Ehhez mérten a pultosok, pincérek fiatalok, csinosak, és szépek. Nem láttam egyetlen csúnyább vagy kövérebb lányt vagy fiút sem. Ha pedig ez a mérce, nincs miről beszélni.

Tomit elgondolkodtatták a szavak, mégsem felelt, inkább kérdezett. – Adtam rá okot, hogy elítélj?

- Nem, én... - Dorina ajkai szétnyíltak döbbenetében, és elborította valami kellemes forróság. Nagybátyja vele foglalkozott, miközben az új pultossal kellett volna. Mellette volt, és éppen az érzéseiről kérdezte, még ha nem is nyíltan, de teljes figyelemmel. – Nem ítélek el.

- Ítélsz.

- Nem. Kérdeztél, de nem tudok felelni, mert az én véleményem nem mérvadó. És amúgy sem az a fontos, hogy én vagy a többiek kit javasolnak, hanem az, akit te akarsz.

Tomi hallgatott, de szemei még inkább belevájtak unokahúgába. A pillanat mégis hamar megtört, mert Marcsi jelent meg az asztalnál.

- Letelt a két perc – közölte türelmetlenül, majd félre állt, hogy odaengedje az első ítéletet várót. – Őt hoztam, hogy minél előbb túllegyünk a nehezen.

Szavai fájtak Dorinának, pedig nem neki szóltak. Behunyta a szemeit, és mikor kinyitotta ugyanazt látta, mint előtte, Tomi rászégeződő tekintetét. Még mindig őt nézte, de csupán néhány pillanatig, azután a megtörtén ácsorgó telt lányoz fordult.

- Mi a neved?

- Aletta – kapta meg az erőtlen választ, melyben benne volt a lemondás. Bár mosolygott, jól kivethető volt a mögötte rejlő csalódás.

- Aletta. – Tomi felállt, úgy mérte végig a molett, de csinos lányt. – Köszönöm, hogy eljöttél!

Nem csak Dorina vonásaiból lehetett leolvasni a kudarc okozta sokkot, de Aletta is nehezen bírta leplezni. – Köszönöm a lehetőséget! – nyögte, és egy imitált mosoly után távozni készült.

Dorina megértette, hasonló esetben ő is elmenekült volna, csak hogy ne kelljen látnia mások fellengzős és gúnyos mosolyát. Hiszen, ha Marcsira nézett, pontosan ez tükröződött vissza, ahogy a többiek arcáról is. Nem lehetett nem észrevenni, hogy mindnyájan, egytől-egyig biztosak benne, Alettának esélye sincs.

- Mikor tudsz kezdeni?

Tomi kérdése úgy hasított végig a körülötte lévőkön, mint egy velejét rázó sikoly. Dorina sem bírta ülni, inkább felállt, bár maga sem tudta, miért.

- Ez most valami vicc? – pislogott Aletta, és látszott rajta, valami sokkal rosszabbra készül.

- Vicc? – Tomi összehúzta sötét szemöldökét. – Egyáltalán tudod, miért jöttél ide? Azért, hogy munkát szerezz, vagy hogy kapj egy újabb sebet, amit nyalogathatsz?

Aletta szája tátva maradt, és csak úgy magának dünnyögött. – Nem viccel! – Ezzel együtt sietve észbe kapott, és egy boldog mosoly terült szét vastag ajkain. –

Mit is kérdezett az előbb? Hogy mikor tudok kezdeni? Én... bármikor.

Marcsi arcáról eltűnt a jókedv, helyét felváltotta az értetlenkedés. Mégsem főnökére nézett, hanem Dorinára.

- Nemsokára kezdünk – Tomi még mindig komolyan beszélt, mégis volt benne valami, ami nyugtalanította Dorinát -, ha ráérsz, maradj!

- Ó, persze – lelkesedett Aletta.

- Menjünk az irodába, hogy aláírjuk a szerződést!

- Rendben.

Tomi bólintott, majd elindult előre. Határozottsága magával ragadta Alettát, aki úgy követte, mint aki a felhők fölött lebeg. Dorina utánuk nézett, és látta, amint megálltak Klemiék mellett, és Tomi néhány szót váltott a várakozó fiúkra. Látszott rajtuk döbbenetük, és leolvasható volt arcukról minden véleményük, főleg az, amivel Alettát illeték.

- Mit mondtál neki?

Dorina a hang irányába fordult, és Marcsi átható tekintetével találta szembe magát, aki egészen közel lépdelt hozzá, és úgy vizslatta, mint valami kémet. – Semmit.

- Semmit? Ismerem Tomit, soha nem döntött volna így.

- Ismered? – Dorina elhúzta a száját. – Megkérdezte, kit javaslok, de nem mondtam senkit, csak megkérdeztem, ő kit akar?

- Ennyi?

- Ennyi – felelte a lány, majd otthagya Marcsit, visszaballagott a pulthoz a félig megivott koktéjához.

Az este nyugodtnak ígérkezett, így Dorinának több holtideje volt, mint eddig bármikor. Jobb híján odaült az egyik bárszékre, és kért egy újabb koktélt. Míg azt kortyolgatta Tomit figyelte, aki Alettának magyarázott és

mutogatott. Türelmes volt, roppant türelmes, amitől a Dorinában féltékenység támadt. De nem csak ez volt az alapja, sokkal inkább az egymásra vetett tekintetük, Aletta ajkán játszadozó mosoly, és a férfi szemeiben ülő ravasz csillogás. Olyan különös volt, és olyan sokat mondó. És a pillanat, mikor megértette, mi is történik kettejük között, olyan volt, mint a hidegzuhany.

Aletta rendelésre italt töltött egy pohárba, Tomi pedig egy koktélt kevert ki. Már végzett, mikor egy szívószálért átnyúlt a lány mögött, egyik kezével ösztönösen megfogva Aletta vaskos karját. Abban a pillanatban felragyogtak a lány szemei, arca kipirult, és levegőt is elfelejtett venni.

Dorina jól látta és érzékelte ezt, mert ott ült közvetlenül előtte. Nem bírta, nem akarta. A zöld szemű szörny emésztette egyre jobban. Félt, rettegett tőle, hiszen nem volt joga hozzá. Mégis... tennie kellett valamit, és nem csak azért, hogy lecsillapítsa a szörnyet, hanem hogy Aletta – ahogy mindenki más is – tisztában legyen vele, Tomi hozzá tartozik. Már csupán azt kellett kitalálnia, mit tegyen. Ivott még egy kortyot az italából, és felállt a székről, hogy kivigye az elkészült italokat, ám abban a pillanatban megszédült.

Nem hitte, álmában sem hitte, hogy a sors, na meg az ital siet segítségére, és még csak taktikáznia sem kell.

- Hé! – Tomi kikerülte Alettát és aggódva odaballagott unokahúgához. – Jól vagy?

- Jól, csak... - Dorina olyan erősen kapaszkodott a pult szélébe, hogy belefehéredtek az ujjai. Mozgott a föld, mozgott körülötte minden. Egy biztos pontot keresett, mert úgy érezte, képtelen egyenesben maradni, de nagybátyján kívül nem akadt más. – Én... szédülök – suttogta, és belekapaszkodott Tomi karjába.

- Túl sokat ittal.

Ez tény volt, nem is volt mit hozzáfűzni. Ám ha már így

esett, és nagybátyja ott volt előtte, a legjobb pillanat volt, a legmegfelelőbb alkalom arra, hogy megmutassa Alettának, amit tudnia kell. Lassan, nagyon lassan közeledett Tomihoz, és mikor egészen közel ért hozzá, fejét annak széles, izmos mellkasának döntötte. És ha már elkezdte, nem érte be ennyivel, még csípőjét is lazán nagybátyjához nyomta.

Tomi nem mozdult, mintha természetes lenne, hogy Dorina úgy bújik hozzá, mint egy szerelmes nő, ő pedig ahelyett, hogy rendre utasítaná, simogatja a karjait.

Még ez is kevés volt, s már nem Aletta miatt, csakis önmagáért. Dorina nyitott tenyerét nagybátyja mellkasára helyezte, miközben hátrahajtotta fejét, hogy belenézhesen a férfi markáns arcába.

- Nem mehetünk haza?

Tomi a fejét rázta. – Még bírd ki egy kicsit! Nem akarom Alettát egyedül hagyni Marcsiékkal. Annak nem lenne jó vége – közölte halkán. – Ül le, majd én kiszolgálok! – Nem várt feleletet, csak segített unokahúgának visszaülni a székre, majd kezébe vette a pulton heverő tele tálcát, és eltűnt vele az asztaloknál.

Távozását csend követte, és Dorina ezt az alkalmat használta ki, hogy megnézzze, milyen hatással volt az iménti jelenet az új lányra. Azonnal tudta, nem kellett csalódnia, mert azt Aletta megtette helyette is. Olyan zavart és fancsali képet vágott, mint egy kisgyerek, akitől elvették a kedvenc játékát. Dorina már-már kezdett igazán sajnálatot érezni iránta, de nem volt ideje belemélyedni, mert egy tálca perdült a pultra, majd egy kéz nyúlt fel mellette az egyik, és egy a másik oldalon. Mielőtt ijedten fordult volna hátra, Tomi arca jelent meg mellette.

- Bírod még? – lehelte a lány nyakába a kérdést, és Dorina biztos volt benne, tudja, hogy közelsége milyen hatással bír.

- Bírom, bírom.

Nem szabadott volna, Dorina tudta ezt, de elméjét elhomályosította az ital. Legalábbis erre fogta, hogy nekidólt nagybátyja mellkasának, és fejét oldalra fordítva egy lány csókot lehelt az arcára, majd azonnal kicsire gömbölyödött, miközben odafúrta arcát a férfi vállához.

- Két kóla és egy vodkanarancs – hallotta Tomi mély hangját, ahogy unokahúga feje felett leadta a rendelést.

Nem számított, mert jó volt a közelében, kellemes volt minden egyes perc, amit a karjaiban töltött. Hogy kihez beszélt éppen, nem volt fontos, csak az, hogy nem lökte el magától. Erős karjai megtartották, érezte szívének ütemes dobogását, meleg leheletét. Nem akart mást. Még szemeit is behunyta, és átadta a magát a pillanatnak. És valóban csak a pillanatnak, mert hamarosan megtelt a tálca, és Tomi lágyan eltolta magától unokahúgát, hogy a munkáját végezhesse. Távozásával Dorinát körbevette a hideg, amit nem enyhített, nem enyhíthetett semmi.

- Ti – szólalt meg Aletta a pult másik oldalán. – Ti együtt vagytok?

- Együtt – felelte Dorina, és hogy egyértelműsítse a dolgokat, még hozzátette: - együtt élünk.

- Ó, te jó ég! – suttogta a lány, és arca egészen belesápadt. – Nagyon fiatal vagy.

Ez a kijelentés nem kívánt kommentárt, és Dorina késztetést sem érzett a válaszra. Egyszerűen élvezni akarta a zsibbadást, a kellemes homályt, a könnyedséget, a bódulatot, és a forróságot, amit Tomi okozott, akárhányszor visszajött.

Az emberek hamarosan szállingózni kezdtek, és kiürült a terem. Tomi fáradtan letette a tálcat a pult mögé, úgy nézett előbb unokahúgára, majd Alettára.

- Mehetünk, lányok?

- Nem kell feltakarítani?

- Nem, majd Marcsiék megcsinálják. – Tomi fáradtan nyújtózkodott, majd végigsimított sűrű fürtjein.

Olyan váratlan és erotikus volt a mozdulat, hogy mindkét lány szeme rajta ragadt. Dorina volt, aki hamarabb magához tért, felállt a székről, és egyszerűen nekidőlt nagybátyjának. Nem akarattal tette, de lábai nem bírták el, és az ülésben egészen eltompult. Jó volt megkapaszkodni valakiben, főleg mert olyan stabil kezek tartották, amik között teljesen biztonságban érezte magát.

- Akkor én megyek – motyogta Aletta, miközben kisétált a pult mögül, és egy zavart mosollyal elballagott az ölelkezők mellett. – Mikor jöjtek?

- Fél három – felelte Tomi. – Hazajutsz?

- Persze, nem gond! Jó éjt! - intett a lány, és zavartan kisétált a helyiségből.

Tomi nem nézett utána, inkább odahajolt unokahúga füléhez. – Igazad volt, a lány bevált.

- Be – dűnnyögte Dorina nem kevés éllel a hangjában. – Túl jól bevált.

- Ezt hogy érted?

- Olyan... olyan tökéletes.

Tomi elmerengett kicsit. – Igen, valóban az – felelte egy halovány mosollyal ajkán.

Dorinát megdöbbsentette a kijelentés, és nagyra nyílt szemekkel meredt nagybátyjára. – Mi?

- Láthattad te is. Tetszett mindenkinek, az italokat meg egészen profin keverte. Azon kívül kedves és aranyos, és pont erre van szükségem.

- Szükséged? – Dorinának elállt a szava, és vonásaira kiült a döbbenet. Hirtelen azt sem tudta, mit tegyen vagy mondjon, ezért előbb ellökte magától a férfit, aztán sértődötten rácsapott a mellkasára, végül mégis visszabújt a karjai közé, mert képtelen volt egyensúlyban tartani önmagát. – Utálok – morogta, de cseppnyi őszinteség

sem vegyült a hangjában.

- Pedig hozzá kell szoknod, mert úgy tervezem, hogy megtartom.

- Megtartod? – Ez egyre rosszabbul hangzott. – Talán ki is akarod próbálni?

Tomi felnevetett, amitől olyan magával ragadóvá, olyan lélegzetelállítóvá vált, hogy Dorina amúgy is ingatag lábai még inkább megremegtek.

- Utállak – jelentette ki.

- Engem is? Lassan nem marad senki, akit szeress.

Dorina felnézett, és haloványan látta nagybátyja szemében a huncut csillogást, de mintha egyre távolodott volna. Nem akarta elveszíteni semmiképp. – Nem! – suttogta aggódalmasan. – Sosem tudnálak utálni, mert... nagyon szeretlek!

A nap ragyogó fénye betűzött az ablakon át, mikor Dorina csendes, szelíd szólongatásra ébredt. Valójában nem volt még tudatánál, de mosolygott, mert nagybátyja csendes hangját, ujjainak lágy érintését azonnal felismerte. Csupán szavainak kellett értelmet találnia, mert az agya kizárt minden mást.

- Cica! – Ez a szó jutott el legelőször hozzá, és ezzel együtt minden kezdett egészen valóságossá válni. – Bejössz a klubba, vagy maradsz?

Dorina felnyitotta réveteg pilláit, de azonnal vissza is csukta, mert szemét égette a betűző napfény. Nyögött és morgott, szívesen aludt volna még, de Tomi jelenléte miatt mégis erőt vett magán, és újból felnézett.

Nagybátyja ott ült az ágya szélén, közvetlenül mellette, és őt figyelte. Olyan helyes volt, olyan férfias, hogy Dorina szíve eszeveszett kalapálásba kezdett. Felemelte kezét, és ujjával megérintette a markáns arcélt, de abban a pillanatban keze visszaesett a paplanra.

Gyenge volt, nagyon gyenge, és másnapos. Fájt a feje, a szeme égett, és úgy érezte magát, mintha vele mosták volna fel a padlót. Mit is akart Tomi? Nem emlékezett, csak arra, hogy valamit kérdezett.

- Mi? – tudakolta rekedten, ahogy kezdett egészen kitisztulni számára a jelen.

- Csak érdeklődtem, fel tudsz-e kelni, vagy ágyban maradsz? Gondoltam rendelek valami kaját, aztán bemegyek a klubba. Velem tartasz?

Hogy ezt a kérdés melyik felére értette pontosan, nem lehetett tudni, de Dorina mindegyikre egyszerre felelt nemet. Még a felkelés gondolata is fárasztotta, az evéstől pedig felfordult a gyomra.

- Oké! – Tomi elkotort egy kósza tincset unokahúga orráról, s talán nem véletlenül, simított egyet sápatag orcáján is. – Hozzak valamit? Egy szendvicset, teát, kávé?

Dorina már az étel nevének említésétől rosszul lett, és attól félt, ha megszólal, nem bírja visszatartani az émelygést. Ezért a fejét rázta, de azt is csak óvatosan, mert olyannak érezte, mint egy porcelánt, rettegett tőle, hogy eltörik.

- Rendben! – Tomi felállt, és lassan kiballagott a szobából.

Távozása olyan volt, mint az úrhajóé, amely átvág a légüres téren, és nem hagy semmit maga után. Ilyen ürességet érzett Dorina is, amitől egyszerre magához tért. Bár nem a hiány rázta fel, sokkal inkább egy emlékkép, egy duci lány rajongó arca.

Nem hagyhatta, nem engedhette semmiképp, hogy Tomi egyedül legyen Alettával. Érezte, látta a köztük lévő szimpátiát, és ezen gondolatra azonnal ki is pattant az ágyból. Szédelegve botorkált át a fürdőszobába, és beállt a zuhany alá, hogy felfrissüljön, vagy legalább kicsit magához térjen. Lassabban végzett, mint számította,

mégsem tudott javítani a tempóján. Így, mire végzett, és felöltözve, teljes pompájában leballagott a lépcsőn, Tomi már indulni készült. A közeledő léptek zajára megállt, és felnézett az álmos képű, ingatag unokahúgára.

- Hová igyekszel? – kérdezte tőle, nevető szemekkel, szája szegletében egy halovány mosollyal.

Dorina nagy nehezen leslattyogott, és álmosan pislogva nézett nagybátyjára. – Dolgozni.

- Dolgozni? Így?

A lány végignézett magán, és nem értette, nagybátyjának mi kifogása van a sötét nadrágja, és a halványkék felsője ellen. Tiszta volt, még csak nem is gyűrött, kényelmes, és cseppet sem kihívó. – Miért? Mi a baj a ruhámmal?

- A ruháddal semmi. A baj veled van.

- Velem? – Dorina arcáról leolvasható volt a csalódottság. – Mi a baj velem?

- Csak annyi, hogy állva elalszol. Maradj inkább és aludd ki magad!

- Nem, jól vagyok – nyomott el egy ásítást Dorina, de a következő pillanatban már mosolyogva került ki nagybátyját, és kilépett a lakásból.

Mégis, hiába próbálta összeszedni magát, feje tompa volt, és egész testét húzta a fáradtság. Úgy ült be a kocsiba, mint egy anyóka, és úgy is érezte magát. Nem értette, Tomi hogy bírhatja a folytonos éjszakázást, az italt – hiszen ő is megitta az adagját szinte minden este -, úgy, hogy semmi nem látszott rajta. Most is frissen, fiatalosan pattant be az autóba, és ugyanolyan lendületesen taposott a gázra. Nem szólt, mintha csak az útra koncentrálna, pedig vezetési képességei fél szemmel és fél karral sem hagynák cserben. Dorina élvezettel hajtotta hátra a fejét, és csukott szemmel élvezte az utazást. Aggodalma, amely a sebesség miatt állandóan fenn állt, most elszállt. Talán a tompaság miatt, vagy mert elért odáig, hogy teljesen

átadta magát nagybátyja biztonságot adó közelének. Még hallgatagon, kommunikáció nélkül is jó volt mellette, és nem vágyott sem jobbra, sem másra.

Miután megérkeztek, álmatagon és automatikusan tett mindent egészen addig, míg az új lány megjelent, és magára vonta Tomi figyelmét. Pedig valójában semmit nem csinált, csak kerek melleit egy szűk blúzba gyömöszölte, aminek felső gombjait egészen mélyen szabadon hagyta, így tökéletes belátást engedett minden éhes férfiszemnek. Ez alól Tomi sem volt kivétel, még ha nem is falta fel tekintetével Alettát, elégedett pillantásokkal nyugtázta a látványt. Ennyi elég volt Dorinának, hogy felébredjen kábulatából, és féltékenysége lángra kapjon. Először csak magában füstölgött, és azon gondolkodott, mit tehetne, de mikor látta, hogy ezzel nem ér sokat, lépnie kellett, olyat, ami egyértelművé varázsol mindent.

Mikor Tomi kilépett a pult mögül, hogy a raktárból italt hozzon a nyitásra, Dorina követte. Mivel még nem járt soha a raktárban, magának azzal magyarázta a dolgot, hogy szeretné azt is megismerni, hogy ki tudjon igazodni.

A nagypult melletti ajtón mentek keresztül, és egy rövid folyosóról bejutottak a hatalmas helyiségbe, mely tele volt italokkal, poharakkal, és minden olyan eszközzel, amire szükség volt. A raktár tele volt. Tomi odament az egyik polchoz, és leemelt egy rekesz bort, kivett belőle néhányat, amiket beletett egy másik tetejére. Az üres helyekre különböző szeszeket rakott, azután felegyenesedett, és kíváncsian unokahúgára nézett.

- Ha szeretné, végigvezetlek az egész épületen.

- Az jó lenne – mosolygott a lány zavartan, de hatalmas elszántsággal. – Van még ilyen eldugott zug, amit nem láttam? – Hangja kellően kacéran csengett, pedig az idegessége egyre tetőzött.

A férfi felnevetett, amitől Dorinának elállt a lélegzete. Mégsem akart engedni az érzésnek, mert fontosabb dolga volt. Cselekednie kellett addig, míg a helyzet engedte.

- Az új lány... Aletta... nagyon csinos.

Tomi egy pillanatra félrenézett, majd vissza unokahúgára. – Igen, az.

- A... szóval a... dekoltázsa... kicsit merész.

- Úgy láttad?

Nem volt könnyű dolga, ezt Dorina azonnal látta, ahogy azt is, ha nem siet, elillan a perc. – Te jobban megnézted. Szerinted... nem merész?

- Ami azt illeti, szerintem éppen jó – nyugtázta, de szája szegletében már ott ült a mosoly.

- Jó? – Dorina sóhajtott, és kezdett kétségbeesni, ezért tett egy lépést előre. – Tetszett?

- Amelyik férfi azt mondja, neki nem, az hazudik.

A helyzet rosszabb volt, mint várta. Saját magán végignézve megállapította, hogy formái korán sem vetekedhettek Aletta telt idomaival. Ez csalódással töltötte el, és egyben arra ösztönözte, hogy összeszedje magát.

- Minden... minden férfinak ez tetszene? – A saját blúza gombjaihoz nyúlt, és jó párat kiengedett. Talán abba sem hagyta volna, de nagybátyja elkapta a csuklóját.

- Hagyd abba! – szólt a lányra. – Erre semmi szükség.

- Nincs? – Keze megremegett, de nem hagyta, hogy ez elvonja a figyelmét. – Úgy gondolod, nincs mit mutogatnom? Igaz, hogy nem akkorák, de... talán elvonják a figyelmedet Alettáról.

Tomi csendes nevetése végigbizsergette a lány egész testét. Szinte remegett, mikor nagybátyja a csuklójánál fogva magához húzta, és lazán megölelte. Csupán egy szimpla szeretetölelés akart lenni, de Dorinának a lehetőséget jelentette, a mindent. Belesimult Tomi karjaiba, de olyan szorosan, hogy közük egy fűszál sem

fért volna be. Mégsem elégedett meg ennyivel. Fejét hátradöntötte, és gondolkodás nélkül odahajolt nagybátyja szájához. Egy futó csókot lehelt rá, de döbbenet tapasztalta, hogy Tomi nem viszonzta. Ijedten pillantott fel, és ott égett benne a félelem. Bármit megtett volna, hogy nagybátyját ne veszítse el, és még annál is többet, hogy az álmai valóra váljanak. Ismét odahajolt, de most sokkal lágyabban, sokkal hosszabban csókolt. Érezte Tomi ajkainak remegését, de ez messze állt attól, amire várt. Ismét hátrahajolt, hogy lássa, hogy megtudja, mi történt.

- Tomi – suttogta reszketve, s közben megtett mindent, hogy ne látszódjék rajta, mennyire kétségbeesett. – Mi... mi a baj?

- Nincs baj – közölte a férfi egészen nyugodtan.

- Nincs? Akkor, miért nem... miért nem engeded, hogy... hogy szeresselek? – Kimondta, ismét kimondta, de ettől sem lett jobb a helyzet.

- Azt hittem, ezt már tisztáztuk. – Tomi felsóhajtott, s fejét is lehajtotta. – Többet érdekel az annál, hogy egy férfi szeretője légy.

Dorina keserűen hagyta, hogy egy bánatos könnycsepp végiggördüljön az arcán. – És Aletta? Ő megérdemel téged?

Tomi felnézett, egyenesen unokahúga nedves tekintetébe. A csuklóját fogó kezét a lány vékony derekára csúsztatta, majd végig Dorina hátán és vissza. Komoly volt, túl komoly, de csak egy pillanatig, mert a következő percben egy pajkos mosoly jelent meg szája szegletében. – Tudod, hogy amikor féltékeny vagy, gyönyörűen csillog a szemed?

Dorina nem felelt, most ő hajtotta le a fejét, és el is fordult, hogy nagybátyja ne lássa, mennyire szenved, milyen fájdalmas is számára ez a különös érzés. Féltékeny,

volt, igen, nagyon féltékeny, amitől a gyomra görcsbe rándult, a feje zúgott, és a teste remegett, szívéen pedig ott ült egy olyan szörny, amit sem legyőzni, sem eltűntetni nem tudott. Egy erős férfiujj nyúlt álla alá, és kényszerítette, hogy lehorgasztott fejét felemelje, és belenézzen Tomi lágy tekintetébe. Nézte, és úgy érezte, soha többé nem akar már látni mást. Meghalni vágyott, megsemmisülni, elhamvadni nagybátyja ölelésében, mert ez a legszebb dolog volt, amit satnya életében kapott.

Szólni akart, elmondani, mennyire gyűlöli rokoni kapcsolatukat, hogy ezzel láthatatlan béklyó szegeződik rájuk, mert úgy hitte, Tomit ez tartja vissza attól, hogy igazán szeresse őt. De egyetlen hangot sem tudott kiadni, mert nagybátyja egy lágy csókkal elzárta a szavak útját.

Dorinát meglepetésként érte a forró ajkak érintése, és olyan mély boldogságot érzett, amitől egyszerre elfelejtett minden sötét gondolatot. Szoroson, még szorosabban bújtt a férfihez, karjait átkulcsolta annak nyakán, és csak itta ajkainak nedvét. Mikor megérezte Tomi édes nyelvét, ahogy a szájában az ő nyelvét keresi, önkéntelenül felnyögött, ujjait beletúrta a sűrű, sötét hajba, és csípőjét egészen a férfiéhez préselte.

Ezt akarta, erre vágyott mindig is, és ezzel együtt elveszett minden más. Nem érdekelte, fel sem fogta, hol van, mi folyik körülötte, olyannyira elbódította az érzés, az érintés. Meg sem hallotta a közeledő léptekeket, sem a szavakat, amiket a hirtelen belépő pincérfiú motyogott. Csak arra eszmélt, hogy abbamarad a csók, és Tomi elfordulva az ajtó irányába néz. Ő is odapillantott, de már csak a sietve távozó fiú hátát látta.

- Lebuktunk – suttogta Tomi, de ezzel egy időben lehajtotta fejét, és nyelvét beledugta Dorina dekoltázsába. Azután felegyenesedett, egy hátra arccal megragadta a teli rekeszt, és határozottan kísétált a helyiségből.

Távozását csend követte, és égő hiány. Dorina úgy ácsorgott egymagában, mint a nyílásra váró virág, mely a napfelkeltét lesi. Bimbózása sokáig tartott, túl sokáig. Szerette volna, ha véget ér, és Tomi karjai között nyílik a világra.

Időbe telt, mire álmodozásából magára talált, és követni tudta nagybátyját vissza a bokszkhoz. Mire beért, Tomi már kipakolta a hozott italokat, és előkészítette a gyümölcsöket. Aletta jókedvűen segédkezett neki, egészen addig, míg megpillantotta Dorina kipirult arcát, kigombolt blúzát, és Tomira vetett szerelmes pillantásait. Akkor megállt, és elkedvtelenedve a pult másik végébe sétált, és ott pakolászott tovább.

Hamarosan megtelt a terem fiatalokkal, idősebb italozókkal, középkorú beszélgetőkkel, akik lazításként beugrottak munka után inni egyet. Jó volt a hangulat, ahogy a csapatmunka is. Minden történés ellenére, Aletta és Dorina nagyon jól együtt tudtak dolgozni, s még csak egy rosszalló pillantásuk sem volt egymás felé. Tomi élvezettel nézte őket, és elégedettsége kiült vonásaira. Amikor tehette a háttérbe vonult, onnan szemlélte hol egyiket, hol másikat. Mikor Dorina észrevette, éppen Alettára vetett egy hosszabb pillantást, és nem csupán munkáját, hanem alakjának mozgását figyelte. A lány, mikor odanézett, mosolyogva nyugtázta azt, és mikor tekintetük találkozott, Tomi kacsintott egyet.

Dorina ennek volt szemtanúja, és egyáltalán nem tetszett neki kettejük összhangja. Féltékenységtől fűtötten, tálcával a kezében ballagott egyenesen nagybátyja elé, és kihívóan meredt nevető szemeibe. – Miért csinálod ezt?

- Mit?

- Tudod te jól.

Tomi elmosolyodott, és elnézett unokahúga válla fölött, mire Dorina a tálcával lazán rácsapott nagybátyja karjára.

- Direkt csinálod, igaz? Tudod, hogy...

A férfi lehajolt, és belelehelt unokahúga fülébe. – Tudom.

Jóleső borzongás futott végig egész testén, és egy pillanatra behunyta szemeit, hogy azután határozottan nézzen nagybátyjára. – Ha tudod, miért jászol velem?

Tomi vonásai komollyá váltak. – Amiért te velem – felelte, és Dorina akkor értette meg, nagybátyja mindent tud, valóban mindent.

Aggodalmasan megrázta fejét, és teljesen őszintén felelt. – Én nem játszom.

A férfi körülnézett, majd tekintete megállapodott a bokszon. Oda nézett, s közben unokahúgához beszélt. – Menj dolgozni, majd később megbeszéljük!

Dorina ellenkezni akart, de mire kinyitotta a száját, nagybátyja kikerülte, és az egyik bokszhoz ment, hogy felvegye a rendelést. Ő sem tehetett mást, lassan nekiállt folytatni a munkát.

Éjfélre járt, és a vendégek sorra távoztak, már alig-alig lézengtek néhányan, azok is csak ücsörögtek és beszélgettek. Egy-egy illuminált állapotú ember énekelgetett, mulatozgatott csak, de nem zavartak senkit. Dorina egyébként sem foglalkozott velük, őket Tomi szolgálta ki, amikor ráérős idejében kiugrott a pult mögül. Aztán egyszer csak eltűnt. Dorina hiába meresztgette a szemét, sehol sem látta. Csupán az nyugtatta meg, hogy Aletta a helyén volt és végezte a dolgát.

Az egyik kanyarban, mikor Dorina épp a pulthoz tartott, egy árnyék vetődött rá, és egy magas alak állta az útját. Egy halovány pillanatra remélte, hogy Tomi az, de hamar kiábrándult, és csalódottan, vagy inkább ijedten vette tudomásul Lóri jelenlétét.

- Szia, babám!

Már a birtokló mód is ledöbbsentette Dorinát, nem különben a férfi közvetlen viselkedése, ahogy megfogta a karját, és közelebb húzva magához, egy pusztit lehelt az arcára. A lány ellenkezni is elfelejtett, de amint észhez tért, kihúzta kezét a szorításból, és kissé meghátrált.

- Szia! – motyogta, és megpróbált elszurranni a férfi mellett, ám az egy lépéssel ismét előtte termett.

- Hé! Nyugi! Nem harapok.

Nem, ennél sokkal rosszabbat csinálsz – gondolta a lány, de hangosan csak annyit mondott: - Tudom.

- Akkor beszélhetünk?

- Most is azt csináljuk.

Lóri elmosolyodott, amitől az arca egészen helyes lett. Amúgy is kellemes jelenség volt, divatos farmerben és testhez simuló pulcsiban, csak a lányt rémítette meg még mindig. – Tőlem itt és most is megbeszélhetjük a dolgot, vagy ha eldöntöted, hogy fontos-e neked annyira Tomi, hogy megvédj bármi áron, beszélünk sem kell róla, és mehetünk.

Dorina felsóhajtott, és kétségbeesetten pislogott körbe, hátha Tomi visszaér és megmenti. Vagy inkább mégse, hiszen éppen őt akarta megvédeni. Nincs választása, ezzel tisztában volt, ahogy azzal is, Lóri nem fogja békén hagyni, csak mert arra kéri.

- Még nem tudok menni, nem hagyhatom az új lányt egyedül. – Védekezett, az időt húzta, pedig még csak nem is hazudott. Oda is biccentett Aletta felé, hogy Lóri lássa, nem hazudik.

- Nocsak, micsoda... dögös maca. – A férfi vigyora már nem is lehetett volna szélesebb. – Öreg barátom visszatér a telt idomokhoz?

A kérdés egyértelmű volta megdermesztette Dorinát, és olyan hirtelen érdeklődéssel pillantott Lórirra, mintha az eddigi félelme tovatűnt volna. – Ezt hogy érted?

- Hát, annak idején Tomi megveszett a kerek formákért. Legalábbis volt egy-két hasonlóan mellbevágó csaja.

Ez a hír igazán lesújtó volt, és Dorina szíve akkorát facsarodott, hogy a legszívesebben bógve elrohant volna. Igazán nagy erőfeszítésébe telt, hogy ne tegye, és továbbra is úgy ácsorogjon ott Lórivál, mintha az egész nem jelentene sokat. – Ez... ez most nem erről szól.

- Nem? Valóban nem? – A férfi tekintete visszasiklott Dorinára, és még mindig a karját fogva, egy lépéssel közelebb húzta magához. – Még mindig ennyire véded? Pedig elhiheted, ez éppen erről szól. Tominak bejön a lány.

- Nem – rázta fejét egyre kétségbeesettebben a lány. – Ez csak munka.

- Amit jó nézni, amit jó fogni, és amit jó az ágyba vinni.

Dorinába belemartak a szavak. Nem akarta hallani, nem akart már semmit sem hallani, ezért kirántotta a karját, és egy gyenge mozdulattal ellökte útjából a férfit.

- Mikor? – hallotta Lóri utána kiáltó hangját, és mivel nem akarta, hogy bárki tudomást szerezzen kettejük titkáról, visszafordult, és csendesen felelt.

- Egy óra múlva.

Lóri bólintott, majd odasétált a pult elé, leült az egyik bárszékre, és Alettától italt rendelt. Dorina látta, amint beszédbe elegyednek, és remélte, a lány Lóri érdeklődését is felkelti, és végül őt fúzi be. Ám csalódnia kellett, mert ahogy telt az idő, a férfi hátat fordítva Alettának, egyre többet pislogott felé.

Dorina fáradt volt. Nem csak testileg, de lelkileg is. Szeretett volna már túllenni a dolog nehezén, maga mögött tudni mindent, vagy meg sem élni azt. Tomi csak játszott vele. Felvette Alettát, hogy őt féltékennyé tegye, mégis sokkal inkább azért, mert tetszett neki a lány telt alkata. Az összhang észrevehető volt köztük, és a

levegőben is ott szállt az a bizonyos feromon.

Így volt, s Tomi mégis őt csókolta meg. arról hadovált, hogy jobbat érdemel nála, de közben végig másra vágyott.

A csalódottságtól nem látott tisztán, de még így is, még ennek tudatában is meg akarta menteni nagybátyját, mert ő volt az egyetlen rokona, aki törődött vele, aki kiemelte hamvaiból és életre keltette. Tartozott neki ennyivel. Ezért, mikor egy óra múlva Tomi még mindig nem került elő, úgy döntött, lezárja a dolgot, és véget vet a vacillálásnak. Mivel már csak egy-két vendég ücsörgött a boksznál, odasétált a pulthoz, letette a tálcát, és fásultan Alettához fordult.

- Kimegyek a mosdóba – közölte vele, és választ sem várva kisétált a teremből.

Nem tudta, merre menjen, de mikor a nagyteremben Marcsi kíváncsi tekintetével találta szembe magát, a bejárati ajtóhoz indult.

- Még nem zárunk, hová méysz? – kiáltott utána a nő, s bár Dorina szívesen válasz nélkül hagyta volna, egy pillanatra mégis visszafordult.

- Csak levegőzöm egy kicsit.

- Oké! – Marcsi vállat vont, de tekintete mégis ádázul ragadt rajta, főleg, mert időközben Lóri is megjelent, és ugyanarra tartott.

Dorina sietve folytatta az útját, mintha a férfit észre sem vette volna, és mikor kiért, hatalmas léptekkel rohant végig a járdán. Bár nem tudta pontosan, merre tart, de azt igen, minél messzebb a lebukástól. Elég, ha Tomi akkor jön rá távozására, mikor az már visszafordíthatatlan, így nem kell fájdalmasan búcsúzkodnia, sem magyarázatot adnia.

- Hé! – Lóri ragadta meg ismét a karját, mikor néhány házzal odébb sikerült utolérnie. – A kocsim arra van – mutatott visszafelé.

Dorina hagyta magát terelni, húzni, eszébe sem jutott ellenkezni. Egészen a bejáratig visszamentek, mert a fekete Fiat ott állt a parkolóban. Lóri kinyitotta az anyósülés felőli ajtót, beültette a lányt, majd megkerülte az autót, és ő is beszállt. A lány figyelte, ahogy bedugja a kulcsot, elfordítja, és a kocsi motorját felbőgöti. Arra gondolt, innen már nincs visszaút, itt és most lezárul életének legszebb szakasza, és visszatér a rémálmokhoz. A gazda nem ugyanaz, hiszen eddig az anyjának volt rabja, mostantól pedig Lóri uralkodik felette, de a végkifejlet ugyanaz, ismét magányossá válik. Pillanatok, röpke pillanatok, s amint Lóri a gázra taposott, úgy hitte, az is elszállt. Ám amint az autó meglódult, a Dorina felőli ajtó kinyílt, és Tomi dühös hangja úgy csattant fel, hogy a lány ijedve rezzent össze.

- Szállj ki! – kiáltotta, és ezzel egy időben megragadta unokahuga karját, és egyszerűen kirántotta az ülésből.

Mivel Lóri abban a pillanatban lefékezte az autót, hogy az ajtó kitárult, Tominak nem volt nehéz dolga. De látva arckifejezését, Dorina biztosra vette, ha szükség lett volna rá, a mozgó autóból is kiszedte volna.

- Mi a francot művelsz? – rivallt rá, és nem hatotta meg sem a lány riadt arca, az ijedelemtől potyogó könnyei, sem Lóri, aki kipattanva a kocsiból csitítani próbálta.

- Nyugodj le, öreg!

- Fogd be a szád, nem kérdeztelek! – mutatott figyelmeztetően egykori társa felé, majd ismét unokahúgához fordult. – Mit csinálsz? Mi a jó francot csinálsz?

Dorina karján érezte nagybátyja haragját, és testközelből látta is. És nem csak ő, mert a klubból távozó vendégek, és néhány alkalmazott – köztük Marcsi – az ajtóban álltak, és a nem mindennapi jelenetet figyelték. Dorina azonnal kitalálta, Tomi honnan tudhatta távozását, elég volt

Marcsi fölényes vonásaira néznie. Bár azt nem sejtette, mi készítette a nőt, hogy megakadályozza abban, hogy elmenjen Lórival, hiszen eddig azt hitte, Tomira hajt. Ezzel a lépéssel viszont éppen a szabad utat rúgta fel, ami talán esélyt adhatott volna arra, hogy próbálkozhasson nála.

- Na, jó! – Tomi megrántotta unokahúga karját, és erőnek erejével vonszolta magával vissza az épületbe, ügyet sem vetve arra, hogy a lány szenved a szorítás alatt.

- Tomi! – Lóri becsapta kocsijának ajtaját, és utánuk rohant. – Beszéljük meg, hallod?

Tomi megállt, és kegyetlen dühében úgy meredt Lórira, hogyha a férfi közelebb lett volna, talán meg is üti. Még pár lépés távolságból is úgy magasodott fölé, hogy mellette Lóri csak egy nyeszlett gyereknek látszott. – Tűnj el innen! Most azonnal tűnj el, különben nem állok jól magamért! És ha még egyszer meglátlak a lány közelében, már esélyt sem adok a szabad távozásra. Világos?

Miközben beszélt, Dorina a könnyein át figyelte vonásait, és elhitte minden szavát. Még sosem látta ennyire kifordulni önmagából, még sosem látta ilyen dühösnek. Arcizmai ugráltak, teste egészen megfeszült, és ujjai szorítása már-már belevájt a lány húsába. Dorina mégsem jajgatott, némán, csendesén sírva hagyta magát, mert ekkora harag ellen képtelen volt védekezni.

Tomi keresztülhúzta unokahúgát a báméskodók során az irodába. Útközben elhaladtak Aletta mellett, aki kíváncsian meresztgette szemeit, és ijedten nézte őket, de nem foglalkoztak vele, Tomi még csak pillantásra sem méltatta. Egy mozdulattal kitérte az iroda ajtaját, óvatosan belökte rajta Dorinát, és miután ő is belépett, az ajtót úgy csapta be, hogy beleremegtek a falak.

Csend. Dorina első gondolata a hirtelen beállt csend

volt, melyben csak saját szipogását hallotta. Felpillantott, szemei ködfátyolán át nagybátyját figyelte, és a végkifejletre várt. Magában ezernyi teóriát lejátszott, védekezést, támadást, különböző magyarázatokat, ám Tomi némasága elfeledtette vele mindet. Akkor, ott jött rá, van rosszabb, mint a düh, a kiabálás, a szidás, az pedig a hangtalan, néma csend.

Kínlódott, és kínlódásából nem segítette ki senki. Tomi a falat nézte unokahúgának háttal, kezeivel a fejét szorítva, mintha attól félné, ha nem fogja, szétesik. Talán meg sem hallotta a halk sírást, a sóhajokat, a hüppögést, vagy csak próbálta kizárni, hogy gondolkodni tudjon.

Percek, hosszú percek teltek el így, míg Dorina úgy érezte, nem bírja tovább. Az elvetett lehetőségek közül mégis akadt egy, amelyikkel megtörte a csendet, és a közékük állt feszültséget.

- Sajnálom, én csak... nem akartam... nem akartam, hogy bajod essen. – Idétlenül hangzott, lévén, hogy Tomi sem gyerek, sem gyenge nem volt, mégsem volt más, amit a lány mondhatott. – Nem akartam, hogy... hogy Lóri elmondja a rendőrségnek, hogy... hogy te is...

Tomi olyan hirtelen fordult hátra, hogy a lányba beléfagyott a szó. S bár arckifejezése fenyegető volt, Dorina állta. – Megmondtam. Nem megmondtam neked, hogy kerüld el, és szólj, ha a közeledben ólálkodik? Nem figyelmeztettelek? Ez az én dolgom, nem a tiéd.

- Tudom, én csak...

- Ha tudod, miért akartál elmenni vele? - A harag újra lángra kapott a férfi szemeiben, és úgy vádolta unokahúgát, mint a bíróságon az ügyész. – Mégis, mit akartál tenni? Mit akartál csinálni a hátam mögött?

- Én nem, nem... soha...

- Mit nem, mikor ezt tetted?

- Én nem, hidd el, hogy egy pillanatra sem akartam

semmit ellened. Én csak... félttem... félttem, hogy börtönbe juttat.

Igaz volt, és ezt Tomi is tudta vagy sejtette, mert ismét elfordult, elsétált az íróasztala mögött, majd egy kanyarral Dorina mögé lépett, és némileg nyugodtabban szólalt meg.

- Nem bízol bennem – kérdezte keményen -, nem bízol benne, hogy kezelni tudom a problémáimat?

- De igen, csak...

- Csak? – Még közelebb sétált, mígnem elérte Dorina intim zónájának határát.

- Csak... félttem. – Az őszinteség ott csillogott a lány szemeiben, szenvedő, fájdalmas tekintetében, és már akkor sem hazudott volna, ha erre kényszerítik. – Azt mondta, bizonyítékai vannak ellened, és fel fogja használni, ha én nem... ha nem hagylak el. Mit tehettem volna?

- El kellett volna mondanod.

Dorina ajkai szétnyíltak, és szavakat formáztak. Szavakat, melyek értelme a legnagyobb erővel bírt, amit fül valaha hallott. – Jobban szeretlek, mint bárkit a világon, jobban, mint magamat. Nem hagyhattam, nem engedhettem, hogy börtönbe kerülj.

- Inkább te mentél volna börtönbe?

Még ha csak Lóri börtönéről volt is szó, de Dorina bólintott, miközben letörölte potyogó könnyeit. – Bármit megtettem volna érted, pedig... tudom, hogy neked nem én kellek, hanem Aletta.

- Mi van? – Tomi összehúzta sötét szemöldökét, amitől a tekintete szinte villámokat szórt.

- Régebben is ilyen barátnőd volt, nem?

- Ennek mi köze Alettához?

- Hát... az alkata. Hogy neked a telt lányok jönnek be.

Tomi hitetlenkedve rázta a fejét. – Ó, te magasságos! – Van még valami?

Dorina bűnbánón lesütötte szemeit, mint aki az ítéletére vár. Pedig az már eldöntetett, és ezt csak akkor értette meg, mikor nagybátyja ismét megragadta a karját, a fotelhez húzta és leültette.

- El ne mozdulj – fenyegette meg mutatóujjával -, különben kénytelen leszek drasztikusabb eszközökhöz folyamodni.

Fenyegetése keményen csattant, és Dorina még akkor sem moccanat volna, ha az épületet földrengés rázza. Megtanulta a leckét, mert nagybátyja haragja bemutatta azt. Persze hiú ábránd lett volna azt hinnie, hogy Tomi az elvesztése miatt dühöngött. Sokkal inkább bántotta a tény, hogy unokahúga elárulta, és az ellenségével szövetkezett. Bizalma megingott benne, és talán soha többé nem is tér vissza. Persze nagybátyjának nem volt szüksége rá, talán még terhére is van, de ő Tomi nélkül senki, egy elveszett lélek, akinek nincs otthona.

Letörölgette még mindig folyó könnyeit, és lehajtott fejjel várta, hogy nagybátyja visszatérjen. Mivel az ajtó nyitva volt, hallotta ahogy a férfi keményen a beosztottjait utasítja, sokkal keményebben, mint eddig bármikor. Ez is miatta van, tudta jól, és biztos volt benne, gyűlölni fogják ezért.

- Tíz perc múlva senkit nem akarok itt látni, sem vendéget, sem titeket! Világos?

- Tíz perc? – hitetlenkedett Marcsi. – Annyi idő alatt össze sem tudunk pakolni.

- Nem érdekel. Holnap egy órával előbb bejöttök, és megcsináljátok.

- De főnök – sipákolta Klemi -, reggel kártya van.

- Mondd le, nem érdekel, de tíz percen belül tűnjetek el!

Ennyi, és hiába kérdezték, próbáltak beszélni vele, Tomi otthagytta őket, és visszatért az irodába. Első pillantása a szerencsétlenül ücsörgő, kicsire gömbölyödött

unokahúgára esett, és vonásain végigszaladt a remegés. Erősen becsapta az ajtót, majd a sarokban álló asztalkához ment, elvett egy poharat, és teletöltötte pálinkával. Egy hajtásra kiitta, ahogy a másodikat is. A harmadikkal viszont Dorinához ballagott, és neki nyújtotta. - Idd meg, jót fog tenni!

A lány remegő kézzel nyúlt az italért, és belekortyolt. Az ízét nem érezte, olyan erő csípte az egész száját tőle. Köhögött párat, és jobbnak látta visszaadni a pálinkát. De Tomi nem vette el.

- Hajtsd fel! – parancsolta.

Dorina nem tehetett mást, ismét a szájához emelte a ki tudja hány fokos nedűt, és felhajtotta a felét. Már nem csak a szája égett, de az egész belseje úgy lángolt, hogy attól félt, belülről fog elporladni. Köhögve nyújtotta vissza a poharat, de Tomi még mindig kegyetlenül elhárította, és a fejével intett, hogy igya meg. Nem volt választása, Dorina sietve kihörpintette a maradék mérget. Fulladozott, úgy érezte, menten elpusztul a testéből kiáradó tüztől. Maga előtt látta saját tükörképét, ahogy a haja lángokban áll, az arca vérvörös, a teste pedig folyamatosan olvad. Ezért nem értette, Tomi miért olyan veszett nyugodt, mikor látja, hogy még levegőt is alig kap. Mégsem szólt, nem mert. Ugyan mit mondhatna, ami befolyásolhatná a kialakult helyzetet?

Tomi elvette a poharat, visszatette az asztalkára, majd kivette zsebéből a telefonját, benyomkodott néhány gombot, és a készüléket a füléhez emelte. Miközben arra várt, hogy a túloldalon felvegyék, unokahúgát figyelte, aki zavartan, szemlesütve süllyedt bele a fotelbe, és megszólalni sem mert.

- Ferenc... – szólt köszönés helyett, miközben az íróasztalához ballagott, és leült a mögötte lévő forgószékbe. – Szívességet kérnék... Nem... Lóriról van

szó, menj el hozzá, és szorongasd meg egy kicsit. – Már hangsúlyában sem kérés volt, sokkal inkább parancs. – A vád? Zsarolás, emberrablási kísérlet.

Dorina döböntően meredt nagybátyjára, de ideje sem volt közbeszólni – persze mersze sem -, Tomi tovább folytatta.

- Nem, dehogy, velem nem próbálkozna. Dorinát zsarolta meg, és kényszerítette arra, hogy vele tartson... Természetesen nem... Itt van velem, az ijedségen kívül nincs baja... Nem ő, hanem én, mikor kirángattam a kocsiból... Persze, egy tapodtat sem. Ismersz, nem?... Oké, kösz! – A férfi kikapcsolta a készüléket, majd lazán az asztalra dobta. Tekintete unokahúgát pásztázta ismét, de nem szólt, csak felállt, megragadta a székét, és egészen Dorina elé húzta. Mielőtt helyet foglalt volna, kopogás zavarta meg, és Marcsi dugta be a fejét.

- Bocs, de már mindenki kinn van. Bezársz? – Tomihoz beszélt, de kíváncsi szemei Dorinára tapadtak, mintha szeretne belelátni a történésekbe. Mégsem látott mást, csak egy kislányt, aki a szidástól, a haragtól megtörten, megsemmisülten ücsörgött magában.

Tomi odament, elállta a báméskodó útját, és vele együtt el is hagyta a szobát. Az ajtót nem csukta be, így Dorina hallotta, amint Marcsi érdeklődő kérdéseit hárítja, és Alettának válaszol a „Mikor jöjnek?” kérdésére. Egy szó azonban megütötte a fülét, és úgy dobbant elméjében, mintha csak téglával vágták volna fejbe.

- Köszönöm, Tomi, és jó éjt! – hallotta Aletta köszönését, és arra Tomi válaszát.

- Neked is, babám!

Igen, jól értette, ebben egészen biztos volt, és ezzel együtt képzeletben maga előtt látta az új lány kipirult arcát, széles mosolyát. „Babám”. Úgy mart belé ez az egyetlen, rövid szavacska, mintha tört forgatnának benne.

„Babám” – hallotta újra és újra, mint valami elrontott, hibás verklit. Szenvedése még inkább fáj, mert már tudta, félelmei igaznak bizonyultak, nagybátyja valóban odavan Alettáért.

El akart futni, el akart menekülni, de az egyetlen útvonalon éppen Tomi lépett be, és egyenesen eléje sétált. Megigazította a forgószéket, és helyet foglalt unokahúgától alig fél méterre. Egészen nyugodtan látszott, mintha az alig pár perce történt gyilkos ösztönök nem is az övék lettek volna. Mintha a harag és a gyűlölet olyan messze állna tőle, mint Makó Jeruzsálemtől.

- Szeretném, ha elmesélnél mindent részletesen – közölte, és még előre is hajolt a széken, úgy, mint a filmekben a nyomozók, akik fenyegetően akarnak fellépni a kihallgatott bűnözővel szemben.

- Nincs mit mesélnem – suttogta a lány, de olyan halkán, hogy még maga is alig hallotta.

- Dehogy nincs. Kezdjük ott, hogy mióta vagytok Lórical ilyen jóban?

- Nem vagyunk jóban.

Tomi arcizma megrándult, mégis higgadt maradt. – El akartál vele menni. Ha nem lennétek jóban, nem mentél volna.

- Akkor sem vagyunk jóban – erősködött a lány, miközben tekintetét dacosan nagybátyjára emelte. – Mondtam már, azzal vett rá, hogyha nem hagylak el, elmesél mindent a rendőrségnek, amit azelőtt csináltál. Én csak félttem, hogy megteszi.

- Még mindig nem válaszoltál a kérdésekre. – Tomi úgy tett, mintha az iménti szavakat meg sem hallotta volna. – Mióta?

Dorina fáradtan felsóhajtott, és vállat vont. – Pár napja.

- Mikor azt hazudtad, hogy anyáddal találkozol?

A lány meglepődött, de bólintott. Ostobaság lett volna

azt hinnie, hogy amit Marcsi látott, azt titokban is tartja. Nem tette, ahogy nem tartotta a száját később sem.

- Akkor? – ismételte meg Tomi kissé dühösebben.

- Igen.

- Mit beszéltek meg? Mi volt az alku?

Dorina értetlenül a fejét rázta. – Miért fontos ez?

- Mert tudni akarom! Szóval?

Kitérő válasza nem segített, és a lány sóhajtva adta meg magát.

- Megkérdezte, mennyit érsz nekem, vagy-e olyan fontos, hogy megtegyem, amit kér, csak hogy tartsa a száját. Azt mondta, el akar venni tőled, mert megtetszettem neki. Kérhetne pénzt, vagy az üzletből részesedést, de ennél sokkal nagyobb ütést akart adni.

Mikor elhallgatott, Tomi még közelebb hajolt. – Tovább!

- Adott gondolkodási időt, hogy kitaláljam a módját, a hogyanját, vagy hogy megemésszem. Nemrég jelent meg, és azt mondta, ha döntöttem, hogy szabadon akarlak látni, akkor mehetünk. Nem tehettem mást – szipogta.

Tomi továbbra is ugyanolyan mereven leste unokahúga vonásait, nem enyhült meg. – Miért gondoltad úgy, hogy elhiszed minden szavát anélkül, hogy utána jártál volna?

Már maga a kérdés is érthetetlen volt Dorina számára, hát még nagybátyja komor, határozott arckifejezése, mely arra engedett következtetni, egészen más van a háttérben, vagy legalábbis másként, mint ahogy azt neki Lóri elmesélte. – Te is azt mondtad, amit ő, hogy a rablótársad volt. Miben kellett volna kételkednem? – Lassan kezdte összeszedni magát, és már képes volt értelmesen gondolkodni, félelem nélkül belenézni Tomi szemeibe.

- Ha benne nem, ezek szerint bennem.

Ahogy a szavak értelmet nyertek, Dorina ajkai szétnyíltak, és szomorúan megrázta fürtjeit. – Nem kételkedtem senkiben. Talán naivítás, de még sosem

voltam hasonló helyzetben sem, nem gondoltam, hogy ami összecsend, az ennyire nem egyezik.

- Összecsend? Ez nem egy regény, Dorina. – Már a „cica” jelzőt sem használta, ami a lány szívében ismét egy tört döfött. – Lórinak nincs semmije ellenem, soha nem is volt. Blöffölt, és te elhitted minden szavát, mert el akartad hinni.

- Nem! – háritott Dorina, miközben feljebb ült, és kétségbeesetten próbálta látni, amit látnia kellene, ha már megalapozatlan vádak érik. – Nem akartam elhinni, de mivel annyi rosszat mondtál róla, féltem tőle. Nem tudom... magam sem tudom, minek gondoltam, de összevetve azt, amit te hangoztattál, és amit ő előadott, azt hittem, igazat mond.

- Miért nem szóltál nekem? – szólt, még mindig robusztusan.

- Félttem.

- Mitől?

- Nem tudom – suttogta csendesen, miközben lassan ismét magába zuhant. – Tőle, attól, hogy börtönbe csukat.

- Ez nem magyarázat a kérdésemre. Miért nem szóltál?

Dorina szája sírásra görbült, és így utólag már maga sem tudta, mit miért csinált.

- Miért? – Ez jóval hangosabbra sikeredett, amitől a lány ijedten összerezett, és döbbenet meredt nagybátyja türelmetlenül villanó szeméibe.

- Nem... nem tudom. Én csak... azt tettem, amit helyesnek gondoltam. Nem akartam, hogy bajod essen.

- Épp ezért nem értem. – Tomi olyan hirtelen állt fel, hogy a forgószerék nekivágódott az asztalnak. Nem törődött vele, néhány lépéssel odébb sétált, onnan nézett le reszketeg unokahúgára. – Ha engem akartál védeni, el kellett volna mondanod, hogy tenni tudjak valamit.

Dorina a fejét rázta. Értette, persze, hogy értette, de

akkor és ott egészen más volt a helyzet. Hiába is magyarázná, nagybátyja úgysem hinne neki, mert az ő világában minden fekete vagy fehér, nincs átmenet. Számára viszont még mindig csak homályosan látszódnak a színek, hiszen a világban, ahonnan érkezett, ő sosem volt fontos, soha senki nem akarta magáénak tudni. – Sajnálom – suttogta mégis, és ezzel együtt ő is felállt azon elhatározással, hogy véget vet a vitának, és minden másnak. Visszatér a régi életéhez, ahol csak egy ócska rongy volt, semmi több. – Nem akartam bajt okozni, csak megvédeni téged. – S, ha már elkezdte, a szavak önkéntelenül törtek fel belőle. – Ostoba voltam, mert elhittem az embereknek, amit mondtak – direkt használt többes számot, és olyan nyíltan állta nagybátyja tekintetét, hogy az megértse. – Ahonnan én jöttem, nem voltak még csak hasonlóak sem. Bár nem törődtek velem, de sosem kellett félnem attól, hogy hazudnak, mert őszintén megmondták még azt is, hogy egy senki vagyok számukra. Mikor idejöttem, és te rám néztél, akkor éreztem csak, hogy valaki figyel rám. De az isten verje meg – szitkozódott sírásra görbülő szájjal -, nem kell! Nem kell az olyan figyelem, ami haraggal teli, ami vádol, amitől fáj, amitől éget, amitől azt érzem, hogy lehetnék valaki, s közben tudom, hogy sosem leszek elég, mert... - nem tudott uralkodni potyogó könnyein – a te babád, nem én vagyok.

Mielőtt elfordult, látta Tomi arcizmainak rándulását, és mert rettegett tőle, hogy haragja ismét lángra kap, a kilincsért nyúlt.

- Hová mész? – hallotta nagybátyja sóhaját.

- El – suttogta a könnyeit nyeldesve -, anyához.

Dorina hallotta nagybátyja cifra káromkodását, és mikor elfordult, ott érezte az erős szorítást remegő csuklóján. Megállt. Maga sem tudta, miben reménykedett, de hagyta,

hogy Tomi megállítsa és visszafordítsa.

- Még egy kérdés. Ezt akarod? Valóban ezt? Vissza akarsz menni anyádhoz?

Egyszerű kérdés volt, s a felelet mégsem jött olyan könnyedén. – Nincs választásom – motyogta a lány, s úgy vélte, ha fele olyan esestnek néz ki, mint ahogy érzi magát, már szörnyű a látvány. Bezzeg Tomi, akinek kiállása még inkább férfias és csodálatossá tette, maga volt a lenyűgöző szépség, a nyers erő. – Nekem nincs senkim, Tomi. Egész életemben az anyámra voltam utalva, még akkor is, mikor éreztem, láttam, hallottam, hogy csak nyűg vagyok a nyakán. Nekem nincs senki másom. – Mikor a férfi haragosan összehúzta szemöldökét, Dorina sietve folytatta, mielőtt nagybátyja közbevághatott volna. – Egy darabig elhittem, hogy talán te... hogy neked fontos vagyok annyira, hogy törődj velem, hogy... szeress, de ha ostoba és naiv is vagyok, annyira nem, hogy ne olvassak a jelekből, és ne halljam meg a szavak mögött bujkáló igazságot.

- Mégis miféle igazságot? – Tomi ujjainak szorítása cseppet sem lazult, úgy kulcsolódott unokahúga csuklójára, akár a bilincs.

- Neked nem én kellek.

- Ezt már mondtad, de miből gondolod, hogy a fejembe látsz, és tudod, hogy ki vagy mi kell nekem, hogy mit miért teszek vagy mondok? Honnan veszed, hogy ismersz, ha annyira nem bízol bennem, hogy szólj, ha baj van? Ugyan, Dorina! – Tomi elengedte a lányt, és becsapta előtte az iroda ajtaját. Kezének hiánya mart, de Dorina megtett mindent, hogy ne vonják el figyelmét az érzelmei. – Tudod te, mi lett volna, ha Lórinak sikerül téged elvinnie? Honnan is tudnád? – Beletúrt sűrű hajába, és fogalma sem volt róla, mennyire lenyűgözi vele unokahúgát. – Évekkel ezelőtt, az egyik legnagyobb, ha nem a legnagyobb

rablás után, Lóri egyik pillanatról a másikra lelépett az egész summával. Hiába kerestem minden lehetséges helyen, nem akadtam a nyomára. Esküszöm, felkutattam mindent, és még annál is többet, de nem találtam meg. Akkor tért vissza, mikor elfogyott a pénz, és az is, amit pénzzé tehetett volna. Mit gondolsz, milyen okom volt rá, hogy feladjam? Dühös voltam rá, rettentő dühös, és bosszút akartam állni rajta minden áron. Legalábbis jó darabig. Aztán lehiggadtam, és megtaláltam a legjobb módját, hogy kiiktassam anélkül, hogy bármi is kiderülne rólam. Ferenc eltünttetett minden nyomot, minden aktát, mindent, amiben csak említve voltam. Nincs ellenem semmije, erről megbizonyosodtam, mielőtt segítettem volna börtönbe csukni. Viszont, a mai napig nem tudtam kideríteni, hol volt éveken át. Ha ma este az a kocsi elgurult volna veled, biztosíthatlak, talán soha többé nem kerültél volna vissza.

Az ijedelem, ami végigfutott a lányon megremegtette egész testét. Elképzelni sem tudta, hogy hosszú időre, talán évekre is elzárhatták volna a külvilágtól. A külvilágtól, ami Tomit jelentette, mert Tomi jelentett mindent. A baj csak az volt, hogy úgy hitte, fordítva ez egyáltalán nem igaz.

- Talán... talán valóban ostoba voltam – ez a szó már kezdett az agyára menni, de nem talált mást, amivel szelíden titulálhatta magát -, nem láttam át ezt az egészszet, és nem látok beléd sem, de... neked Dorina lettem ismét, Alettát meg „babám”-nak szólítottad. Ebből bárki kitalálhatja, hogy...

- Mit? – Tomi széttárta karjait, és értetlen képet vágott, majdhogynem komikusát, de a lánynak nem jutott eszébe nevetni rajta. – Ez csak egy becézés. Nyilván nem foglak cicázni, mikor dühös vagyok. – Azt nem mondta ki, hogy „rád”, pedig a pillanatnyi csend éppen ennek a szónak

hagyott helyet. És bár Dorina várta a folytatást, az elmaradt. Helyette ismét egy kérdést kapott, tömöret, velőset. – Tényleg vissza akarsz menni anyádhoz?

Nem! – ordított belülről a lány, szinte a haját tépve. S nehéz, nagyon nehéz volt nyugodtnak maradnia. – Nincs más, ahova mehetnék.

- Nem küldtelek el.

- Tudom, de... nehezebb a haragodat elviselnem, mint anya közönyét.

Tomi megforgatta a szemeit, és tehetetlenségi erőből kitörve, kezébe vette az irányítást, ami eddig is ott nyugodott a markában, csak hagyott egy cseppnyi utat a menekülésre. Most összeszorította tenyerét, és bezárt minden kört. – Csak akkor engedlek el, ha valóban menni akarsz, és mivel nem akarsz, ejtsük a témát!

Dorina szíve reménnyel telve dobbant, és úgy meredt nagybátyjára, mintha soha mást nem akarna már látni. És ez így is volt.

Eltelt egy hosszú óra, és Dorina már kezdett elzsibbadni a fotelben, de nagybátyja eddig még nem adta jelét, hogy távozni készülne. Úgy látszott, nagyon jól elvan az asztalon heverő iratokkal, amiken azóta dolgozott, hogy unokahúga előtt elzárta a menekülés útját. Bár valójában Dorina egy pillanatra sem akart elmenni, mégis jó érzéssel töltötte el, hogy Tomi nem is hagyta. Mégis, percek múlva, a fotel csendjének magányában jött rá, hogy a vádak és magyarázatok között, Alettára irányuló kérdései megválaszolatlanok maradtak. Szerette volna feltenni őket ismét, de nemhogy megszólalni, pisszenni sem mert. Félt, ha megtöri a papírlapok vagy a toll sercegésének hangját, elmúlik az álom, és a zordon valóságban semmi sem lesz már ugyanolyan. Így legalább elképzelhette, magában megélhette, s remélhetett. Sokáig mégsem bírta. A feneke

fájt, a lábai elgémberedtek a mozdulatlanságtól. Csak egy kicsit moccant, éppen annyit, hogy felvegyen egy másik pózt, hátha azzal tovább bírja, Tomi tekintete mégis úgy meredt rá, mintha épp valami csábító táncot lejtene.

Dorina megállt mozdulatában, és állta a férfi pillantását. Elcsodálkozott saját merészségén, de a fásultságra fogta, ahogy azt is, hogy végül megadta magát szenvedő porcikáinak, és feltápászkodott.

- Ne haragudj – motyogta lesütött szemmel, mégis jóleső érzéssel, hogy végre megszabadult az ücsörgés rabságától -, de elzsibbadtam.

Tomi révetegen bólított, néhány mozdulattal összerendezte az iratait és felállt. – Menjünk! – közölte, és magához véve a Ferrari kulcsait, kiterelte unokahúgát. Az ajtókat gondosan bezárta maguk után, de mielőtt cigarettára gyújtott, egy utolsó pillantással végigpásztázta az épületet. Elgondolkodva eregette fel szájából a füstöt, és ugyanilyen merengőn nézte a kocsit előtt szerencsétlenül ácsorgó unokahúgát.

A hold fényesen világított, a csillagok élesen ragyogtak a sötét égbolton, de volt valami, amit Dorina még azoknál is csodásabbnak látott, nagybátyja rámeredő tekintetét. Önkéntelenül vitték lábait Tomi mellé, ahogy a mozdulat is az volt, amivel összevonta karjait reszketeg testén.

- Fázol? – A férfi kérdése lágy volt, szinte simogató, és ezzel együtt szabad kezével megérintette unokahúga vállát, majd megragadva lazán magához húzta.

Dorina szíve nagyot dobbant, sokkal nagyobb, mint eddig bármikor, mert nagybátyja ölelése maga volt a megbocsájtás. Könnyet csaltak a lány szeméibe, melyek végiggördültek sápatag arcán. Nem akarta, hogy Tomi lássa, ezért fejét belefúrta a férfi nyakába, miközben olyan szorosan préselődött hozzá, ahogyan csak bírt.

- Ezt ne! – suttogta a férfi, és ezzel egy időben meg is

hátrált. – Ehhez nincs hangulatom- közölte kimérten, majd elnyomta a cigarettát, kizárta a kocsit, és beült.

Dorina sem tehetett mást, követte Tomit. A csend odatelepedett közéjük ismét, de ebben benne volt a fáradság is, nem beszélve az események miatti fásultságról. Dorina már a hazaérkezést várta, de nagybátyja most egészen nyugodt tempóban vezetett, mintha ő nem sietne annyira. Talán még az útvonalat is meghosszabbította, mert szokatlanul sokára parkolt be a garázsba. Onnantól viszont éberré vált. Tekintetét körbejáratta a szerszámokkal zsúfolt helyiségben ugyanúgy, mint a lakásba érve a nappaliban. Mikor megállt és hallgatózni kezdett, Dorina kérdően meredt rá.

- Mi az?

Tomi a távolba nézett, de a kérdésre felsóhajtott és egy pillantással elintézte a dolgot. – Semmi.

Mivel abban a pillanatban Tomi az udvarra sétált, a lánynak nem volt alkalma tovább feszegetni a dolgot. Úgy gondolta, felmegy az emeletre, lezuhanyozik és befekszik az ágyba. elhatározni könnyebb volt, mint véghez vinni, mert a lábai önkéntelenül indultak nagybátyja után.

Hallotta a víz csobbanását és ott sem kellett lennie, tudta, Tomi már egyenletes karcsapásokkal halad a medence végéhez, majd vissza. Maga előtt látta, ahogy látta már párszor izmainak mozgását, testrészeinek tökéletes összhangját, és a hajából folyó vizet. Mégis odaállt a medence szélére, és őt nézte. Kedve lett volna ismét beugrani hozzá, hogy karjaiban menedéket találjon, de nem mert. Félt, hogy nagybátyja hasonlóan elutasító lesz, mint legutóbb.

Tomi jó néhány hosszú leúszott, mire megállt, és víztől csatakosan felpillantott unokahúgára. Nem szólt, még mindig nem, csak lendületesen kiugrott a medencéből, és a széken lévő törölközők közül felkapott egyet, amivel

sietve végigtörölte a haját és a vállait. a teste többi részéről is felitatta a vizet, de közel sem olyan alaposan. Mikor végzett, besétált a nappaliba, de az emeletre csak akkor indult meg, mikor Dorina is bejött a házba.

- Zárd be az ajtót! – biccentett az üvegajtó felé, majd hatalmas léptekkel felrohant a lépcsőn.

Dorina hallotta a fürdőszoba ajtajának halk nyikorgását, és a zuhanyból kiáradó zuhatag tompa hangját. Nem tudta, hová tenni a helyzetet. Hiába gondolta át újra és újra, nem értett semmit. Azt mégis leszúrte, hogy Tomi kerüli a közelséget vele, ahogy valójában őt is. Különben miért futna el előle? Ám, ha így van, akkor miért tartotta bezárva olyan hosszú ideig az irodában? Nem, a kép sehogy nem állt össze. Főleg, hogy mire felért, Tomi is kilépett a fürdőből, és egy pillantást vetve unokahúgára eltűnt a szobájában.

Nem bírta, Dorina nem bírta ezt a lehetetlen kuszaságot. S bár el volt határozva, hogy visszavonul saját szobájába, és reggelig ki sem lép, mire észbe kapott, Tomi nyitott ajtaja előtt állt, és épp belépni készült. Hirtelen megdermedt, és feltette magának a kérdést: Mit akarok? Unokahúg lenni? Esetleg szerető? Vagy egy életre szóló kapcsolat? Úgy érezte, ha belép az ajtón, visszafordíthatatlan döntést fog hozni, és nem volt biztos benne, hogy a mai nap után fel van készülve rá. Sőhajtott egyet, megfordult, és a saját szobájába ment.

Össze volt zavarodva, a feje zümmögött, mintha megbolydult méhkas lepte volna. Persze tisztában volt az érzéseivel, tudta jól, mit súg a szíve, mégsem volt olyan egyszerű gyökerestül megváltoztatni mindent. És Tomi... Tomi maga volt a kiismerhetetlen kuszaság. Az egyik pillanatban csókol, a másokban kiabál. Egyszer lágy és kedves, másszor kemény és durva. Vajon, mit akarhat? Hiszen nem engedte el, nem engedte, hogy elmenjen tőle.

Mellette volt, figyelt rá, most még jobban, mint eddig. Ez leginkább akkor tűnt fel Dorinának, mikor néhány pillanattal később, a nyitott ajtón át Tomi dugta be a fejét.

- Lent leszek – közölte, és választ sem várva lerobogott a lépcsőn.

Dorina révetegen pislogott utána, majd tétován elindult ő is. Olyannyira vonzotta nagybátyja, hogy képtelen volt egyedül maradni, mikor vele lehetett. A készítés egészen elgyengítette, de annyi ereje még maradt, hogy mielőtt lement volna, ő is lezuhanyozott. Gyors volt, nem vesztegette az időt, mert mielőbb nagybátyja közelében akart lenni. Sietve vette magára fehéreneműjét, és egy kinyúlt nyakú, elnyútt, combig érő pólót, majd remegő lábakkal levonult a földszintre.

Az első, amit észre, a sötétség volt. Átfutott az agyán, talán nagybátyja már visszament a szobájába, míg ő a zuhany alatt volt, ám ekkor a nappaliból hangokat hallott, majd a televízió kiszűrődő fénye biztosította, valaki odabenn van, és a zajdobozt nézi.

Dorina szíve hevesen dobogott. Nem értette magát, és foglalkozni sem akart a kérdéssel. Tomit nézte, aki a kanapén ült, és oda sem figyelt az érkezőre, Pedig biztosan tudta, hogy már nincs egyedül, mert a lány minden volt, csak nesztelen nem. Mikor mégsem moccant, Dorina odasétált a kanapéhoz, és zavartan helyet foglalt nagybátyja mellett.

Feszélyezte és keserűséggel töltötte el, hogy Tomi még csak meg sem rezzent jelenlététől, mintha senki lenne, mintha valóban egy senki volna.

Felsóhajtott, és hirtelen dacossá vált szíve menekülni akart, de nem tudott. Ott ült a föld egyik leghelyesebb, legvonzóbb férfia mellett, akinek izmos, kidolgozott testét egy fekete trikó és egy sötétkék boxeralsó emelte ki. S ha ez még kevés lett volna, Tomi mély hangja úgy bűgött –

pedig nem is fordult felé, bár egyértelmű volt, hogy neki beszél -, hogy elveszítette minden gondolatát.

- Lehetnél bárki, ha biztos vagy benne, ki akarsz lenni.

Olyannyira lenyűgözte a pillanat varázsa, hogy teste szokatlanul erős rezonálásba kezdett, amitől kis híján elájult. Hát még, mikor Tomi vetett rá egy röpke pillantást, és a televízió fénye megvilágította mosolygós szemeit.

Nem bírta, ehhez a megpróbáltatáshoz még nagyon gyenge volt. Minden erejét össze kellett szednie, hogy felelni tudjon. – Az akarok lenni, akit szeretsz – suttogta elakadó hangon -, akit mindenkinél jobban szeretsz.

- Már mondtam, nem tudok szeretni.

- Próbáltad már?

Tomi alig láthatóan megrázta a fejét, és figyelmét ismét a televíziónak szentelte. Nem szólt többet, csak hagyta, hogy unokahúga közelebb húzódjon hozzá, egészen addig, míg már egy fűszál sem fért volna közéjük. Ám ennyivel nem volt elintézve, mert egy idő után Dorina odahajította fejét az erős vállra, míg remegő ujjáival átnyalábolta nagybátyja izmos karját. Így ültek hosszú, néma percekig. Csak a televízió hangját lehetett hallani, na meg olykor-olykor Dorina mély sóhaját. Egy idő után ez is változott, mert a közelség bátorságot adott a lánynak. Erőt arra, hogy újabb lépést tegyen. Némi fészkelődés után, felhúzta a térdét, és úgy helyezkedett, hogy az mindenképp hozzáérjen nagybátyja combjához, vagy inkább félig ott legyen rajta. Eközben kissé elfordította fejét, és ajkát Tomi arcához nyomta. Nem erősen, éppen csak annyira, hogy egy érzéki csókot lehelhessen rá.

Megdermedt a perc, ahogy Tomi is. De csupán egyetlen pillanatra, mert ahogy tekintete a formás lábra tévedt, már ujjai is ott jártak, és előbb alig hozzáérve, majd sokkal határozottabban simított végig rajta. A lány felé fordult, és

belenézett elvarázsolt tekintetébe.

- Velem akarsz aludni?

Dorina nehezen bírta. Már levegőt is alig kapott, így szavai elapadtak útközben, mégis tisztán ki lehetett venni belőle a lényeket. – I... ige...

- Biztos?

Válasz helyett Dorina odahajolt nagybátyjához, és remegő ajkait a szájára tapasztotta. Alig érintette, de mikor ellenállás helyett, Tomi visszacsókolt, egyre hevesebben nyomult, egyre bátrabban adta át magát a szerelemnek. Már nem érdekelt sem saját bizonytalansága, sem az, mi lesz ezután, csak Tomi létezett, ölelő, simogató karjainak melege, forró csókjainak tüze. Teljesen beleveszett, és úgy érezte, a fellegek felett szárnyal. A boldogság a remény, a szerelem, a vágy elárasztotta, és minden porcikáját bizsergésbe vonta, mely nőiessége csírájánál összpontosult. Szokatlan érzés volt, eddigi élete során nem érzett még csak hasonlót sem, és biztos volt benne, nem is fog soha többé. Olvasott és hallott már róla, hogy az első aktus mindig különleges, és mindenki másképp éli meg. Sok függ attól, hogy kivel, mikor és hol történik. Dorina úgy vélte, sok régi osztálytársához mérten szerencsés, mert Tomiba megtalálta azt, akivel nem csak a pillanat lesz szép, hanem már maga az előjáték is zavarba ejtően csodás. A csókja maga volt az éden, a simogató ujjai izzító parázs. Növekvő szenvedélye úgy hatott Dorinára, mint az áramütés, s megtett mindent, hogy viszonzza, bár tapasztalatlansága miatt nemigen tudta, hogyan. Jobbadán utánozta nagybátyját. Simogatta annak izmos testét, előbb lazán, óvatosan, végül a lángolástól felfűtötten, egyre szabadabban. Végül már azt sem tudta, mit csinál, teljesen ösztönösen kapaszkodott Tomi vállaiba, simogatta, csókolta annak nyakát, és hagyta, hogy azt tegyen vele,

amit csak akar. Felnyögött, mikor nagybátyja megragadta a fenekét, és egyetlen mozdulattal az ölébe húzta. Sikítani vágyott a kéjtől, mikor lába között megérezte az alsóban ágaskodó merev, kemény férfiasságot, szárnyalni, végtelenbe veszni, mikor Tomi lehajolt, és felhúzza a kinyúlt pólót, a kerek, formás kebleit csókoltatta. Hát még, mikor nyelve a bimbó körül cikázott, és úgy izgatta, hogy a lélegzete is elakadt. Úgy érezte, nem éli túl, és belehal a szenvedélybe, vagy ha abba nem is, a szerelembe mindenképp.

Nem emlékezett, mikor került le róla a póló, ahogy arra sem, Tomi felsőteste melyik pillanatban vált csupasszá. ölelték, csókolták egymást, és már Dorina is ugyanolyan részese volt minden kéjes pillanatnak, mint nagybátyja. Ahogy ujjai végigszántottak a szőrös mellkason, felborzoltak benne minden még szunnyadó szikrát, és különös érzéssel töltötték el. Tomi az övé volt. Ott, abban a percben övé volt minden figyelme, minden csókja, minden ölelése, minden porcikája. Bármit megtehetett vele, és hogy ezt magának is bizonyítsa, lehajolt, és forró ajkaival megérintette Tomi nyakszirtjét, majd lejjebb csúszott a mellkasára. A bimbók körül elidőzött kicsit, de hamar tovasiklott, mindig lejjebb, egyre lejjebb. Nem csupán a szenvedély vezette, mert benne volt az új iránti kíváncsiság is, ami ugyanúgy kielégülésre vágyott, ahogy a teste. Nyelve lesiklott a hátrahanyatlott, élvezkedő férfi hasára, de még annál is lejjebb vágyott, megismerni, megízlelni minden nő örömét. Ám abban a pillanatban, hogy nyelve elérte Tomi alsónadrágjának szélét, valami ismerős hang visítani kezdett. Eleinte fel sem fogta, nem is foglalkozott vele, de a zaj nem akart abban maradni, mígnem Dorina számára is kibontakozott belőle a csengő ismerős zenéje, amit tompa dübörgés kísért, mintha valaki tenyerrel az ajtót verné.

- A francba! – káromkodott Tomi, s hogy lehiggassa magát, ujjait végighúzta előbb az arcán, majd a haján is. Nem szólt, de dühe leolvasható volt vonásairól, határozott mozdulatairól, ahogy megragadta Dorinát, és arrébb tolta, majd felállt. Nem ment azonnal az ajtóhoz, előbb a televízióhoz sétált és felhangosította, majd a szekrényhez lépett, két kézzel nekitámaszkodott, és sóhajtott néhányat.

Dorina zavartan, az izgalomtól pihegve pislogott felé, és kimondta, ami a fejében járt. – Mi lenne, ha... ha hagynánk?

Mivel a csengő újra és újra megszólalt, Tomi a fejét rázta, és válogatott szitkok közepette mégiscsak odasétált az ajtóhoz, és résnyire kitérte.

- Mi a fene tartott ilyen sokáig?

Dorina azonnal felismerte a hangot, és ijedten vette tudomásul, hogy ez az, amire a legkevésbé számított, és ő az, aki előtt nem játszhatja el élete legnagyobb és legjobb szerepét, Tomi szeretőjét.

Egy hirtelen mozdulattal a valamikor a földre hullott pólójáért kapott, és sietve magára vette. Ez a művelet korán sem volt olyan egyszerű, mert előbb a karját dugta rossz helyre, majd a feje akadt be. Kis híján megállt a szíve a kapkodásban, és a lebukástól való félelmében. A teste úgy remegett, ahogy még sohasem, és bárhogy próbálta, képtelen volt lenyugtatni. A vágya egy csapásra rettegéssé alakult, de nem magáért, hanem nagybátyjáért, mert tudta – ehhez nem kellett egyetem -, ha kiderül a viszonyuk, akkor amellet, hogy ujjal mutogatnak rá, olyan botrány lehet belőle, ami az egész jövőjét, akár a klubját is tönkretelheti, míg őt, a fiatal és ártatlan lányt áldozatként fogják kezelni, főleg az alig néhány órája lezajlott jelenet után. Mások szemében úgy tűnhet, Tomi sakkban tartja őt, pedig a valóságban majdhogynem fordítva van.

- Hajnal van. Mit keresel itt ilyenkor? – Nagybátyja

haragja nem párolgott, mégis higgadtan kezelte a helyzetet, azt is, hogy nővére hatalmas bőröndjével együtt betódult a házba.

- Most kellett eljönnöm és kész. Minek teszel fel ilyen ostoba kérdéseket? – Sára vetett egy megsemmisítő pillantást öccsére, és otthonosan beljebb sétált, majd körbe sem nézve fel az emeletre. Kivételesen nem várta el, hogy bárki utána cipelje a bőröndjét, ő maga vitte. Így Tominak nem maradt más, minthogy becsukja utána az ajtót. Valójában nem csukta, inkább csapta, mert a düh még ott játszadozott benne, csak azt nem tudta eldönteni, hogy kire is irányul, a nővéreire vagy saját magára.

Dorina, aki eddig pisszenni sem mert, és félelmében még a lélegzetét is visszatartotta, most kifújta a levegőt. Tomit nézte, aki száját összeszorítva meredt nővére után. Lassan, tétován, remegő lábakkal ballagott oda nagybátyjához, és az aggodalom, az ijedelem minden formája ott ült barázdáiban.

- Pörgessük csak vissza oda, hogy mi lenne, ha nem nyitnánk ajtót! - nyögte Tomi szenvedő ábrázattal, egy mély, igazán mély sóhaj után.

Mint jó gyermeknek, Dorina úgy vélte, örülnie kellene anyja jövetelének, de csak az járt a fejében, hogy ezentúl nem ölelheti és csókolhatja Tomit. Ez a felismerés fájdalmat okozott, főleg, mert nagybátyján semmi hasonló érzéseket nem látott. Mintha őt a dolog csak annyiban izgatná, hogy ismét el kell viselnie a „kiállhatatlan némbert”. Mivel úgy tűnt, a dolog ennyivel le is zárult, lévén, hogy Tomi visszament a nappaliba és leült a kanapéra bámulni a televíziót, Dorina tétován a lehetőségeket latolgatta. Először is, meg kellett tudnia, minek köszönhető anyja jelenléte, bár a magyarázat elég egyértelmű volt, mint mindig. Mégis úgy vélte, tartozik annyival, hogy személyesen kérdezze meg anyjától, mi

hozta vissza. Nem mellékesen pedig ki akarta puhatolni, meddig szándékozik öccse nyakán maradni, és mikor áll ismételten odébb. Így nesztelenül az emeletre sétált, és megállt anyja szobája előtt, bekopogott, és óvatosan benyitott.

- Szia! – köszönt halkán, miközben tett néhány lépést.

Sára az ágya fölé hajolt, és a bőröndjében kotorászott, amit lánya jöttére sem hagyott abba. Kinézete ugyanolyan csinos és elegáns volt, mint eddig, ha nem elegánsabb. Új cipője volt, és Dorina a rajta lévő karperec sem látta még.

- Mi van? – Sára csak egy pillantásra méltatta lányát, azután visszafordult a ruháihoz.

- Semmi... csak... csak meg akartam kérdezni, hogy vagy?

- Jól. Ezért kár volt idefáradnod.

A rideg válasz elszomorította Dorinát, és azt a cseppnyi reményt is porrá zúzta benne, hogy valaha számított az édesanyjának. Pedig nem akart sokat, csak egy cseppnyi szeretetet, egy icipici törődést, de rá kellett döbennie, hogy rossz helyen keresgél.

- Akkor én... hagylak – motyogta Dorina, és megsemmisülten távozni készült.

Sára felegyenesedett, és belenézett lánya sápadt arcába. – És te, hogy vagy?

Dorina megállt mozdultában, és zavartan mosolyogni próbált. – Jól.

- Igazán? – Sára megragadta a bőröndjét, letette a földre, majd leült az ágyra, és kezével intett lányának, hogy tegye ő is azt. – Mondd csak, minden rendben? Az öcsém jól bánik veled? – kérdezte, mikor Dorina helyet foglalt mellette.

- Igen, jól – nyögte a lány.

- Mégis, miket csináltok? – A kérdés idétlenül hangzott, így Sára sietve kijavította magát. – Még mindig a bárban

dolgozol?

- Igen, ott.

- Szereted?

Hogy ezt a bárra vagy Tomira értette-e, Dorina nem tudta, mégis határozottan felelt: - Igen!

- És... itt? Itthon milyen?

Dorina nem értette ezeket a furcsa kérdéseket, és hogy kievickéljen belőlük anélkül, hogy bármit is elárulna, ő is kérdezett. – Jó, de miért?

- Már az is baj, ha szeretném tudni, mit csinálsz, mióta nem láttalak?

Nem mintha egy percig is eszedbe jutottam volna – sóhajtotta magában a lány. – Nem baj. Én csak... azt hittem... nem érdekel. – Kimondta, végre kimondta, ami annyi időn át bántotta.

- Miért ne érdekelne? – pattant fel Sára, és olyan haragos képet vágott, mintha vérig lenne sértve. – A lányom vagy, még akkor is, ha... egy ócska cafrika leszel.

Megint egy különös mondat, amit Dorina nem értett, de akkorát facsart a szívéen, hogy kis híján elsírta magát. – Miért mondod ezt? Miért lennék cafrika?

- Miért, te minek neveznéd azt, aki a nagybátyja... - hirtelene megakadt, belenézett lánya szeméibe, majd enyhébb hangnemben folytatta – éjszakai klubjában dolgozik?

- Pincéernő vagyok – motyogta Dorina, és ő is felállt, hogy ha úgy adódik, menekülni tudjon a szavak, a keserűség, a bántás elől.

- Az majdnem ugyanaz.

Dorina nem felelt, nem volt mit. Anyja ítélkezett, és olyan furcsán méregette, mintha belé szeretne látni. Persze igazat adott neki abban, hogy a klubban a legtöbb lány és nő forróvérű, kicsapongó. Ő is szemtanúja volt már, hogy munka végeztével nem egyedül mentek haza. S

annak is, hogy pénzt fogadtak el egy-egy éjszakáért. Már ahogy Tomi leírta az alkalmazottait is egyértelműen jelezte, hogy legtöbbjük ledér, könnyen kapható, de ő nem volt ilyen, és még a feltételezés is bántotta. De nem akart erről beszélni, főleg nem az anyjával. Amúgy is jobban izgatta az, hogy Sára miért van itt, és meddig marad.

- Összevesztetek... a pasival?

Az asszony egy gyilkos pillantást lövellt lánya felé, s bár úgy tűnt, nem fog felelni, némi csend után mégis megtette. – Valami olyasmi.

Dorina képzeletben lejátszotta anyja szakításait, ami egytől-egyik drasztikusra sikeredett. – Sajnálom – motyogta, és izzadt tenyérrel, feszengve folytatta. – Mi lesz... ezután?

- Mégis mi lenne?

- Úgy értem, hogy... itt maradsz? Most már végleg itt maradsz?

- Dehogy! – háritott a nő olyan képpel, mintha egy idiótának magyarázkodna. – Ez csak átmeneti.

- Értem – sóhajtott Dorina, de ettől a választól sem lett okosabb.

Mivel Sára nem szólt többet csak kikerülve lányát ismét a bőröndjével volt elfoglalva, Dorina nem ácsorgott tovább, inkább beletörődve a megmásíthatatlanba elhagyta a szobát. Nem tudta, hogyan tovább, mi lesz ezután, de egy valamiben biztos volt, Tomit nem szabad elengednie, nem kerülhet távol tőle csak azért, mert az anyja itt van. Életben kell tartania azt, ami kettejük között van, mert szüksége volt a férfire, a közelségére, a biztonságára, a szeretetére. Az egyetlen volt, aki törődött vele, aki érezte, hogy itt, ebben a házban, mellette van az otthona. Az már teljesen mellékes volt, hogy másképpen szerette, mint a rokonát...

Egykedvűen leballagott a lépcsőn, de nagybátyját nem

találta sem a nappaliban, sem a konyhában. Már meg sem lepődött rajta, hogy lábai önkéntelenül az udvarra vitték, egészen a medencéhez, amiben Tomi rendületlenül a köröket úszta. Mikor észrevette unokahúgát megállt és kíváncsian felnézett.

- Anyád?

- A szobájában – felelte Dorina, de a szava is elakadt, mikor nagybátyja kiugrott a medencéből.

A látvány egyszerre volt lenyűgöző és felháborító, megborzongtatta az idegeit, és megdobogtatta a szívét. Tomi hajából csöpögött a víz, és ahogy kezével odanyúlt, hogy frizuráját hátra simítsa, karizmai megfeszültek. Nyakán, erős mellkasán végigfolyt a nedvesség lapos hasára, izmos combjaira. A férfi maga volt Adonis, aki csodálatos szépségével még Aphronité fejét is elcsavarta. S bár Dorina úgy hitte, messze áll a szépség istennőjétől, a szíve hasonlóan verhet, mint akkor az övé.

- Nos – közölte Tomi kissé haragosan -, reméljük ott is marad.

Dorina a szavak értelmét kereste, hiszen olyannyira elveszett a látványban, hogy elfelejtette, miről is beszéltek. Mire rájött, és reagálni tudott volna, nagybátyja ellépett mellőle, és a székről vett száraz törölközővel felitatta magáról a gyöngyöző vízcseppeket.

- Nem... nem tudtam kideríteni.

Mivel a mondat itt abbamaradt, Tomi érdeklődve fordult unokahúga felé. – Mit?

- Hát... hogy... - Mit is akart mondani? Ja, igen! – Hogy meddig marad.

- Tomi elhúzta a száját. – Amíg nem talál magának egy új bikát.

- Bikát? – Dorina halovány ködfátyolon át látott és hallott, mintha tudata elhagyta volna, és csak apró szikrái lennének jelen. – Milyen bikát?

- Olyat, akinek van háza, némi pénze, és az ágyban sem utolsó. Anyádnak csak ennyi kell.

Talán meg kellett volna bántódnia, amiért Tomi ilyen lekezelően beszélt az anyjáról, de ha belegondolt, szavaiban nem volt semmi hazugság. Anyja mindig is így élt, egyik ágyból ki, a másikba be. Eleinte még megválogatta az élettársait, azokat választotta, akik tetszettek neki, akikben talált valami jót. Ám az utóbbi időben elég volt annyi, ha a férfinak háza volt, munkahelye, és teljesített az ágyban.

- Sirlalmas élet – suttogta szomorkásan.

- Igen az.

Dorinát kevésbé foglalkoztatta ez a téma, mint saját érzései. Ezért tett egy lépést nagybátyja felé, és tekintetében aggodalommal teli kíváncsisággal kérdezett. – Mi lesz most?

- Semmi – vont vállat Tomi.

Mivel a férfi láthatóan nem értette a kérdést, Dorina kiegészítette. – Mi lesz most velünk?

Tomi a fejét rázta, s közben olyan áthatóan állta unokahúga tekintetét, hogyha Dorina magánál lett volna, valószínűleg zavarba esik. Ám, mivel a ködfátyol cseppet sem oszlott, inkább egyre sűrűbbé vált, még arra is képes volt, hogy tegyen néhány lépést, amivel nagybátyja közvetlen közelébe került. Felemelte fejét, és hosszan nézte a csillogó, égszínkék szemeket, a markáns vonásokat, a rángatózó arcizmokat, az összeszorított, csókolni való ajkakat, és mielőtt átgondolhatta volna, felpipiskedett, és egy csókot lehelt Tomi szájára. Közben ujjai óvatosan, reszketegen a férfi meztelen vállához értek, s lejjebb csúsztak nedves mellkasára. Azt simogatták, miközben ajkai egyre erőteljesebben követelték a magukét, s Tomi hagyta. Hagyta, hogy unokahúga nyelve az övével játszadozzon, hogy a lány formás teste egészen

hozzápréselődjön, és egyre inkább belehevüljön a pillanatba, a percbe. Nem kellett sok idő, átölelte unokahúga derekát, és olyan szorosán húzta magához, hogy az érezze férfiasságának keménységét, úgy csókolta, hogy elfeledjen mindent, ami körülöttük zajlik. Néhány perc, ennyi volt csupán, mert Tomi tudta, sem a hely, sem az idő nem alkalmas a behatóbb tanulmányozásra. lassan felemelte kezeit, megfogta a lány két karját, és hátrább tolta. Ajkuk a távolságtól szétvált, ami nem csak Dorinát öntötte el égő hiánnyal.

- Ma... ma is megyünk a klubba?

- Menjünk?

- Igen – suttogta Dorina. - Legalább anya nincs ott.

Tomi halkán felnevetett. – Menj aludni! Kora délután keltelek. Rendben?

Dorina bólintott, mégsem mozdult. Előtte még volt egy kérdés, amit tisztáznia kellett. – Akkor most nem aludhatok veled?

Tomi mosolyogva rázta meg a fejét, majd egy hirtelen mozdulattal lehajolt, megcsókolta unokahúga piros ajkait, majd ugyanazon lendülettel kikerülte, és besétált a lakásba. Nem ment messzire, megvárta, míg Dorina is belép és bezárja az ajtót maga után. A lépcsőn maga elé engedte, de a lány szobaajtájához érve meg sem állt, csak kacsintott egyet, és otthagya unokahúgát a reményeivel, a vágyaival, a szerelmével.

- Akárhányszor idejössz, mindig ez megy. Mondd, nem unod még?

Tomi hangja szinte csattant, és olyan élesen szólt, hogy még Dorina is tisztán hallotta, pedig odafenn feküdt még a szobájában, és hajnali álmán gondolkodott. Eleinte oda sem figyelt anyja és nagybátyja vitájára, de egy idő után, ahogy Tomi egyre dühösebbé vált, nem bírta.

- Mert akárhányszor idejövök, azt látom, hogy ugyanolyan makacs és önfejű vagy. Miért hiszed azt, hogy te vagy a legkeményebb és a legvagányabb? Ez jön be a csajoknak, vagy mi?

- Gyanítom, nem magadból indultál ki ezen megállapításnál, mert neked már teljesen mindegy, milyen a pasas, csak legyen hol laknia, és legyen valami extra a lába között.

Valami csörrent, mintha egy tányért vágtak volna a falhoz. Majd Sára hosszadalmas és sipákolós szidalmi következtetések, amiben minden egyes szó egy cifra káromkodásnak felelt meg. Dorina a szeméit forgatta, és úgy döntött, felkel, hogy megnézze a lenti pusztítást. Persze aggódott kicsit, nehogy kiderüljön titkos érzelme, ezért eleve olyan ruhába öltözött, hogy ha odalenn elsimított mindent, ne rá kelljen várni, azonnal indulni tudjanak a klubba.

Odalenn különös látvány fogadta, a helyzet rosszabb volt, mint amire számított. A nappaliban – ahol a veszekedés zajlott – törött vázától a hamutálon át a képig minden megtalálható volt, és anyja be sem érte ennyivel, szinte tombolt. Ijesztő volt még nézni is, mert hasonlatos volt ez, mint mikor szakításainál a párjaival viselkedett, mikor a helyzet elmérgesedett. Tomival szemben még sosem borult ki ennyire, és ezzel szemben a férfi is teljesen értetlenül állt. Haragosan összehúzott szemöldökkel, karjait összefonva figyelte nővére tombolását, készen arra, hogy bármikor közbelépjen. Unokahúga jöttére megváltozott az arckifejezése, és tekintete ott ragadt a csinos, félnék lányon. Már nem érdekelte nővére kiborulása, Dorina aggodalmas szeméi teljesen lefoglalták. Mintha már nem is hallotta volna a szitkokat, az ordítást, mintha egészen más világba került volna. Vonásai kisimultak, kezeit leengedte, és kikerülve a magánkívül

lévő nővérét, odasétált unokahúgához.

- Felébresztettünk?

Dorina nehézkesen bólintott, és tekintete Tomiról anyjára esett. Mivel az asszony abban a pillanatban abbahagyta a kiabálást, mikor öccse hátat fordított neki. Dühé még ott csillogott az arcán, de szemei már érdeklődve vizsgálták lánya minden porcikáját ugyanúgy, ahogy aztán az öccsét is.

- Mikor megyünk? – Dorinát zavarta az átható tekintet, inkább nagybátyja megnyugtató jelenlétére koncentrált.

- Minél hamarabb, annál jobb. – Egyértelmű volt feleletének tárgya, mert ahogy a szavak elhagyták a száját, vetett egy unott pillantást a háta mögé.

- Én kész vagyok.

Tomi bólintott. – Nem vagy éhes? – Mikor válaszként fejrázást kapott, nem volt mit halogatnia. Magához vette a kocsijának kulcsát, majd unokahúgával együtt elindult a garázs felé.

- Hová mentek? – kiáltott utánuk Sára, amire öccse még csak reagálni sem volt hajlandó, Dorina viszont megállt, és zavartan visszafordult, hogy magyarázatot adjon, hogy... maga sem tudta, miért.

- Dolgozni megyünk.

- Ilyen korán?

- Igen, mert... - Ki kellett találnia valami hihető magyarázatot, de csak nehezen jutott eszébe a megfelelő. – Ma kártya lesz. Még elő... elő kell készülni.

- Aha, kártya. – Sára egy megvető pillantást vetett távozó öccsére, de nem szólt többet, csak rosszalóan megrázta a fejét.

Dorina nem várt tovább, sietve követte nagybátyját a kocsihoz, beugrott az anyósülésre, és azon imádkozott, hogy minél hamarabb, minél messzebb kerüljenek a háztól. Hosszú percek után szólalt csak meg, hangjában

keserű csalódással. – Anya semmit sem változott.

- Arra számítottál, hogy fog?

- Nem... nem tudom, csak... azt hittem, talán egy kicsit. - Mivel erre Tomi nem reagált, a lány tovább beszélt. – Mikor megjött, egészen nyugodt volt. Min veszekedettetek?

- Rajtad. Szerinte nem is pincérnőnek alkalmazlak, hanem call girlnek.

- Engem simán lekurvázott – húzta el száját a lány, és csak nehézkes sóhaja jelezte, mennyire rosszul érinti anyja viselkedése és szavai.

- Ne foglalkozz vele! Ismered.

Dorina nem szólt többet, és Tomi sem óhajtotta megzavarni a beállt némaságot. Valami mégis ott fészkelte kettejük között, és egyre erősebben érezte jelenlétét. Dorinát teljesen lefoglalta és elkábította ez a különös érzés, észre sem vette, mikor álltak meg, csak az tűnt fel, hogy már nem mozog alattuk az autó. Értetlenül pislogott nagybátyjára, aki abban a pillanatban kinyitotta a kocsiját és kiszállt, majd az épület hátsó ajtajához lépett és kizárta. Közben cigarettára gyújtott, és az ég felé eregette a füstöt.

Dorina szájátva figyelte, és csak akkor jutott eszébe, hogy kiszálljon, mikor Tomi átható tekintete rávetült. Ahogy közeledett a férfi felé, az eldobta a csikket, és fejével a bejárat felé intett. Dorina szófogadóan belépett, nagybátyja pedig bezárta mögöttük az ajtót.

- Korán van – suttogta a lány elhaló hangon, s összeszedve minden bátorságát, odafordult a férfi felé, és kihívóan az alsó ajkába harapott. Nem tudta, nem tudhatta, milyen hatással bírt ez az egyetlen apró mozdulat, csak amikor Tomi egy határozott mozdulattal odalépett elé, és ugyanazon lendülettel, egyik kezével elkapta a derekát, odahúzta magához és felemelte. Száját a lány tüzes ajkaira tapasztotta, úgy forgott be vele az

irodába. Az ajtót hangosan becsapta, és oda döntötte Dorinát.

A lány tapasztalatlanságától fogva nem tudta, mit és hogyan kellene tennie, és mivel nem is volt teljesen önmaga, hát az ösztöneire hagyatkozott, na meg néhány filmkockára, amit a televízióban látott. Ujjaival beletúrt Tomi sűrű hajába, lábait átkulcsolta keskeny derekán, de többre már nem futotta, mert elveszítette öntudatának maradékát. Tomi ajkai eszét vették, mert ízük és hevességük letaglózták, tenyere simogatása olyan magaslatokba emelte, amikről nem is hitte, hogy léteznek. Testének közelsége egészen elvarázsolta, mintha nem is ő lenne, nem ebben a világban, hanem valahol a menny és a föld között. Nem csak a szíve vert hevesebben és a teste rezonált, de a mérhetetlen boldogságtól szája mosolyra húzódott, szemei csillogtak, és vonásai egészen átszellemültek. Mikor Tomi szétgombolta unokahúga ingét, és lágyan, mégis követelőzően birtokba vette formás keblét, vágtyól duzzadt mellbimbóját, amit előbb ujjaival morzsolgatott, majd lehajolt és nyelvvel becézte tovább, Dorina felnyögött, és még erősebben kapaszkodott nagybátyja izmos vállába. Élvezett minden pillanatot, és szeretett volna ott, abban a percben meghalni, mert hasonló csodában sem volt része soha. Az pedig, hogy mindezt Tomival élhette át, maga volt a tökéletesség. Nem habozott, azt tette, amit minden nő a helyében, átadta magát az élvezetnek, és megtett mindent, hogy ezt viszonzozza. Lehajolt, és előbb csak száját, majd nyelvét is Tomi nyakához érintette, és végigcsókolta, ameddig csak tudta, közben ujjai már a férfi fekete ingének gombjaival babráltak, míg szőrös mellkasa végre szabaddá vált. Tenyerét végigsimította ahol csak érte, de abban a pillanatban körmeit is belemélyesztette, mert Tomi olyan erővel játszadozott egyre érzékenyebbé váló bimbóival,

hogy kis híján felsikoltott a gyönyörtől. Teste erőteljes remegésbe kezdett, amit nem tudott és nem is akart uralni. Hagyta, hogy nagybátyja azt tegyen vele, amit csak akar. Biztos volt benne, a lehető legjobb kezekben van.

Tomi lecsúsztatta ujjait, a szoknya alatt benyúlt unokahúga bugyijába, és megcirógatta legérzékenyebb pontját. Élvezte a lány minden reakcióját, a vállába mélyedt körmöket, a nyakát ért apró harapásokat, a fiatal, érintetlen test rezgéseit, ahogy az eddig ismeretlen, szunnyadó kéjt szabadjára engedte. S bár megtett mindent, hogy vágyait a végletekig fokozza, volt egy pont, ahol már nem bírta tovább. A lányt akarta, teljes hévvel és azonnal. Felemelte fejét, száját rátapasztotta Dorina megduzzadt ajkára, keményen megragadta csupasz combjait, és az asztalhoz vitte. Egyik kezével lesodort mindent, ami útban volt, majd ráültette a lányt. Tovább csókolta, miközben magát szabadította ki fekete nadrágjából és boxeréből. Mégsem hatolt be azonnal, előbb a fiókban kotorászott, és mikor sikerült megtalálnia és kicsomagolnia, amit keresett, olyan észrevétlenül vette magára, hogy Dorina nem is érzékelte. Igaz, egészen mással volt elfoglalva, mert nagybátyja nyelvének játéka még hevesebb volt, mint eddig. Aztán megérezte lába között a még ismeretlen keménységet, és teljesen elveszett. Úgy remegett a várakozástól, hogy annak már látható jelei voltak.

- Engedd el magad! – suttogta Tomi, miközben férfiasságát belecsúsztatta a lány szűk öblébe.

Óvatos volt, nagyon óvatos, de Dorina így is megfeszült, és eltartott egy darabig, mire sikerült ellazulnia. Tomi addig csókolta, addig játszadozott duzzadt mellbimbóival, míg a lány ismét ugyanolyan hévvel válaszolt, mint előtte. Akkor mozdult meg benne először, lassan, óvatosan, vigyázva, nehogy összetörje, nehogy megsebesítse. De férfi

volt, és bármennyire megpróbált türelmes lenni, a végletekig fokozta vágyait, és akaratlanul is gyorsabb tempóra kapcsolt. Dorina nem bánta, az első enyhe ijedtség után ismét heves kéj kerítette hatalmába, amit csak fokozott Tomi egyre lendületesebb mozgása, aminek ritmusát ő is átvette, és már együtt mozgott a férfivel.

Izzadt testük egymáshoz tapadt, ajkuk összeforrt, és úgy kapaszkodtak egymásba, mintha attól félnének, ha elengedik a másikat, vége szakad minden jónak. Pedig a jó ki sem fejezte azt, amit éreztek. Az egyik lökésnél Dorina halkán felsikoltott, mert azt hitte, belehal a gyönyörbe, hát még, mikor Tomi a csúcs felé közeledve még nagyobb tempóra kapcsolt, kis híján elájult. A csoda mégis akkor érte, mikor nagybátyja után, szinte azonnal, ő is elérte a kielégülés magasságait, a végtelent, a varázslatot... a legszebb dolgot, ami eddigi életében megadatott.

Hosszú, néma, mozdulatlan percek múltak el. Dorina ott pihegett nagybátyja ölelésében, és úgy érezte, övé az egész világ. Már nem az a szégyellős, makogó kislány volt, hanem érett, ízig-vérig nő, aki olyan szerelmes volt, amilyen szerelmes ember csak lehetett. Elégedett, mosolygós, csillogó szemeit ráemelte Tomira, és ezzel együtt oda is hajolt, hogy ismét csókkal zárja le ajkait. A férfi abban a pillanatban meghátrált, egyik kezével a nadrágjáért nyúlt, és miközben magára húzta, egy ugrással az ajtónál termett, és megragadta a kilincset.

Dorina ijedten kapott a ruhái után, mert azt hitte, nagybátyja ki akarja nyitni az ajtót. Addigra már ő is meghallotta a kintről beszűrődő hangokat, és nem akarta, hogy meglássák. Csak akkor jött rá, Tomi épp azért ragadta meg a kilincset, hogy ne tudjanak benyitni, mert aki érkezett, azonnal az irodához sietett.

- Tomi, itt vagy? – Klemi le akarta nyomni a kilincset, de

mivel az nem engedett, kopogott párat. – Itt vagy, főnök? Érdekes – ezt már valamelyik munkatársának mondhatta -, itt áll a kocsija. Hol lehet?

Tomi nem felelt, csak szabad kezével az asztra mutatott, majd a zárta. Dorina értette, felvette a kulcsomót és nagybátyához vitte. Miközben odaadta neki, egész testével nekidőlt, és egy csókért csücsörítette a száját. Tomi lehajolt, és teljesítette a kérést, s közben arra is maradt figyelme, hogy elvegye a kulcsot, és bezárja vele az ajtót. Így már nem kellett a kilincset fognia, helyette átölelhette unokahúgát, és hagyta, hogy ott pihegjen karjaiban, és szeretetre vágyva csókolja újra és újra.

Egy idő után mégis elengedte, fejét egy pillanatra hátradöntötte az ajtónak, majd nekiállt rendbe szedni magát. Dorina élvezettel és kíváncsian figyelte, s közben ő maga is felöltözött.

Boldog volt, a végtelenségig boldog, és azt akarta, hogy ezt nagybátyja is tudja, érezze. Így, mikor elkészültek, és Tomi már a földre sodort papírokat szedte össze, odakacsázott hozzá, és végigsimított a hátán, a karján. Nagybátyja nem reagált, ezért mikor felegyenesedett, a lány megragadta a nyakát, és belecsimpaszkodva egy újabb csókot akart.

- Úgy látom, telhetetlen vagy – közölte a férfi elég halkán ahhoz, hogy szavait ne hallhassa más.

- Nem, csak szerelmes – suttogta Dorina teljes odaadással.

Tomi vonásai megkeményedtek a szavakra. Kissé ridegebbé is vált, bár unokahúga ezt észre sem vette. – Emlékszel, mit mondtam?

- Igen, de annyi mindent mondtál.

- Ami kell, azt megszerzem, elveszem. Megtettem. Ez viszont nem jelent mást, csak ennyit.

Dorina megrázta a fejét, és bizonytalanul engedett a

szorításon, amivel nagybátyja nyakát ölelte át. – Nem... nem értem.

- Ugyan, Dorina! – Tomi lehuppant a forgószékébe, onnan nézte az egyre kétségbeesettem lányt. – Nem vagyok már kamasz, sem pedig szerelmes.

- Nem vagy... szerelmes?

- Te jó ég! – Nem bírta nézni unokahúga feltámadt szenvedését, ezért megfogta a kezét, és odahúzta az ölébe, és csak akkor szólalt meg újra, mikor a lány már kényelmesen elhelyezkedett, fejét ráhajtotta nagybátyja vállára, és átadta magát az édes pillanatnak. – Tisztázzunk néhány dolgot, rendben? Az ami történt, a kettőnk dolga, másnak nem kell róla tudnia. Rendben?

- Miért? Mert nem szeretsz? – A lány hangja egészen lemondó volt, és Tomi már azt is megbánta, hogy megszólalt, mert ezzel elrontotta a csodás pillanatokat.

- Szeretlek, ebben ne kételkedj, csupán nem vagyok egy romantikus, szerelmes pasas, aki egyfolytában bókol, virággal halmoz el, meg mit tudom én. Nem vagyok, nem voltam és nem is leszek szerelmes.

- Honnan tudod?

Tomi ajkán egy lágy mosoly futott át. – Tudom, de nem ez a lényeg. A te érdeked, hogy maradjon minden így, zárt ajtók mögött. Akkor nem eshet bajod.

- Miért, különben igen?

- Ha anyád megtudja, igen.

- Jaj, ne! – Dorina arcát belefúrta nagybátyja vállhajlatába, s közben olyan szorosán fogta körül a nyakát, mintha nem akarná soha elengedni. S valójában nem is akarta. De Tomi ujjai olyan lágyan fejtették le karjait, hogy nem tudott ellenkezni. Nem akart reagálni, de abban a pillanatban feltámad kérdése olyan égető volt, hogy minden kétkedése ellenére fel kellett tennie. – Fogsz még... fogsz még így szeretni? – Mikor nem kapott

feleletet, ujjait végighúzta a férfi mellkasán, és az egyik gomb felett bedugta ujját a résen, hogy megérintse az enyhén szőrös mellkast. – Még sosem... én még soha nem éltem át ilyet.

- Akarsz még?

- Igen.

A határozott válaszra Tomi ereiben felforrósodott a vér.

– De csak ha jó kislány leszel.

- Ígérem – mosolygott Dorina, és ajkaival előbb lágy, majd erőteljesebb csókot nyomott nagybátyja nyakára.

Dorina úgy hitte, boldogsága már alig fokozható, hiszen megvan minden, amire vágyott. Azt pedig egyetlen szóval meg tudta fogalmazni: Tomi. Olyan örömmel simult az ölébe, mintha örökké ebben a pózban akarna maradni. Nagybátyja jó ideig hagyta is, aztán mégis felállt, ugyanarra kényszerítve a lányt.

- Pizza?

- Jöhet! – mosolygott Dorina, akárcsak egy szerelmes kamasz. De hiszen az volt, és ezt Tomi is észrevette. Összehúzta szemöldökét, és mielőtt leadta volna a rendelést odahajolt unokahúga nyakához, és belelehelte mondandóját.

- Ez a csodás mosoly csak az enyém, ugye? Szeretném, ha rajtam kívül nem is látná más.

Nem kérdés volt, hanem parancs, és Dorinának eszébe sem jutott ellenkezni miatta. Bólintott, majd oldalra fordult, és egy lágy csókot lehelt nagybátyja arcára.

Tomi felegyenesedett, és a füléhez emelte a készüléket, hogy leadja a rendelést. Dorina az ajkába harapva figyelte, de ahogy nagybátyja egyre távolabb sétál tőle, úgy közeledett és csapta meg a külvilág hangja.

Beszélgetés és pakolászás zaja szűrődött be odakintről, és az egész varázs kezdett tovaszállni. Fejben már Dorina

is visszatért a jelenhez, de szívében még mindig csak egyetlen embert látott. Az az ember viszont ugyanúgy tett, mint általában, mintha a csodás percek meg sem történtek volna. Iratokat rendezgetett, telefonokat intézett, amiből Dorina csak annyit értett, hogy este megint lesz kártya a klubszobában. Végül vetett egy pillantást unokahúgára, majd kizárta az ajtót és kisétált rajta.

Dorina utána nézett, de nem tudta eldönteni, hogy nagybátyja azt szeretné, hogy ő is elhagyja az irodát, vagy inkább maradjon. Vacillált, és végül úgy döntött, nem fog egyedül kuksolni, akkor inkább hasznossá teszi magát, míg a pizza megérkezik. Ám ahogy az ajtó felé indult, épp a pizzásdobozt látta meg, amint Tomi egyik kezében egyensúlyozta befelé. Abban a pillanatban, ahogy belépett, Klemi kiabált utána.

- Főnök! Itt vagy? Már... - Csak eddig jutott, mielőtt Tomi lendületesen rácsukta az ajtót. Persze Klemi nem az a fajta volt, akit egy ilyen gesztus megállít. Már ott állt az ajtó előtt, kopogott és abban a pillanatban már be is nyitott. – Helló! – Mikor meglátta Dorinát az íróasztal mögött, elhallgatott, és még a száját is kitéotta, aztán ugyanolyan lendülettel folytatta tovább. – Bocs a zavarásért, de... végig itt voltatok?

Tomi komoran fordult beosztottja felé, és mielőtt az további egyértelműen célzatos kérdéseket tett volna fel, inkább ő beszélt. – A klubszoba tiszta? Nemrég hívott a bíró, hogy jönnének páran.

- Igen, tiszta. Nem mondom, kicsit ki volt akadva, hogy reggel nem jöhettek.

- Gondolom, részletesen elmesélted nekik, mi volt az ok, amiért nem jöhettek reggel – sóhajtott Tomi.

- Nem én beszéltem velük, hanem Marcsi – vont vállat a nő. – Most, hogy kirúgtad, aktívabb, mint valaha. Ugyanúgy, ahogy az új kislány, az Aletta. Már akkor itt

toporgott, mikor én jöttem.

Tomi nem felelt, a fejével intett az ajtó felé, és úgy tűnt, Klemi érti a néma célzást, mert egy fintorral az orrán elhagyta a szobát. Még arra is ügyelt, hogy az ajtót gondosan visszacsukja. Tomi mégis a fejét rázta, és tenyerét végighúzta borostás állán.

A reakció szólhatott a kényes helyzetnek, de ugyanúgy az új lány említésének, és Dorina ez utóbbival magyarázta. Az eddigi boldogsága egy csapásra átváltozott bizonytalansággá, és ettől még az étvágya is elment. Néhány falatot azért magába erőltetett, már csak azért is, nehogy még soványabb legyen, mint amilyen most. Valójában viszont még egyszer ennyi szeretett volna lenni, hogy biztos lehessen benne, Tominak valóban tetszik. Mert fejében még mindig ugyanazon szavak cikáztak át újra és újra, mikor Lóri elmesélte, milyen nőkre bukik a barátja, és mikor Tomi azt mondta Alettának: „babám”. Nem, mindez nem lehetett véletlen műve, és ha visszaemlékezett, nagybátyja egyetlen szóval sem tagadta a felhozott érveket.

Nem, mégsem tudott enni, inkább felállt, és lassan odaballagott Tomihoz, aki az asztal szélén ülve birkózott egy szelet hawaii pizzával. Remegő ujjait felemelte, és végighúzta a férfi erős karján, s közben összeszedte minden erejét, hogy egészen nyugodt és magabiztos tudjon maradni. – Aletta is itt van – közölte, mintha nagybátyja nem hallotta volna az iménti szavakat. – Ma is vele dolgozol?

Tomi lenyelte az utolsó falat pizzáját mielőtt felelt. – Nem, kártya lesz.

- Akkor megint nem látlak? – Dorina szája látványosan lebiggyedt, és homlokát is nekidöntötte a férfinak.

- Nem láttál már eleget?

- Nem.

Egy mély sóhaj után Tomi ellépett unokahúgától, és szó nélkül kísértált a szobából. Az ajtót nem csukta be, így Dorina tisztán hallotta a kisterem felé tartó lépteit, és a közben elejtett utasításait. Nem akart maradni, annak tudatában, hogy Aletta is itt van az épületben, semmiképp. Ezért sietve nagybátyja után ment, de már csak a klubszobánál érte utol.

Aletta a pult mögött pakolászott, de reménnyel teli tekintete követte főnöke minden mozdulatát, Dorina pedig az övét, de egyáltalán nem tetszett neki, amit látott. Mégis úgy követte Tomit, mintha észre sem vette volna. Lenyelt mindent, még azt is, amit csak gondolt, de mikor a klubszoba végébe értek, ahol az apró előkészítő helyiség volt, nem bírta tovább.

- Odavan érted – nyugtázta minden átmenet nélkül.

Tomi rámeredt, majd a kis helyiségre mutatott. – Ma este itt leszel.

- Mi? – Nem mintha nem értette volna a szavak értelmét, csupán a miértjük volt homályos a számára. – Akkor, ki lesz kinn?

- Majd Marcsi és Aletta.

Dorina szíve repesett, ugyanakkor megtelt félelemmel. Jól emlékezett még a bíró izzadt tenyerére, alkoholtól bűzös leheletére, és tartott tőle, igazán tartott tőle.

- A bíró... - Aggódó szemei beszéltek helyette.

- Nem lesz baj! Egy pillanatra sem veszem le rólad a szemem.

- Ez jól hangzik – Dorina mosolya akaratlanul is egyre kihívóbbá vált, s mellé felvett némi kacérságot is, de nagybátyja erre sem óhajtott reagálni. Helyette az órájára nézett, majd visszament Alettához, és a pult mögül kiszedett néhány üveg italt.

Csendben tevékenykedett, de közben fel-felpillantott, így nem kerülhette el figyelmét az új lány csinos és kacér

öltözéke. A miniszoknya, ami kiemelte húsos combjait, és kerekítette formás hátsóját, és a blúz, ami ma még inkább hangsúlyozta telt keblének vonalát. Emellett pedig nem volt nehéz észrevennie, hogy Aletta minden mozdulatával a melleire akarta vonni a figyelmét. Nem tiltakozott, mert a látvány igen tetszetős volt. És nem zavarta az sem, hogy Dorina látta minden elégedett és élvezkedő pillantását.

Sokáig amúgy sem nézelődhetett, mert hamarosan megérkeztek az első kártyavendégek. Velük együtt jött Marcsi is, és ez volt a szerencséje, mert Tomi nem akart jelenetet rendezni annyi ember előtt. Így csak vetett egy megsemmisítő pillantást beosztottjára, kiadta neki az aktuális utasításokat – miszerint Alettával kell az este dolgoznia -, majd unokahúgát maga előtt terelve visszavonult a klubszobába.

Dorina kétségek közt bújt el az előkészítő helyiségbe, és ahogy annak idején, nekiállt elkészíteni a kártyaasztalra való gyümölcsöket, rágcsálnivalókat. Közben lelki szemei előtt újra és újra Tomi mosolygós tekintetét látta, ahogy Aletta formáira meredt. A féltékenység zöld szemű szörnye még erősebben kapott benne lángra, mint azelőtt. S mivel nagybátyja rá sem hederített - a vendégeivel beszélgetett a kártyaasztal mellett - még csak tisztázni sem tudta vele mindezt. Nem tehetett mást, kivárt, és közben tette a dolgát, amit elvártak tőle. Bár arra már nem emlékezett, melyik vendég, mit szeret, de előkészítette a poharakat, elmosta és eltörölte őket, ahogy az italokat is sorrendbe tette, hogy kéznél legyenek. Mire elrendezett nagyjából mindent, Tomi is csatlakozott hozzá, és némán teletöltötte a poharakat, amit azután ugyanolyan csendben kivitt. Hangját csak az asztalnál lehetett hallani, ahogy ismerőseivel beszélgetett. Az egyik témánál, mikor éppen a „friss hús”-ról volt szó, Dorina közelebb húzódott az ajtóhoz, és úgy fülelt a beszélgetésre, leginkább Tomi

szavaira, mintha abból megtudná kérdéseire a választ.

- Látom, újabb kincset hoztál. – Ez a bíró hangja volt, Dorina azonnal felismerte. – Mielőtt megint belenyúlok a tutiba, megkérdezem, ő is hozzád tartozik?

- Attól függ, milyen minőségben érdekel a dolog – felelte Tomi.

- Na, az öreg megint beindult – nevetett valaki, és vele együtt az egész társaság jót derült, így Dorinának igencsak fülelnie kellett, hogy hallja a további beszédet.

- Miért? Milyen minőségben van?

- Az alkalmazottam. - Dorina fellelegzett, de csak egy pillanatra, mert nagybátyja folytatta a megkezdett mondatát. – Mindazonáltal, nem örülnék neki, ha rávetnéd magad.

- Ne legyél alpári! – háritott a bíró, majd némi csend után még hozzátette: - Gyönyörű húsos lányka! Neked is tetszik, mi?

- Nem hiszem, hogy ehhez sok közöd van.

- Jaj, ne csináld már! Biztosan tetszik, különben szó nélkül hagynád a szavaimat.

- Az addig volt, míg olyan lányokra hajtottál, akik eleve erre utaztak. De ez a lány nem olyan.

- Aha! Szóval nem olyan. És ezt te honnan tudod? Vagy... hoppá! Csak nem lecserélted rá a kicsikét?

Dorina úgy vélte, most lenne hatásos egy belépő. Elképzelte, hogy ő, mint a kicsike, tele poharakkal kísétál a kártyások közé, és egy futó csókot dob Tominak. Erről még az a nagyszájú bíró is megtudhatná, hogy nagyon is itt van még, és nincs lecserélve. Mersze azonban arra sem volt, hogy megmozduljon, csak a szíve remegett, ahogy hallgatta a férfiakat.

- Ha így lenne, ahhoz sem lenne közöd – nyugtázta Tomi, és ezzel nemhogy megnyugtatta volna, sokkal inkább a kétségbe taszította a lányt.

- Ohó! – fölényeskedett a bíró. – Ezek szerint nem tartott sokáig az a fene nagy l'amour. Tomi, Tomi! Nagy lóköető vagy!

Még csak látnia sem kellett, Dorina tudta, nagybátyja épp dühösen a szemeit forgatja a szavak hallatán.

Ennyi elég is volt neki a beszélgetésből, nem akart hallani többet, ezért vissza akart fordult, hogy folytassa a munkát, mikor megpillantotta a rendőrkapitány belépő alakját, majd döbönt tekintetét.

- Helló! – Ferenc megállt, és zavartan pillantott előbb kifelé, majd vissza a lányra. - Jól vagy?

A legidétlenebb kérdés volt, amit a férfiak oly előszeretettel használtak. Dorinán átfutott, hogy meg sem válaszolja, ám mégis bólintott, és még egy halovány mosolyt is sikerült magára erőltetnie.

- Ne törődj az öreggel, csak össze-vissza beszél.

Igen, ezt Dorina is gyanította, és nem ez volt, ami bántotta. – Tomi is?- kérdezte bánatos hangon.

Ferenc sóhajtva húzta fel egyik szemöldökét. – Ismerem évek óta, de még ma sem igazodom ki rajta. Úgyhogy, ha megtudom, majd szólok.

Ez a válasz nem éppen az volt, amire Dorina számított, és ez még inkább elkedvtelenítette, így, mikor Tomi kikerülve a kapitányt belépett mellé, egy csalódott, sírással küszködő lányt látott.

Ferenc érezte a helyzet kényes voltát, és meg is értette. Ezért biccentett barátjának, majd magukra hagyta őket. A csend mégsem tört meg. Tomi nem állt neki magyarázkodni, mert valójában nem is foglalkozott unokahúgával, csak az italokkal. Mikor mégis vetett rá egy pillantást, akkor sem szólt, mintha direkt gyötörné. Odakintről viszont ismét behallatszott a bíró hangos beszéde, mert éppen Tomihoz intézte szavait.

- Azért azt elárulhatnád, Tomi, melyik jobb az ágyban?

Mondjuk, ezen a telt galambon van mit fogni az biztos, a helyedben én is megtömném.

Dorina nehezen bírta. Még a kés is megállt a kezében, ahogy a gyümölcsöket vágta, és olyan kétségbeesetten sóhajtozott, mintha pillanatokon belül kitörne belőle a zokogás.

- Befejezted? – Ferenc a tőle megszokott nyugalommal próbálta megfékezni kártyapartnerét. – Jó lenne, ha a kártyára is annyi figyelmet fordítanál, mint a nőkre.

- Figyelek mindkettőre, te csak ne aggódj!

- Nem aggódom, amíg nincs miért.

- Neked nincs miért, de talán Tominak van. Különben nem bújt volna el a kérdéseim elől.

- Szerintem csak unja a hülyeségeidet.

- Ugyan! Ezek csak kis ribik, jó pénzért mindegyik széteszi a lábát.

Ez már sok volt. Dorina letette remegő kezéből a kést, és tenyerével a pultra támaszkodott. Szemeit behunyta, hátha így vissza tudja tartani a megaláztatás könnyeit. Mert Tomitól még elviselte a fájó szavakat, hiszen ő legalább nőként kezelte, ám a bíró becsmérése úgy állította be, mintha csak egy szajha lenne. Nem bírta elviselni, és ezzel nem volt egyedül.

- Jobb, ha ezt befejezed – közölte a rendőrkapitány némileg emeltebb hangon -, mielőtt más fejeztedi be veled.

- Ugyan! Magunk között vagyunk. Mondjátok meg, hány lánynak fizettetek már itt, hogy elmenjen veletek?

- Én egynek sem – védekezett az egyikük.

- Ez a te szokásod, nem a miénk.

- Na, jól van, fiúk, fogadjunk, hogy az a kis bögyös még ma este az enyém lesz!

Ahogy a szavak megformázták a mondatot, Tomi kezei ökölbe szorultak, és olyan hirtelen fordult meg és lépett ki a helyiségből, hogy Dorinának még megijedni sem maradt

ideje. Ám a szíve szét akart hasadni, mikor rájött, nagybátyja Aletta rágalmazása miatt dühös, nem pedig azért az inzultusért, ami őt érte.

- Ebből elég! – Tomi hangja olyan élesen dörrent, hogy a teremben beállt a csend. – Figyelmeztettek, de úgy látszik, nem veszel komolyan. Ezek a lányok nem ribancok, és ha egy ujjal is hozzájuk érsz, velem gyűlik meg a bajod!

- Mi van? – értetlenkedett a bíró. – Mit veszed úgy a szívedre? Hiszen neked is megvoltak, nem?

- Két percet kapsz – sziszegte Tomi a türelme végén, de olyan komolyan, mintha azt akarná közölni, hogy bomba van a teremben -, hogy elhallgass és leülj! És ha a kártyán kívül mást is kiejtesz a szádon, kiverem az összes fogadat. Világos?

Erre csak egy fajta válasz létezett, főleg annak, aki a szerencsejáték eme fajtájának rabja volt. Dorina nem látta, de hallotta, a szék nyikorgását, és a beállt némaságot, amit lassan megtört a halk, majd egyre fesztelenebb beszélgetés. Úgy tűnt, a férfiak végre a kártyára koncentráltak, és talán el is feledkeztek az iménti incidensről. Tomi azonban nem tért vissza unokahúga mellé, a vendégek pedig egyre-másra morogtak, hogy kiürült a poharuk. Dorina nem értette, ezért kilesett az apró helyiség ajtaján, de hiába meresztgette szemét, nagybátyját sehol sem látta.

Értette, hogyne értette volna? De még a keserűséget sem engedhette meg magának, mert a férfiak észrevették, és nagy hangon üdvözölték némi italt követelve. Dorina bólintott, sietve magához vett egy tálcát, telepakolta poharakkal, megtöltötte őket ugyanazokkal az italokkal, mint Tomi kezdéskor, és remegő térdekkal körbesétált az asztal körül. Már nem emlékezett, ki mit iszik, de nem is kellett tudnia, mert mindegyikük elvette a magáét. Csupán

arra kellett vigyáznia, hogy megtartsa a kellő távolságot, nehogy valamelyikük hozzáérjen. Talán erre sem lett volna szükség, hiszen Ferenc tekintete végig követte, leginkább akkor, mikor a bíró közelébe ért.

- Nocsak! Tomi egy nagy kujon! Hát nem itt rejtegeti a kicsikét? – vigyorgott kajánul a bíró, és olyan szemeket meresztett, amitől Dorina hátán végigfutott a hideg. Úgy sietett el a közeléből, mintha a pokol tüze égetné, de akkor sem tudott megnyugodni, mikor az apró helyiség védelmébe ért, mert felelevenedtek benne az itt zajlott kellemetlen események. Tomi biztonságot adó közelébe vágyott, de a férfi nem volt sehol, és Dorina úgy sejtette, tudja, miért. Biztos volt benne, igen, egészen biztos, hogy nagybátyja odakinn van Alettával, és vele beszél meg az imént elhangzottakat. Őt védi, ahelyett, hogy itt állna unokahúga mellett.

- Bocs! – Ferenc lépett be, és zavartan a gyümölcsös tálra mutatott. – Kaphatnék?

Dorina bólintott, és nekiállt egy újabb adag gyümölcsöt összevágni, közben figyelmeztette magát, hogy ez egy munkahely, ez pedig a munkája, függetlenül attól, hogy éppen Tomi a főnöke.

Fél óra, nagyjából ennyi telt el, mikor Tomi visszatért. Dorina épp egy újabb kör italt vitt körbe az asztalnál, és hallgatta a férfiak. Jól látta nagybátyja érkezését, aki csupán egy pillantást vetett rá, majd egyenesen Ferenc szemeibe nézett. A rendőrkapitány nyugodtan bólintott, így Tomi nem foglalkozott tovább egyikükkel sem, csak bevonult az előkészítő helyiségbe. Dorina szomorúan pillantott utána, és mivel amúgy is kiosztotta már az összes poharat, lassú léptekkel, de remegő szívvel követte nagybátyját. Hang nélkül állt az apró mosogatóhoz, hogy előblítse a tálcat, de fél szemmel Tomit figyelte, aki egy

poharat tartott a kezében, majd egy húzásra kiitta a benne lévő italt. Fura fintort vágott, majd ismét töltött magának, és azt is megitta.

- Nem lesz sok? – Dorina letette kezéből a mosogatószivacsot, és odafordult nagybátyja felé.

Tomi komor szemei úgy vetültek rá, mintha elege lenne mindemből és mindenkiből, még belőle is. Dorina nyugtázta ezt, és még inkább magába fordult. A kérdést, ami ott motoszkált benne, mégis feltette, mert szerelmes szíve válaszra várt, és ez jobban gyötörte, mint bármi más.

- Hol voltál?

Nem kapott választ, legalábbis nem azonnal. Tomi előbb még egy adag pálinkát döntött magába, majd a poharat keményen a pultra tette. Vonásai kemények voltak, arcizmai rángtak, mintha dühét próbálta volna elfojtani.

- Azt mondtad – suttogta Dorina egyre bátortalanabban -, hogy a szemedet sem veszed le rólam, erre szó nélkül eltűnsz.

Egy mély sóhaj szakadt fel Tomiból, és megint az üvegért nyúlt. – Ha nem megyek ki, biztos, hogy lecsapom azt a szemetet.

Csak ennyi volna? Valóban csupán erről lenne szó? Meg kellett volna könnyebbülnie, de ott motoszkált benne a kisördög, ami nem hagyta békén.

- Merre ki? Alettához?

Már maga a kérdés is lesújtó volt, nem különben a lány tekintete. Számon kért, és Tomi ezt enyhe ittassággal is élesen látta.

- Ne kezd te is!

- Nem kezdem... én csak... - Dorina ajkán égtek a szavak, ahogy megformázta őket, mégis kimondta, mert a helyzet ezt kívánta - ... szeretném befejezni. – Meg sem várta nagybátyja reakcióját, sietve folytatatta. – Hallottam. Minden szót hallottam, és nem csak azt, amit a bíró

mondott. Tudja, mindenki tudja, még az is, aki sosem látott együtt Alettával, hogy ő tetszik neked. És még csak nem is tagadod. – Szája legörbült, és a könnyek ott csillogtak bánatos szemeiben. – Én ezt...

- Ne! – vágott a szavába Tomi, és még a kezét is felemelte, hogy hatásosabb legyen. – Ezt ne most beszéljük meg!

- Megbeszélni? – Dorina sírással küszködve rázta a fejét.
– Van még mit megbeszélni?

Nem volt felelet. Tomi elgondolkodva letette kezéből az üveget. – Készíts elő még egy kört, majd én kiviszem – közölte, és ezzel együtt ott is hagyta unokahúgát.

Nehezen és lassan, de eltelt az este. Dorina hallgatagon tette a dolgát – vagyis azt, amit a nagybátyja mondott neki -, és ki sem lépett az apró helyiségből, még akkor sem, mikor a vendégek lassan elhagyták a szobát. Elpakolt mindent, elmosogatott, eltörölgetett, egyszóval az időt húzta. Félt, rettegett attól, hogy a Tomival való beszélgetése rosszabb lesz még annál is, amit most érez. Hogyha megtudja, valójában mit is gondol a férfi, hogy ő csupán egy volt a sok közül, és nem jelent semmit, abba biztosan belepusztulna. De a bizonytalanságot sem viselte jól, és ez megmutatkozott egyre letargikusabb hangulatában. Mert mire a klubszobára rátelepedett a teljes csend, és csak a nagyteremben dübörgő zene, na meg a mulató emberek zaja hallatszott át, a lány arcán némán hullottak alá a könnyek.

- Végeztél?

Dorina tisztán hallotta nagybátyja hangját, mégsem fordult meg, csak fázósan összevonta magán karjait és bólintott.

- Akkor menjünk!

Felszólítás volt, Dorina mégsem moccant, egyszerűen

nem tudott. Attól félt, ha megfordul, hangosan felzokog a kétségbeeséstől és a fájdalomtól.

- Dorina! – Tomi hangja türelmetlenül csengett, de mikor rájött, hogy hatást ezzel sem ér el, odalépett unokahúga mögé, megfogta a karját és gyengéden, mégis határozottan odafordította maga felé.

A lány nem ellenkezett, de lehajtotta fejét, hogy nagybátyja ne lássa szenvedését. Titkolni mégsem tudta, mert Tomi megragadta az állát és felemelte, hogy az arcába nézhessen.

- Az isten verje meg! – káromkodott, majd elengedte unokahúgát, és hatalmas léptekkel az ajtóhoz ment, egy gyors mozdulattal bezárta, majd visszaballagott a lányhoz. – Gyere! – szólt neki, de mivel nem mozdult, megint csak megragadta, és magával húzta az asztalhoz, ahol leültette az egyik székre, ő pedig helyet foglalt vele szemben egy másikon. Egy darabig némán nézte unokahúga borús ábrázatát, a szeméből hulló könnyeket, meggörnyedt, fáradt alakját, majd egy mély sóhaj után előrehajolt, hogy arca alig néhány centire legyen a lányétól. – Nagyon jól figyelj arra, amit mondok, mert nem ismétlem meg. – Mikor Dorina felpillantott, jelezve, hogy hall minden szót, Tomi komor vonásain végigfutott egy apró remegés. – Nem vagyok szerelmes kamasz, aki a csajának azt bizonygatja, hogy mennyire odavan érte, sem pedig férj, aki mindenkiel láttatni akarja, milyen hűséges. – Láthatóan Dorina ettől sem lett jobban, a folytatástól meg kis híján magába zuhant. – Aletta egy nagyon csinos, dekoratív, formás lány. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy nem tetszik. Akad férfi, köztük én is, akiknek bejönnek az olyan merész formák, amikkel a sors megáldotta.

Ezt még hallgatni sem bírta, ezért Dorina méltósága legutolsó sarjaként könyörögve rázta meg a fejét. – Hagyd

abba! Mégis, miért kínzol?

Tomi elengedte füle mellett a kérést, és tovább beszélt. – Ha annak idején akadtam volna veled össze, nem lett volna kérdés, mit teszek.

- Kérlek, ne! Elég! – El akart fordulni, felállni és elfutni, de nagybátyja olyan erővel ragadta meg, mint mikor Lórával készült elmenni.

- Mondtam, hogy csak egyszer mondom el, azután erről a témáról hallani sem akarok többet, úgyhogy maradj nyugton! – Mikor Dorina szófogadóan visszaült, a férfi elengedte. – Igen, igaz. Mindig szerettem a telt formákat, és több hasonló idomú lánnyal volt már dolgom. Talán volt idő, mikor a külső alapján döntöttem meg őket, de akkor csak a szex számított és semmi más. Megtehetném most is, de meguntam. Már régóta nem hat meg az éjjeli szórakozás, dorbézolás. Becsömöröltem a felületes, agyonsminkelt, alulöltözött ribancoktól, és már akkor sem kellenének, ha azok lennének az egyetlen nők a földön. Persze Aletta más, ő hasonlóan ártatlan, mint te. Te, cica...

- Tekintete megváltozott, mintha melegség ült volna benne, s ezzel együtt ujjával rákoppintott a lány lógó orrára. – Már gyerekkoromban sem fogadtam meg senki tanácsát, de mostanra már a sajátjaimat sem, mert amikor legutóbb beléptél az ajtómon, és olyan édesen magadra vontad a figyelmemet, megfogadtam, nem érdekel, mert nem szabad, hogy érdekeljen. Sosem avatkoztam anyád dolgaiba, nem akartam most sem. De neked már semmi közöd nem volt az anyádhoz. Ott állt előttem egy félszeg kiscica, akit nem lehetett nem észrevenni és megszeretni. Dorina! – Neve hallatán a lány reménykedve emelte fel a fejét, és fátyolos tekintetén át nézte az egyetlen. – Nem akartalak kihasználni egy pillanatra sem. Nem akartam belepiszkítani az érzéseidbe, sem összetörni a szívedet. Az unokahúgom vagy, sosem fektettetek volna le, ha ezt

közöttünk nem gondolnám komolyan. Függetlenül attól, amit mások előtt mondok, vagy nem mondok, neked tudnod kell!

Dorina szíve olyan hevesen dobogott, hogy azt hitte, nagybátyja is hallja, ám az továbbra is rezzenéstelenül meredt rá, mintha szavai egyáltalán nem lettek volna fontosak. De a lánynak a mindent jelentették, a teljességet, a tökéletességet, a... - Szeretsz? – Önkéntelenül esett ki száján a kérdés, de már cseppet sem bánta.

Tomi ismét csak felsóhajtott, és még kezeit is végighúzta nyüzött arcán, mint aki nem tudja eldönteni, mit feleljen. De mikor unokahúga vonásain újból kétségbeesés látszott, haloványan elmosolyodott. – Hát, hogy a fenébe ne?

Dorina halkán felsikoltott, és boldogságtól repeső szívvel ugrott fel a székről, egyenesen nagybátyja ölébe. – Szeretsz? Tényleg szeretsz? Úgy szeretsz? Ugye úgy? – Nem ismert magára, de képtelen volt másképp viselkedni.

- Úgy hát, pont úgy – hagyta rá Tomi, miközben hátradőlt, magára húzta unokahúgát, és egy hosszú, forró csókkal bizonyította szavait.

- És Aletta? – Dorina ott ült nagybátyja ölében, fejét annak vállára hajtotta, és boldogan, és még apró kételyekkel próbált ellazulni.

- Mi van veled?

- Akkor ő... ugye semmit nem jelent?

- Az alkalmazottam.

- Tudom, de... úgy. Ugye őt nem... szereted? – kérdezte, de mivel elég idétlenül hangzott ez a faggatózás Tomi vallomása után, sietve folytatta. – Azt mondtad, tetszik neked, és... többet is akarnál, ha... azelőtt találkoztok, és... most, hogy találkoztatok... szóval... ugye nem... ugye nem jössz össze veled?

Tomi felsóhajtott, majd megragadta a lány derekát és felállította, utána ő maga is feltápáskodott. – Mondtam, hogy figyelj, mert többször nem mondom el!

- Figyeltem, de... - olyan elesett képet vágott, amelyet csak tudott, s meg lett a hatása -, erről nem beszéltél.

- Nem – sóhajtott Tomi, miközben odébb ballagott.

- Nem? Mi nem?

- A válaszom nem.

Dorina mosolya őszinte örömről tanúskodott, és máris boldogan vissza akart lépni nagybátyja karjai közé, de az háritón felemelte kezét.

– Ne várd, hogy húségesküt tegyek, vagy megígérjem, hogy életem végéig rá sem nézek másra, vagy hasonló gyerekes ömlengések.

A lány megrázta a fejét, és mikor Tomi leengedte a kezét, repeső szívvel csimpaszkodott a nyakába, és csókolta meg újra és újra. Aztán a füléhez hajolt, és pajkosan suttogott. – Ugye mindig szeretni fogsz? Ugye sosem hagysz el?

- Ó, te magasságos, mit vettem a nyakamba? – dohogott Tomi, de abban a pillanatban már lehajolt, és száját rátapasztotta unokahúga szerelmes ajkára.

Kora hajnalban értek haza. Dorina boldogsága nem is lehetett volna nagyobb, ahogy az orcája sem ragyogóbb. Néhány óra alatt megszépült a szerelemtől, amit érzett, és ami viszonzásra talált. Sosem érzett felszabadultság járta át, amitől úgy mosolygott nagybátyjára, hogy az kezdte elveszíteni az eszét tőle. Amúgy sem volt teljesen józan, mert a néhány pohár pálinka, amit megivott, kissé a fejébe szállt. Ezen kettősségben pedig már-már arra vetemedett, hogy a házba érve megával húzza unokahúgát a fürdőszobába. Lelki szemei előtt látta, amint együtt zuhanyoznak teljesen meztelenül, és Dorina formás teste hozzátapad az övéhez...

Meg kellett reguláznia egyre féktelenebbül száguldó fantáziáját, és felforrósodott vérét, mert bár a házban csend honolt, Sára jelenléte rányomta bélyegét az eddigi meghitt hangulatra. Az udvarra ment, és kihámozva magát ruháiból, majd fejest ugrott a medencébe.

Dorina még mindig a nappali közepén ácsorgott, és az üvegajtón túl úszó nagybátyját nézte. Már mint azt, amit a hold fényénél látott belőle. Magával hadakozott, hogy zuhanyozni menjen és aludni, vagy inkább Tomi után. Minden egyes porcikája az utóbbira szavazott, és még csak az sem érdekelte – valójában az aznapi izgalmaktól el is felejtette -, hogy az anyja is a házban van. Lassan, testében egyre észrevehetőbb remegéssel sétált ki nagybátyjához, és megállt a medence előtt. Nézte és szuggerálta, majd egy hirtelen ötlettől vezérelve ledobta a cipőjét, és úgy mint az elején, leült a medence szélére, lábait a vízbe lógatva. Mikor nagybátyja odaért elé, és felnézett rá, Dorina belecsúszott a medencébe. Nem bízott semmit a véletlenre, mert belekapaszkodott Tomi nyakába, és még a lábait is a dereka köré fonta.

- Nagyon merész vagy, cica! – duruzsolta a férfi, ahogy elkapta a lány fenekét és szorosán magához vonta. – Ugye tudod, hogy anyád itthon van?

- Anya? – Dorina vetett egy pillantást a házra, és az emeleti sötétségre, majd egy futó csókot lehelt nagybátyja szájára. – Szerintem alszik.

- Szerinted? – Tomi játékosan beleharapott a lány alsó ajkába. – Szerintem, most hagyjuk abba.

- Miért? Még el sem kezdtük.

Tomi hátrahajtotta fejét, és felnevetett. Nem túl hangosan, de unokahúga szája így is tátva maradt a felgyulladt vágytól, és a csodától, amit látott, amit testközelből élt át. Már cseppet sem érdekelte sem az anyja, sem a víz, újra Tomié akart lenni, beleveszni a

lényébe, eggyé válni vele.

- Akarlak – suttogta elhaló hangon, és ezzel együtt repeső szívvel, és vágytól remegő testtel simult nagybátyja meztelen mellkasához, ujjait beletúrta nedves hajába, miközben ajkait a szájára tapasztotta, belefojtva a nevetést.

A csók hosszú volt és forró, de mielőtt teljesen felszította volna a szunnyadó tüzet, Tomi felcsúsztatta kezeit a lány derekára, és kissé hátrább tolta magától. – Most nem.

- Nem? Miért nem?

Tomi mosolyogva megragadta unokahúga derekát és kiemelte a medence szélére. – Nincs nálam semmi.

- Semmi?! – értetlenkedett Dorina, de a szemét sem tudta levenni a tökéletes férfitestről, ahogy épp kimászott mellé.

- Semmi – felelte Tomi csendesen.

- De mi semmi?

Tomi a székhez ballagott, elvett egy törölközőt, és felitatta magáról a nedvességet. Dorina felállt és odaballagott elé. Bár ruhájából folyt víz, nem törődött vele, mert tudni akarta, mi az, ami hiányzik, ami miatt nagybátyja nem akarja magáévá tenni.

- Itt vagy te, és itt vagyok én. Mi kell még?

- Te lány, teljesen megőrjítesz! – Tomi saját törölközőjét tekerte Dorina köré, megtörölgette, miközben a füléhez hajolt. – Rokonok vagyunk, vér szerinti rokonok. Gondolom, hallottál már róla, miféle betegségeket lehet kapni, ha az ember nem védekezik.

Dorina bólintott, és egészen elkedvtelenedett, mert ráébredt, hogy a boldogsága mennyi nehézséggel terhelt. Hallott már róla, anyja is mérgeződött rajta, hogy az akkori barátja nem akarta ezt a védekezési módszert, mert – elmondása szerint – olyan, mintha zoknit húzna a férfiasságára.

- Neked nem baj, hogy... azt kell használni?

- Nem. De most inkább menj aludni!

Dorina csalódott elhúzta a száját, mégis megindult a lakásba. Ám alig lépett néhányat, visszafordult. – Mikor megyünk a klubba?

Tomi összeszedte a ruháit, miközben felelt. – Holnap.

- Ma nem? – ámult el a lány, mire nagybátyja a fejét rázta, majd intett, hogy menjen befelé. Dorina nemigen tehetett mást, bement a házba, fel az emeletre. A fürdőszobába vette az irányt, hogy levéve magáról vizes ruháit lezuhanyozzon. A lépcső tetején mégis megtorpant, mert egyenesen anyja döbrent tekintetével találta szembe magát, ahogy tetőtől-talpig végigmérte ázott ruháját. Megszeppenve pislogott, majd sietve magyarázkodni kezdett. – Én... én csak bele... belecúsúztam a medencébe.

- Igazán? – Már maga a kérdés is kétkedő volt, de Dorina elsiklott felette.

- Megyek... levetkőzőm.

- Le – dünnyögte Sára, és hagyta, hogy lánya kikerülje.

Dorina az első reggeli fénysugarakkal ébredt. Valójában nem is nagyon aludt, mert túlságosan boldog és izgatott volt ahhoz, hogy elérje az alváshoz szükséges nyugalmi állapotot. Mégsem volt fáradt vagy álmos, mert felvillanyozta a tény, hogy Tomi szereti.

Erre a gondolatra olyan hirtelen ugrott ki az ágyból, mintha hangyák csipkednék. Hasonló tempóban öltött magára egy egyszerű testhez simuló pólót, és egy rövidnadrágot, a haját lazán összefogta oldalt a válla fölött, majd örömtől ittasan sietett nagybátyja karjaiba.

A konyhából szöszmötölés hangja csapta meg a fülét, ezért boldog mosollyal a száján oda sietett. Arra gondolt, ha leér, a meglepetés erejével ugrik Tomi nyakába, és nem hagyja magát lerázni addig, míg egy forró csókot nem kap.

A meglepetés azonban visszájára fordult, ahogy Dorinával az egész világ, mikor a konyhába lépve megpillantotta az anyját. A tűzhely előtt állt, és éppen főzött valamit, aminek sem az illata, se a kinézete nem volt túl bizalomgerjesztő.

A mosoly azonnal lefagyott az arcáról, és zavartan pislogott szülőjére. – Nem... nem mentél dolgozni?

- Nem – felelte Sára teljesen nyugodtan. – Szabadságon vagyok.

Dorina szemei ijedtséget tükröztek, és maga sem tudta, honnan ez az érzés. Hiszen annak idején bántotta anyja iránta tanúsított közönye, most meg a figyelme miatt szenved. Mivel változtatni úgysem tudott rajta, hát egy erőltetett mosollyal nyugtázta, majd lassan meghátrált. Benézett a nappaliba, de mivel nagybátyját nem találta ott, az udvarra ballagott. Csupán akkor nyugodott meg, mikor Tomit ott találta a medence szélénél egy széken ücsörögni, miközben úgy fújta az ég felé a cigarettafüstöt, mint a gyárkémény. Unokahúga jöttére odapillantott, de szinte egyazon időben el is fordult.

A lány nem vette magára, odasétált egészen közel nagybátyjához, mígnem hasa hozzáért annak izmos vállához. – Szia! – suttozta, és még azt is megengedte magának, hogy remegő kezével beletúrjon a férfi sűrű, sötét hajába.

- Jól aludtál? – tudakolta Tomi, de rá sem pillantott unokahúgára.

- Jobban aludtam volna... veled.

Tomi ajka egy halovány mosolyra rándult, miközben cigarettáját elnyomta az asztalon lévő hamutálba, majd úgy emelte tekintetét a lányra. – Anyád, mit kotyvaszt?

Dorina vállat vont. – Fogalmam sincs, de nem nézett ki valami jól.

- Éhes vagy?

Az első válasz egy határozott „nem” akart lenni, de ahogy Dorina visszagondolt az előző este történetekre, mégis bólintott, mert nem akart sovány maradni egy olyan férfi mellett, aki a telteket szereti. – De arra nem, amit anya főz – húzta el a száját.

- Akkor rendelek valami ehetőt.

Már a telefonjáért nyúlt, ami ott hevert a hamutál mellett, mikor a lány megragadta a karját. – Ne! Ha anya megtudja, őrjöngeni fog.

- Nem érdekel az anyád.

- Tudom, de... megint veszekedni fogtok. – Dorina ajkai legörbültek, s még szorosabban bújt Tomi vállához, s lehajtotta fejét.

- Ahogy akkor is, ha anyád így meglát.

- Tudom, de... - végigsimított nagybátyja haján, majd ujjait a nyakára csúsztatta, hogy érezze csupasz bőrét – nehéz ellenállni.

- Ellenállni – dűnnyögte Tomi, miközben felvette a telefonját, benyomkodott néhány gombot, és a készüléket a füléhez emelte. – Tomi vagyok... Igen, azt... Nem, ma inkább valami hazait... Mi az ajánlatod?... Az tökéletes. Két személyre... Nem, a klubba hozzatok... Oké, addigra ott leszek, ha nem, mondd meg a srácnak, hogy várjon egy kicsit... Rendben, kösz! – kikapcsolta a készüléket, és felállt, hátrálásra készítve unokahúgát. – Fél óra elég, hogy elkészülj? Addigra érkezik a futár a klubhoz.

- Elmegyünk?

- Ha nem akarod anyád főztjét, sem pedig vitát hallgatni, nemigen van más választás. – Újabb cigarettát vett elő, és rágyújtott. – Még nem vagy kész?

Dorina elmosolyodott, és felrohant a szobájába. Nem volt szüksége fél órára ahhoz, hogy elkészüljön, sokkal kevesebbrel is beérte. Mire elkészült, már Tomi is odalenn volt, és épp nővérének magyarázta, hogy be kell menniük

a klubba, ezért nem tudnak itthon ebédelni. Rövidre fogta, nem sokat magyarázkodott, Sára így is zokon vette, és úgy nézett rá, mintha nem is a testvére, hanem az ellensége volna. Lánya jöttére elfordult öccsétől, és egyenesen Dorinát örvendeztette meg figyelmével.

- Mindjárt kész az ebéd. Ugye itt maradsz?

- Én... - Dorina zavartan pislogott anyjára. – Nem. Tudod, hogy... a klubban... dolgozom.

- Szabadságon vagyok, azt hittem, együtt leszünk egy kicsit. – Hangjában volt valami különös, valami, amit Dorina ez idáig még sohasem hallott. Valami... emberi. Szinte sajnálatot érzett iránta, és egy röpke pillanatra el is merengett rajta, hogy vele maradjon, de amint tekintete a komoran ácsorgó nagybátyjára esett, elszállt minden ez irányú gyengesége.

- Sajnálom, de nekem is mennem kell. – Azzal elsietett anyja mellett Tomi oltalmába, mielőtt kitörhetett volna a vihar. Ám anyja nem szólt többet, csak beletörődően bólintott, és némán bevonult a konyhába.

Ez a viselkedés egyáltalán nem vallott rá, és nem csak lánya, de öccse is ledöbbsent tőle. Mégsem foglalkoztak vele tovább, mert Tomi kinyitotta a lakás ajtaját, és egyszerűen kísértelt rajta, amíg még csend volt és nyugalom.

Dorina elgondolkodva követte, de amint beszálltak az autóba, és rájuk telepedett az egyedüllét, teste egészen különös rezonálásba kezdett megint. Bizsergett minden porcikája, és ha csak rágondolt az előző napra ott az irodában, szinte hangosan felnyögött a szerelemtől. Nehezen bírta türtőztetni magát, és csak abban reménykedett, hogy a klubban, talán... talán megtörténik megint, és Tomi megint úgy fogja szeretni, ahogy mindig is vágyta. Az út, talán éppen ezért, hosszúnak tűnt, és mire nagybátyja leparkolt az épület mögött, Dorina már alig

kapott levegőt. Mégis csalódnia kellett, mert mellettük már parkolt egy autó, így Tomi nem vele, hanem az érkezővel volt elfoglalva. Kiszállt a kocsiból, és egyenesen a fiú felé tartott, aki két táskát adott át, némi pénzért cserébe, majd el is hajtott.

Dorina egészen addig a kocsiban maradt, csak akkor szállt ki, mikor a fiú már látótávolságon kívül volt. Odaballagott nagybátyjához, aki addigra már a klub ajtaját nyitotta, és kíváncsian szemlélte a szatyrokat, de már a belőlük áradó illatokból rájött, nem valami csempészáru van a birtokukban, csupán az ebéd.

- Mit rendeltél?

Tomi szája szélén egy halovány mosoly ült. – Talán éhes vagy?

Dorina tekintete a zacskókról nagybátyjára tévedt, és a kocsiban érzett vibrálás visszatért a testébe. – Igen – suttogta alig hallhatóan, miközben odakacsázott Tomi elé, felnézett rá és megcsókolta az ajkát. – Rád.

-Hm – nyögte a férfi, és elég volt egyetlen pillanat, hogy elvarázsolódjon, és ugyanúgy, ahogy előző nap, elfeledjen minden mást. Úgy kapta karjaiba unokahúgát, hogy annak cseppnyi kétsége se maradjon a felől, hogy kívánja, örjítően kívánja. Úgy csókolta, olyan mérhetetlen vággyal, mintha az életet akarná kiszívni belőle, és olyan hévvel tette magáévá, mintha attól félne, ha lassít, elveszíti kezei közül.

Dorina, úgy hitte, össze sem tudta hasonlítani a mai szeretkezésüket a tegnappal, mert egészen más volt. Most már tudta, mit és hogyan kell tennie, hogy Tominak örömet okozzon, és még inkább élvezze az együttlétet. Simogatta, csókolta, ahol csak érte, és úgy simult karjaiba, mintha mindig is ezt csinálta volna. De nem csupán ebben érezte a különbséget, hanem saját testiségében is, mert jóval érzékenyebb volt, jóval gyönyörrel telibb, mint első

alkalommal. A póz is más volt, mert most Tomi volt alul egy széken ülve, míg unokahúga ott mozgott rajta mérhetetlen tűzzel és vággyal.

Dorina érte el előbb a mindent betöltő végtelenséget, és mikor megérezte magában a lüktetést, már nagybátyja is megtapasztalta a gyönyör egészen különleges formáját, mert úgy, ahogy Dorina szerette, még soha nem szerette senki, olyan hévvel és vággyal, még soha nem mozgott rajta nő. Egészen új volt, és emellett bódító is, mert most kicsit több időbe telt a csodából magához térnie, és akkor sem akart megmozdulni, csak élvezni a nyakába borult, pihegő lány melegségét.

- Szeretlek – suttogta Dorina szinte hangtalanul, de nagybátyja így is tisztán értette. Mégsem szólt, csak megragadta unokahúga csupasz derekát, felállította, s vele együtt ő is talpra állt. A ruháiért nyúlt, hogy magára vegye, mikor Dorina beleomlott a karjaiba, szorosán hozzásimult, és csókra éhes szája úgy tapadt rá, mintha fel akarná falni. Selymes ujjai átkulcsolták a nyakát, s nem hagyták menekülni. De talán nem is akart.

Nyugodtan és boldogan ebédeltek, nem zavarta őket senki. Persze ehhez az is hozzátartozott, hogy az iroda ajtaja megint kulcsra volt zárva, hogy ha korábban is jön valaki, az se zavarhassa meg az édes kettest. Dorina élvezettel falatozta az ízletes ananászos csirkét, mert nem akárhol tette azt, hanem Tomi ölében ülve. Játszottak, és élvezte eme játék minden formáját és ízét. Nagybátyját is ő etette, és a férfi hagyta, mintha egyre inkább csodálná unokahúga kitartását, megtörhetetlen szerelmét. Mintha ez valami olyan lenne, amit eddigi élete során még sosem élt át, és ez valóban igaz volt, mert még egyetlen nő sem szerette ennyire. Mindegyik csak arra várt, hogy ő adjon neki, kényeztesse, pénzelje, vegye meg azt, amire vágytak,

de egyiktől sem kapott annyi mindent, amit most ettől a kicsi lánytól. Hiszen Dorina csupán egyetlen egy dolgot kért tőle, hogy engedje szeretni. Még csak el sem várja, hogy ugyanazt érezze, amit ő.

Ezen elmerengett, és valahol legbelül átértékelte eddigi életét. Egy jó hírű és nevű klubbot vezet, pénzügyileg teljesen stabil és független. Régi élete kezd homályba veszni, ahogy az őt pénzelő alvilági figuráké is. Elérte azt a szintet, hogy tisztas állampolgárként élhet, és homályba fedheti a múltját. A nők, akik jöttek-mentek, már nem számítanak, megveti a könnyen kapható, olcsó cafkákat, a magukat felkínáló, pénzért, ajándékért, élvezetért bárkivel ágyba bújó ribancokat. Nyugalomra vágyott, békére, harmóniára, és unokahúgát ölében tartva éppen ezt érezte. Különös volt, számára valóban különös.

Kulcs zörgött, és a bejárati ajtó nyitódása felkeltette mindkettejük figyelmét. Mégsem mozdultak. Még akkor sem, mikor Marcsi hangja az iroda zárt ajtaja előtt szólalt meg.

- Mi van megint? Tomi! Itt vagy? – Mikor nem érkezett válasz, Marcsi dübörgött néhányszor. – Mi a francnak zárkóztok be, mintha nem tudnánk, mit csináltok.

Tomi arcvonásai megrándultak, felállt, erre kényszerítve a lányt is, majd az ajtóhoz ment, és kizárta, majd ugyanazon lendülettel szélesre is tárta. – Nos, nézz be nyugodtan, hogy lásd, mit csinálunk! – közölte a meglepett Marcsi előtt, és még félre is lépett, hogy a nő egészen belásson.

- Kösz! – húzta el a száját Marcsi, és miután vetett egy lehetetlen pillantást Dorina felé, megfordult, és otthagyták őket.

Tomi csak erre várt, lendületesen becsapta az ajtót a többi kíváncsi szempár előtt, majd visszament az asztalhoz, elvett egy falat húst, bekapta, majd felhúzott

szemöldökkel kísértelt az ajtón, magára hagyva unokahúgát.

Dorina sóhajtott egyet, és félretolta az ebédet, mert egyedül már étvágya sem volt. Inkább ő is kiballagott, és követte nagybátyját. A kis teremben talált rá, ahol Alettával váltott néhány szót. Olyan férfias volt, olyan csodás, hogy nem csak Dorina, de Aletta is úgy pislogott rá, mint valami görög istenségre. Leolvasható volt arcáról, kitűnt tekintetéből, hogy rajongása kezd elmélyülni, dacára annak, hogy – ahogy a többiek – ő is tisztában volt vele, főnökének van „élettársa”. Ám úgy tűnt, ez cseppet sem zavarta, és Dorina úgy hitte, érti, hiszen ő sem foglalkozott azzal, hogy Tomival rokoni kapcsolatban állnak. Mégis rosszul érintette a sóvárgó tekintet, és arra készítette, hogy tegyen valamit, amivel elterelheti nagybátyja figyelmét. Ezért lassan odalépkedett hozzá, tenyerét a férfi hátára tette, és végigsimított rajta, mintha csak az övé volna. S míg Tomi csak egy pillanatra reagált, Aletta lehajtotta fejét, és egy mély sóhaj után egy zavart mosoly jelent meg szája szegletében.

- Mi van, cica? – Dorina úgy érezte, nagybátyja megszólításának célja van, de ha mégsem, akkor is kapóra jött, mert kitárta a lényegét Aletta előtt. S a lány értette is, mert odébb sétált, mintha a pult másik végén lenne dolga. Ezt látva, Tomi ismét megszólalt. – Hé, babám, még nem végeztél a poharakkal!

Dorinát hidegzuhanyként érte a becézés, még keze is megállt a mozdulatban, s önkéntelenül mélyesztette bele körmeit nagybátyja vállába. Tomi felszisszent ugyan, ám különösképp nem reagált, továbbra is a pultot támasztotta, és érdeklődve figyelte beosztottja minden mozdulatát. Ha ez nem lett volna elég, Marcsi közeledett, olyan elképesztő riszálással, amit bármely modell megirigyelhetett volna.

- Főnök, most, hogy mégis bejöttetek, mi lenne, ha Dorina dolgozna az új lánnyal, én meg odakinn felügyelném a...

Eddig jutott, mert Tomi felegyenesedett, és rosszállóan pislogott rá. – Lehet, hogy itt vagyunk, de az eredeti beosztás marad.

- Jaj, Tomi – nyúglódott a nő, és ehhez mérten olyan undor jelent meg az arcán, ahogy Alettára nézett, mintha bárkivel szívesebben dolgozna együtt, mint vele.

- Ez nem kívánságműsor – jelentette ki a férfi. – Inkább állj neki dolgozni. – Nem foglalkozott tovább Marcsival, csak kacsintott egyet Alettának, majd kisétált a teremből.

Dorina döbbsen, féltékenységtől fűtötten pislogott, majd sietve ment utána. Mivel Tomi a nagyteremben is elácsorgott a pultnál, miközben kiadott egy-két utasítást, nem kérhette számon. Így a lehető legtűrelmesebben elácsorgott még, de alig várta, hogy nagybátyja visszaballagjon az irodába. Am, mire ez megtörtént, már elpárolgott a mérge, és bár a túske még ott volt benne, már egészen kicsire töpörödött.

- Miért szólítod Alettát babámnak? – kérdezte azért, mikor már az iroda magányában voltak.

Tomi elnézte unokahúgát, és szája szélén megjelent egy halovány mosoly. – Mert tudom, hogy téged veszettül bosszant.

Dorina halkán felsikoltott, majd felemelte az első tárgyat, ami a keze ügyébe került – egy meztelen nőt ábrázoló aprócska szobrot -, és meglendítve kezét, készült, hogy nagybátyja fejéhez vágja. Nem, mintha képes lett volna valóban megtenni.

Tomi meglepetten felnevetett, majd kikerülve az íróasztalt a lányhoz lépett, és kivette kezéből a szobrot. – Ha tudtam volna, hogy ilyen gyilkos ösztönök lakoznak benned, kipárnáztam volna az irodát, cica. – Az utolsó

szót kellően megnyomta, hogy unokahúga érezze játékosságát.

- Ha tudtam volna, hogy rajtam kívül mást is becézgetni fogsz, már rég leharaptam volna a nyelvedet – sziszegte Dorina, és hogy hatásos legyen kijelentése, harapó mozdulattal nyújtózkodott nagybátyja szájához.

Tomi egy mozdulattal elkapta a derekát, magához rántotta, majd lehajolt hozzá, és megcsókolta. Ám milyen hirtelen megragadta, olyan gyorsan el is engedte. – Ennyi elég volt egésztelésül?

Dorina elhúzta a száját. – Félted a nyelvedet, mi?

- Ha tudnád, mi mindenre jó az még!

Dorina csak egy dologra tudott gondolni, de attól végigfutott benne a boldog remegés.

Az este nem telt olyan nyugodtan, mint remélték. Marcsi szokatlanul ideges volt és türelmetlen, és elég nagy perpatvart csapott, mikor Aletta nem úgy csinált valamit, ahogy elvárta tőle. Olyannyira felhergelte magát, hogy az egyik pincérfiú nem bírta hallgatni, és bekopogott az irodába.

- Bocs, főnök, de jó lenne, ha benéznél a bokszokhoz, mielőtt Marcsi ízekre szedi az új csajt.

Tomi összehúzta szemöldökét, de azonnal felpattant az íróasztala mögül, és hatalmas léptekkel vágott át az emberek között, Dorina pedig ijedten sietett utána. Nem tudta, mire számít – bár ezernyi gyilkos elmélet lejátszódott benne, amivel Marcsi végét kívánta, mert nagyon unta már a nő lekezelő, fellengzős viselkedését -, de az a látszólagos nyugalom, amivel Tomi odalépett a nőhöz, egyik teóriát sem igazolta.

Persze azonnal felmérte a helyzetet, Aletta szenvedő ábrázatát, sírásra görbülő száját, és Marcsi undort tükröző, haragos, lekicsinylő tekintetét.

- Beszélgessünk! – ragadta meg beosztottja karját Tomi, majd némileg odébb húzta a pult mögötti sarokhoz.

Dorina tétován ácsorogva nézte őket, de szinte ő volt az egyetlen, mert a vendégek java része – már akik ott voltak még, és nem menekültek el Marcsi ádáz viselkedése elől –, megnyugodva fordított hátat az iménti perpatvarnak. Ezt látva, Dorina sem akart bámészkodó lenni, így a pulthoz sétált, és a komoran dolgát végző, magába forduló lányhoz fordult. Bár nem akart jóban lenni vele, nem akart kedves lenni hozzá, lévén, hogy Tomi eléggé kedvelte, mégsem bírta megállni. Egyszerűen nem olyan volt, aki átlép a hozzá hasonló megsebzett embereken.

- Jól vagy? – Idétlen kérdés volt, de valahogy mindig mindenki ezt teszi fel zavarában.

- Ühüm – bólintott Aletta nem túl meggyőzően.

Dorina elmerengett rajta, mit mondhatna, ami kicsit is vigaszt nyújtana Marcsi terrorja ellen, és csupán egyetlen dolog jutott eszébe, az igazság. Persze nem akart teljesen nyílt lenni, de úgy vélte, a féligazság is igazság. – Ne vedd magadra! Marcsi velem is utálatos.

Aletta hitetlenkedve pillantott a lányra, miközben elhúzta a száját. – Veled? Hiszen egyetlen rossz szava sincs hozzád.

- Már nincs –vont vállat -, de elhiheted, volt.

- Mégis mi? Te szép vagy, kedves, nem olyan... mint én.

Dorina értetlenül megrázta a fejét. – Miért, te milyen vagy? – Mikor erre csupán egy lemondó pillantást kapott, elhúzta a száját. – Tudod, Marcsi nem szereti a konkurenciát. Csodálom, hogy eddig zokszó nélkül megtűrte az itt dolgozó lányokat. Gondolom, azért, mert azt teszik, amit ő mond.

- Konkurencia? Ne nevetess! Hogy lehetnék én konkurencia?

- És én? – tette fel a kérdést Dorina, mert akárhogy is

szemlélte önmagát, közel sem volt olyan csinos és formás, sem olyan dögösen kihívó, mint Marcsi. – Szerinted, én ütöm a mércét?

- Fiatal vagy, csinos és szép. Ellenben...

- Ugyan! Ha láttál volna! – Dorina felsóhajtott, és még közelebb hajolt a pulton át. – Mikor idejöttem, egy gyáva, félénk kislány voltam, aki megszólalni sem mert. Olyan egyszerűen öltözködtem, és olyan csendesen viselkedtem, hogy csodálkoztam rajta, ha valaki észrevett. Marcsi mégis gyűlölt, mert... - ki kellett mondania – Tomival voltam. Nehezen emésztette meg, ahogy azt is, hogy Tomi téged választott.

- Ezt értem, de mégis hogy lehetnék én Marcsi konkurenciája? Attól nagyon messze vagyok.

- Azt hiszed? – Dorina vetett egy pillantást a sarokban beszélgetőkre, majd vissza Alettára. – Marcsi azért haragszik rád, mert sok férfi kedvel. Nem őt, nem a bombázót, hanem téged.

Aletta előbb megdöbbsent, majd halkán felnevetett. – Ez jó vicc! Ugye most találtad ki?

- Nem. Tegnap Tomi kis híján lecsapta a bírót, mert az azt találta mondani, hogy estére az ágyába akar vinni – ujjával a lány mellkasára mutatott – téged. Talán nem hiszed, de sok pasasnak bejönnek a teltebb idomok.

Aletta elmerengett ezen, majd zavartan pislogott Dorinára. Olyan zavartan, hogy szavai szinte elhaltak útközben. – Tomi... Tominak is?

Kertelhetett volna, hazudhatta volna, hogy nem igaz, és ezt is akarta tenni, de nem vitte rá a lélek. Képtelen volt. Még ha ezzel saját magának okozott is fájdalmat, ha már ilyen nyíltan rákérdeztek, az igazat kellett mondania. – Igen, Tominak is.

- Mi van velem? – A hang úgy csapott Dorina elméjébe, mint a villám. S míg Aletta fülig pirulva, reménnyel telve

pillantott főnökére, Dorina jó darabig rá sem mert nézni. – Halljam! Mi van velem? – És hogy egyértelművé tegye, a kérdésre választ vár, két karját unokahúga két oldalán nekitámasztotta a pultnak, hogy a lány elől elzárjon minden menekülési utat.

- Semmi – suttogta Aletta, ami így hallva rosszabbul hatott, mint az igazság maga, mert azt jelezte, Dorina beismeri, retteg attól, hogy szerelme elpártol tőle egy jóval teltebb lányért. Így összeszedte minden erejét, és hátrafordult nagybátyjához, és úgy nézett bele szemeibe, mintha nem volna benne cseppnyi félsz sem.

- Csak arról beszélgettünk, hogy nagyon sok férfinék... tetszenek az... átlagnál teltebb formák.

- Ahogy nekem is – nyugtázta Tomi egy lágy mosollyal a szája szegletében.

- Ahogy neked is – sóhajtott Dorina megadóan, és ezzel együtt megfogta nagybátyja karját, és félre akarta tolni, hogy el tudjon menni. Ám Tomi nem moccant, legalábbis nem úgy, ahogy számította, mert egyik karjával lágyan átfogta a lány derekát, majd a füléhez hajolt.

- Ha már így tálcán kínálsz, nem adsz hozzá egy kis körítést?

Dorina fülig pirult, és már valóban menekülhetnékje támadt, de feltűnés nélkül képtelen volt elérni, hogy nagybátyja szabad utat adjon. Egy telefon csörgött Tomi nadrágjának zsebében, s miközben a férfi felvette, elengedte unokahúgát, aki így azonnal odébb ballagott. Bár valójában az épületből is kimenekült volna, tartott attól, hogy Alettával hagyja nagybátyját.

- Mit akarsz?... Igen, tudok róla... Nem, nem terveztem... Tudod te is, hogy... Persze, megértem... - Tomi arcizmai megrándultak, ahogy a vonal túlsó végén lévő hallgatta. – Jól van!... Mondom, hogy jól van!... Máris megyek! – Eltette a készüléket, majd rápillantott unokahúgára, de

szavait Marcsihoz intézte, aki akkor érkezett vissza egy újabb rendeléssel. Néma volt, mint a hal, és csupán tekintete vallott haragjáról. – El kell mennem. Ahogy szoktuk, ne legyen probléma! – vetette oda a nőnek, aki egy erőltetett mosollyal válaszolt.

Úgy látszott, Tominak ennyi épp elég, és mielőtt bárki kérdezhetne volna távozásának okát, kisietett a teremből.

Marcsi csak erre várt, gyűlölködő tekintete keresztülfúrta Alettát, de nem hozzá, hanem Dorinához beszélt. – Nos, akkor az élvezetek után neki lehet állni dolgozni – közölte vele, és ennek fejében a tálcát is a kezébe nyomta.

Dorina nem felelt, nem nagyon tudott, mit. Persze Tomi után futhatott volna, hogy elpanaszolja problémáját, de úgy hitte, akkor nem lenne több egy elkényeztetett libánál, aki Tomi nélkül egy senki. Ezért egy magára erőltetett mosollyal elvette a tálcát, és szó nélkül odaballagott az egyik bokszhoz, hogy felvegye a rendeléseket. Ezt látva Aletta is folytatta a munkát, Marcsi pedig elégedetten, száján egy kaján vigyorral figyelte őket, majd eltűnt a másik teremben.

Egy jó darabig csendben, harmonikusan ment minden, bár Marcsi hangja olykor megcsapta a fülüket, ahogy kioktatott egy-egy dolgozót. Dorina próbált nem figyelni a kintebb zajló eseményekre, hiszen Tomi a nőt bízta meg a helyettesítéssel, ahogy általában. Ám amikor néhány fiatal vendég dohogva ült be az egyik bokszba, és nem éppen szép szavakkal illették a helyet, amiért egy ilyen nő vezeti, és azt taglalták, hogy megisznak valamit, és tovább állnak, Dorina keserűen behunyta a szemét. Egyetlen porcikája sem kívánta, hogy közbe lépjen, hiszen ezzel talán kivívja Tomi haragját, és persze kétes volt az is, egyáltalán elér-e valamit az önkényes hősködéssel. Mégsem tehetett mást, mert ahogy Aletta szenvedett Marcsitól, úgy odakint sem

lehetett jobb a helyzet, ha már a vendégek sem bírták. Így egy mély és erőt adó sóhaj kíséretében a pulthoz lépett, letette a tálcát.

- Mindjárt jövök – motyogta, miközben idegességtől, félelemtől izzadó tenyerét a ruhájába törölte.

- Oké, de siess, mert nekem is ki kellene mennem a mosdóba.

Dorina bólított, majd lassan, a határozottság legkisebb jele nélkül ballagott át a nagyterembe, s miközben figyelte, hallgatta a zajló eseményeket. Nem csak azok a vendégek dohogtak, akik a kisterembe mentek, de többen is a „beképzelt liba” viselkedését nehezményezték. A pult mellé érve pedig látta a pultosok haragos vonásait, és a sarokban megpillantott egy könnyező pincérlányt, akit Marcsi osztott éppen.

Úgy érezte, nincs választása, ezért odasétált a veszekedő nő mellé, és megpróbált úgy ránézni, hogy kellően határozottnak hasson.

- Mit akarsz? Húzz vissza dolgozni! – vetett rá egy pillantást Marcsi, de ugyanazzal a lendülettel vissza is fordult a pincérlányhoz, és tovább folytatta kioktatását. – Azt hiszed, azért kapod a fizetést, hogy flörtölj? Ez egy munkahely, könyörgöm!

Dorina nyelt egyet, és látva a lány megtört vonásait, remegő kézzel, de határozottan – ahogy Tomi szokta – megragadta Marcsi kezét, és megpróbálta odafordítani maga felé. Nem kellett erőlködnie, mert a nő önmagától fordult oda, és kellően hangosan rivallt rá.

- Mi a frászt akarsz?

- Nem lehetne, hogy ezt, ne a vendégek előtt csináld?

- Mit? – Marcsi undorodva rántotta ki a karját, de olyan ádázul nézett a lány arcába, mintha a megannyi gyűlöletét rá akarná vetíteni. – Tűnj már vissza dolgozni!

Sokkal inkább a szavak gyűlölete, sem mind a tartalmuk

ütötte szíven, és a harag benne is fellángolt, pedig ő volt az a fajta, aki inkább tűr, minthogy kitörjön. Magáért nem is tenné, de látva és hallva a kialakult helyzetet, úgy érezte, nincs választása.

- Inkább te tűnj el, de azonnal!

- Tessék? – Marcsi vonásai hitetlenkedést tükröztek, és kis híján felnevetett az abszurd helyzettől. – Ugye csak nem jól hallottam?

Mivel a vitát nem csak az alkalmazottak, de a vendégek is egyre élénkebben figyelték, olyannyira, hogy körülöttük elhalt minden beszélgetés, Dorina összeszedte minden bátorságát, minden erejét, hogy állni tudja Marcsi ádáz tekintetét.

- De igen, jól hallottad! Menj el!

- Mégis, ki vagy te, hogy parancsolgatsz? – kérdezte undorra húzva vastagon kirúszozott száját.

- És te ki vagy, hogy azt teszed?

- Én, Tomi helyettese, de te csak az ideiglenes ágyasa.

Sértés volt, azok közül is a legmegalázóbb. Ezért Dorina, gondolkodás nélkül ökölbe szorította a kezét, felemelte a fejét, és olyan határozottan nézte a nőt, ahogy csak tőle telt. – Ki vagy rúgva!

- Tudom, de amíg tart a felmondási időm, akkor is én vagyok a helyettes, ha a fejed tetejére állsz. – Ujjával bökött egyet a lányon, hogy ezzel is éreztesse fölényét.

- Már nem – közölte Dorina tőle szokatlanul keményen, ügyet sem vetve az őt bökdöső újra. – Most azonnal szedd össze a cuccaidat, és menj innen! Többé a klub közelében sem akarlak látni!

Marcsi felnevetett, és lekezelően lökött egyet vetélytársnőjén, miközben úgy sziszegett akár egy kígyó. – Ehhez Tominak is lesz egy-két szava.

- Igen, biztosan – sóhajtott a lány, és fejében elképzelte a mérhetetlen haragot, amit majd reá zúdít az önkényes

viselkedéséért. Ám azt is inkább elviselte, mint ennek a nőnek a jelenlétét. – De te azt már nem várod meg. Kifelé! Most!

- Te rühes ribanc! – Úgy tűnt, Marcsi pusztá kézzel neki akar esni Dorinának, de az egyik pincérfiú olyan hirtelen állt kettejük közé, védve a lányt, hogy azon mindketten meglepődtek. S míg Dorina elmormogott egy hálaimeg, Marcsi dühösen, hangosan szitkozódva fordult el, és trappolt az öltöző felé.

Döbönt csend maradt utána. Dorina ijedten pislogott körbe, majd halkán a pincérfiúhoz intézte szavait. – Gondoskodj róla, hogy Marcsi valóban elmenjen! – Mikor a fiú bólintott, és követte volt főnökét, Dorina a vendégekhez fordult, és mintha bármi köze is lenne a klubhoz, házigazdaként tárta szét a karját. – Elnézést kérek a jelenetért.

Nem várta, de néhányan tapsolni kezdtek és éljeneztek, ami magával vonta a többieket is. Bár Dorina biztos volt benne, legtöbbszörnek fogalma sincs róla, mi az ok. nem számított, csak vetett egy együtt érző pillantást a döbönt pincérlányra, és visszament a kisterembe, hogy folytassa a munkát.

Hajnalodott, mikor Tomi visszaért. Már csak pár vendég lézengett, így Dorina is lazíthatott. A pultnál ült, és egy Aletta által kevert koktélt iszogatót. Ez volt a harmadik, mert miután letudta a Marcsival folytatott vitát, úgy remegett, akár egy tál kocsonya. Mikor Aletta meglátta, ijedtségében elé tett egy pohár pálinkát. Dorina egy hajtásra kiitta, pedig ha valamit, hát ezt az italt gyűlölte a legjobban. De így is percekbe telt, mire felengedett, és egy koktéllba.

- Minden rendben?

Tomi hangja olyan váratlanul érte Dorinát, hogy az italát

kis híján magára öntötte. Sóhajtott egyet, és a pult mögött pakolászó Alettára nézett, aki szintén megdermedt a kérdésre.

Tomi két karját unokahúga két oldalára támasztotta, mint nemrég, mintha nem akarta volna hagyni, hogy elmeneküljön. – Szóval? Minden rendben?

Dorina agyán átfutott, ha elmondja, hogy Marcsit rövid úton elküldte, nagybátyja nagyon mérges lesz. Ismerte más haragját, volt benne része, és jobban félt tőle, mint a tűztől. Mégsem hazudott, nem hazudhatott, ezért egy mély sóhaj után kimondta. – Elküldtem Marcsit.

- Igazán? – Tomi továbbra is egészen nyugodt volt, még csak feljebb sem emelte a hangját.

- Igen, mert... volt egy kis probléma...

- Mondd ki nyugodtan, hogy veszettül bunkózott velünk – szólt közbe Aletta, de mikor megpillantotta Tomi komoran villanó tekintetét, inkább elhallgatott, és lehajtott a fejét, mintha lefoglalná a pakolás.

- Tudok mindent – közölte Tomi -, Marcsi felhívott, miután kidobta.

Dorinában megállt a levegő, mert azt hitte, nagybátyjából most fog kitörni az oroszlán. Már számított a szidásra, kiabálásra, ezért meg akarta védeni magát, csak még azt nem tudta, mindezt hogyan tegye. – Nem... nem akartam, de... már a vendégek is morogtak.

- Jól van, cicám! – Tomi felegyenesedett. – Menjünk haza!

Dorina egy pillanatra behunyta a szemét, mert úgy vélte, a fejmosást nem itt fogja megkapni, hanem ha már kettesben lesznek. Persze neki is jobb volt hallgatóság nélkül, ezért szó nélkül felállt, vagyis állt volna, de az a néhány pohár ital a fejébe szállt. Kissé ingatag lábakon kapaszkodott nagybátyja karjába, és hagyta, hogy az kisegítse az épületből. Többen kíváncsian pislogtak

utánuk, nyilván kíváncsiak lettek volna, mi zajlik le közöttük Dorina önkényes viselkedése után. Ám Tomi vonásai nem változtak, sem akkor, sem később, mikor már a kocsiban ülve hazafelé tartottak.

Egy darabig csend volt, mintha Tomi elmerengett volna, mintha jelen sem lenne. Dorina csupán saját sóhajait hallotta, de azt olyan hangosan, hogy biztos volt benne, nagybátyja is tisztán kivette a mögötte lappangó feszültséget. Ezért nem is bírta sokáig, az egyik kanyar után mégiscsak megszólalt.

- Nem is vagy dühös?

Tomi odapillantott unokahúgára. – Dühös? Miért?

- Amiért... amiért elküldtem Marcsit.

- Nem. – Tomi visszazegezte tekintetét az útra, és most ő sóhajtott fel. – Már rég meg kellett volna tennem, mert javarészt csak megkeserítette mindenki életét.

- Akkor... akkor nem haragszol?

- Ezért? Egyáltalán nem.

Dorina megkönnyebbülten bólintott, és már sokkal nyugodtabban dőlt hátra az ülésben, de csupán egy pillanatra, mert volt valami a levegőben, amitől az idegessége nem múlt el.

- Akkor, miért?

- Rád, semmiért.

- És másra?

Tomi arcizmai megrándultak. – Igen, másra.

- Elmondod?

- Nem.

Ez az egy szó olyannyira határozott volt, hogy Dorina nem merte tovább firtatni, csak hallgatta az ismét beállt csendet egészen addig, míg begurultak a ház elé és kiszálltak. De még ott sem beszélgettek. Tomi bezárta az ajtókat és az udvarra sétált, ahol cigarettára gyújtott, Dorina pedig az emeletre tartott, hogy a szobájában

végigdőljön az ágyon, és kialudja a fáradságot, a részegséget, az izgalmakat. Ám csupán néhány lépcsőfokig jutott, mert lábai nem vitték tovább. Visszafordult hát, és követte Tomit a medencéhez.

- Miért nem mész aludni? – szegezte neki a kérdést nagybátyja.

- Nem tudok... felmenni a lépcsőn – felelte Dorina, miközben egyre közelebb ballagott a férfihez, egészen addig, amíg már nem volt tovább.

Tomi kieresztette a füstöt, és szabad kezével bágyadtan átölelte unokahúga derekát, aki úgy dőlt neki, mint egy krumpliszák. – Mennyit ittál?

- Csak egy kicsit, mert... nagyon... ideges voltam – lehelte a férfi nyakába, miközben karjaival körül is fonta. – Nem voltál mellettem.

- Egyedül is remekül helyt álltál.

- De... félttem... félttem, hogy... haragudni fogsz rám.

- Nem haragszom.

Dorina hátrahajtotta fejét, és mosolyogva, vágytól izzó tekintettel incselkedett. – Akkor csókolj meg!

- Most nem. – Volt a felelet, ami teljesen elképesztette a lányt. Össze is húzta ajkait, úgy méregette nagybátyját.

- Miért nem?

- Mert ha elfelejtetted volna, nem vagyunk egyedül.

- Ugyan! Sötét van, anya biztosan alszik.

- Ennyire biztos vagy benne?

- Érdekeltük anyát valaha? Főleg annyira, hogy kikeljen miattunk az ágyból?

- Jogos – mosolygott Tomi, miközben lehajolt, és egy futó csókot lehelt unokahúga puha ajkaira. Ám amint elkezdte, ennyivel már nem érte be, mert ahogy szája hozzáért Dorina ajkaihoz, feltüzeltte, felkorbácsolta vágyait. Csak egy pillantást vetett még a ház felé, hogy aztán átadja magát az élvezetnek. Még ha nem is a

végkifejletig, de egy darabig mindenképp. Csak mert jó volt, csak mert így volt jó. De abban a pillanatban, hogy tekintete az ajtóra tévedt, megállt benne a levegő, mert nővére kíváncsi szemei néztek vissza rá.

Igazából nem is ez volt meglepő, hanem az, hogy Sára az ilyenkor szokásos kirohanás helyett, visszahúzta fejét, és készült beleveszni a lakás sötétjébe. Ám amikor meghallotta öccse cseppet sem válogatott szitkozódását, rájött abnormális viselkedésére. Sietve váltott hát, és csak úgy egy szál hálóingben, mint egy fúria robbant ki az udvarra.

- Mi volt ez?

Hangja élesen szólt, amitől Dorina azonnal kijózanodott, és úgy ugrott odébb, mintha gyilkosságon kapták volna. – Ez... ez nem...

- Mi nem? – rivallt rá Sára vádlón, mintha ő soha semmi rosszat nem csinált volna életében. – Az égre! Szóval ezért olyan jó itt lakni? Ezért szeretsz annyira Tomival lenni? Mégis, mióta folyik ez köztetek? – Választ sem várva fordult öccséhez, és összes szidalmát a fejére zúdította. – Hogy tehetted? Megőrültél? Teljesen elment az eszed? Lefektetted az unokahúgodat, a nővéred lányát, a lányomat?

Tomi tehetetlenül megrázta a fejét. – Sára, kérlek!

- Kérsz? Mégis mire? Tudtam, annyira tudtam, hogy baj lesz! Ez senkiházi vagy, egy semmirekellő! De minden titokra fény derül egyszer, hiába a zárt ajtó.

Tomi állta nővére szidalmait, mert tudta, hogy bűnös, ám utolsó szavai úgy kattogtak fejében, mint az óra. – Mit mondtál? Zárt ajtó? Erről honnan tudsz? Csak a klubban volt zárt ajtó.

Sára ijedten, tágra nyílt szemmel, lelepleződve nézett hol egyikükre, hol másokra, aztán kihúzta magát, és azonnal támadt. – Nem mindegy? Nem ez a lényeg, hanem hogy

lefektetted az unokahúgodat.

- Igen, ezzel tisztában vagyok, ahogy azzal is, hogy mióta itt vagy, elég furcsán viselkedsz.

- Ezzel akarod a bűnödöt kisebbiteni, hogy engem titulálsz furcsának? – kiabált az asszony, és cseppet sem fogta vissza magát. – Ne velem foglalkozz, hanem azzal, amit tettél! Te egy beteg, perverz állat vagy!

Tomi nem felelt, mintha nagyon is egyetértett volna nővére szidalmaival. Csupán tekintetét tartotta nővérén, de azt olyan ádázul, hogy Sára kezdett zavarba jönni.

Dorina, aki az egészségből semmit nem vett észre, és csak az járt a fejében, hogyan és mivel tompíthatná anyja Tomi iránti haragját, dadogva, félve próbálta menteni a menthetőt, mielőtt élete teljesen porba hullt volna. – Nem, nem az!

- Dehogynem – erősködött Sára. – Az ilyen alakokkal nincs minden rendben, betegek.

- Nem! Tomival nincs semmi baj! – erősködött a lány, miközben szeméből némán potyogtak a fájdalom, a félelem könnyei. – Tomi a legjobb ember a világon!

- A legjobb? Ne nevetess! Olyan ostoba vagy, mint egy liba! A jó emberek nem fektetik le az unokahúgukat.

Dorina testét rázta a remegés, de az semmi volt ahhoz képest, amit érzett. A vihar megérkezett ugyan, és ereje megpróbálta legyőzni, de még nem adta fel, mert Tomi fontosabb volt számára, mint bárki ezen a világon. – Én.. én szeretem!

A szavakat csend követte, csak az éjszakai bogarak röpködését lehetett hallani, és a fák ágainak zaját, ahogy a gyenge szellő meglebegtette szárnyait. Sára lánya vonásait kutatta, és értetlenül megrázta a fejét.

- Ezt hogy érted?

Dorina felsóhajtott, lesütötte szemeit, és úgy felelt. – Sokáig, nagyon sokáig voltam egyedül.

- Egyedül? Te meg miről beszélsz? Hiszen velem voltál.

- Veled, de magányosan, egyedül. Vittél magaddal minden költözéskor, de cseppet sem érdekeltelek, soha nem kérdezted meg, mit szeretnék, sem azt, hogy érzem magam, mit gondolok, vagy mit érzek. – Remegő kezeit összefogta magán, mintha fázna, pedig csak az ideg futkosott benne, és a rettegés. – Költöztünk egyik helyről a másikra, naphosszat hallgattam a siránkozásaidat, túrtem a kirekesztést, a falakon átszűrődő egyértelmű zajokat, és azt, hogy egy púp vagyok a hátadon. Mikor visszajöttünk ide, én hazajöttem. Tomi mellett jól éreztem magam, törődést, kedvességet kaptam, mindazt, amit tőled hiába vártam.

Sára összehúzta szemöldökét. – Csak ezért? Csak ezért feküdtél le vele?

A kérdésre nem érkezett válasz, legalábbis nem olyan, amit az asszony várt. – Tudod te, hogy melletted ki voltam? – Mivel kissé hangosabbra sikeredett a kérdés, Dorina visszavett egy kicsit, úgy folytatta. – Nem volt önbecsülésem, egy szálnalmas senkinek éreztem magam, aki csak arra jó, hogy átlépjenek rajta, hogy felrúgják. Tomi mellett viszont... vele önmagam lettem újra. Beleszerettem, egyszerűen beleszerettem.

Sára megint csak a fejét rázta, mintha nem is hinné a szavakat, ám legbelül tudta, lányának igaza van. Az utolsó döfést mégsem ez, hanem Dorina utolsó kijelentése adta.

- Pocsék anya vagy!

„Pocsék anya” – hangzott a fülébe. Nem bírta, le kellett ülnie, mert lábai nem bírták el. Hányszor, de hányszor vágta ezeket a szavakat saját anyja fejéhez, mikor az részegen ért haza, és csak üvöltözött velük, már amikor észrevette, hogy egyáltalán léteznek. Megfogadta, ő sosem lesz ilyen. Sosem fog annyit inni, hogy elfelejtse, felelősséggel tartozik a gyermekének. Erre tessék!

ugyanolyan, ha nem rosszabb anya, mint amilyen annak idején neki jutott. Hogy süllyedhetett idáig?

- Sajnálom – suttogta magába roskadva. – Nagyon sajnálom.

- Én is – felelte Dorina, és anyja megtört alakját látva, kezdte úgy érezni, túl kemény volt vele. Bár nem tudta, mi lehetett a háttérben, mégis képes lett volna megbocsájtani, és vigaszt nyújtani. Már lépett, hogy átölelje Sára remegő vállait, mikor Tomi elkapta a karját és megállította.

- Sára, mondd, mi ez az egész? – A férfi összehúzott szemöldökkel méregette nővérét.

- Mi... milyen egész?

- Mondd el te!

- Nem, én nem... nincs... csak...

- Sára! Az igazat! – kiállása kemény volt, mintha az iménti lebukás nem is őt vádolná.

Az asszony remegve két kezébe temette az arcát, majd megadva magát öccse akaratanak és lánya szembesítő fájdalmának, megeredt a nyelve. – Fel... felkeresett egy férfi, utánad érdeklődött – pillantott Tomira. – Kérdezte, tartjuk-e a kapcsolatot, gyakran beszélünk, találkozunk? Mit tudok rólad, és a magánügyeidről? Nem akartam neki semmit mondani, rövid úton elküldtem, de... de azt mondta, ő egy befolyásos ember, és ha nem segítek neki, börtönbe juttat. Ezért... beszéltem, de csak annyit, amit tudtam, hogy itt élsz, hogy van egy klubod, és hogy a lányom, az unokahúgod is itt él veled. – Összekulcsolta maga előtt remegő ujjait, úgy folytatta. – Kérte, hogy mutassak fényképet a lányomról. És akkor... akkor azt mondta: „Ez az a lány!”. Nem értettem, ezért elmondta, hogy te mindenkiel elhitetted, hogy ő a barátnőd, hogy úgy viselkedtél vele, és az informátora szerint csókolgatod, és az irodába is bezárkóztok. Nem hittem – sóhajtott -,

nem hittem egyetlen szavát sem. Mondtam neki, hogy biztosan félreértettek valamit. Akkor... akkor alkut ajánlott. Adott két kis mikroizét, valami kamerát, amit el kellett helyeznem a lakásban.

- Mi van? – ámult el Tomi, majd a nappaliba trappolt, hátha felfedezi a ketyeréket, amiket eddig nem vett észre. – Hol vannak? – kiáltott ki nővérenek, de ugyanabban a pillanatban már meg is indult felé. – Hol?

Sára felmutatta reszkető ujját. – Az egyik... a bejárat felett, a másik az emeleten, a falikép sarkánál.

Tomi, mint egy dúvad rohant be a házba, előbb a bejárati ajtóhoz, majd fel az emeletre. Mindkét helyről leszedte az apró kis kamerákat, majd visszatrappolt nővére elé, és dühösen nekivágta őket. – Ezek azok?

Sára bólintott, de addigra már öccse oda sem figyelt rá, mert hatalmas lendülettel kirohant a lakásból. Dorina félelemmel telve pislogott az anyjára, de nem adott neki többet, inkább futott nagybátyja után. Láttá beszállni a Ferrariba, hallotta felbőgni a motor hangját, de abban a pillanatban már nyitotta az anyósülés felőli ajtót, és bepattant Tomi mellé.

- Szállj ki! – Nagybátyja egész testét feszítette az ideg, és látszott rajta, bárki kerül is a kezei közé, sok jóra nem számíthat. Dűhe a szokottnál is nagyobb mérvű volt, és eluralta egész lényét. Mégsem szólt többet, és mikor látta, hogy unokahúga nem moccan, nem várt tovább. A gázra taposott, és szinte tövig nyomta a pedált.

Kifelé tartottak a városból, de mielőtt rákanyarodtak volna az autópályára vezető útra, egy mellékútra tértek, majd hamarosan leparkoltak egy kétszintes ház előtt. Tomi leállította a motort, és a lakást pásztázta. Mérge cseppet sem csillapult, csupán magában tartotta, belülről emésztette fel.

- Maradj itt! – szólt unokahúgának, majd kiszállt a

kocsiból, és ökölbe szorított kézzel, határozottan a ház felé indult.

Dorina fázósan összehúzta magát, de ott tartotta nagybátyján aggódo tekintetét. Akkor is, mikor bekopogott a házba, és akkor is, mikor elnyelte az ajtó mögötti fényt.

Eddig bírta. Az idegesség ott cikázott benne, ami mellé a kinti sötétség, és a kísérteties csend társult. Lassan, óvatosan szállt ki az autóból, és ugyanolyan lassan és óvatosan közeledett a ház felé. Teste remegett, lábai alig vitték, és már azt eredménynek könyvelte el, hogy elérte az ajtót.

Csend volt, kísérteties csend. Dorina előbb a fülét helyezte az ajtóra, de mivel nem szűrődött át semmilyen zaj, tenyerével is követte a mozdulatot. Mivel így sem lett jobb, kezét ökölbe fogta, és kopogott párat. Csupán gyenge ütések voltak, alig hallhatók, ezért is lepődött meg, hogy az ajtó mégis kinyílt. Egy ismerős tekintet pillantott rá, azután el is engedte, és Dorina fülét csak akkor csapta meg a halk beszéd.

- Ferenc, baj van... Megöltem a bírót. - Tomi telefonon beszélt, és ügyet sem vetett belépő unokahúgára. A fejét fogta, miközben a földön előtte elterülő élettelen alakot nézte. Hallotta ugyan Dorina csendes sikolyát, látta, amint szája elé kapja a kezét, és kétségbeesetten a bíró feje köré gyűlt vértócsát bámulja, de elsiklott felette, mert fontosabb dolga volt. – Nem, én... összevitatkoztunk, és nekiesett egy komódnak... Nem, egyedül... Igen... A Ferrarival... Tudom, hogy a fenébe ne tudnám... Értem... Az isten verje meg, hát persze, hogy értem!... De... van még valami. Felvételei vannak rólam és Dorináról... Gondolom itt a lakásán... Oké!... Rendben! – A készüléket a zsebébe süllyesztette, vetett még egy utolsó pillantást a holttestre, majd unokahúgához fordult. – El kell mennünk

innen. – Lágyan megragadta a lány karját, és mikor az nem ellenkezett, kihúzta a lakásból.

Dorina ijedten, a sírással és a rosszulléttel küszködve hagyta rángatni magát. Szinte öntudatlanul ült be a kocsiba, és kábán bámult maga elé még akkor is, mikor Tomi kihajtott az útra, és elindult visszafelé.

- Mondtam, hogy maradj a kocsiban – hallotta nagybátyja hangját, melyben a düh már egyáltalán nem volt kiérezhető. ettől józanodni kezdett, és lassan visszatért belé az élet.

- Mi... Mi történt?

- Baleset.

- De... de meghalt.

- Én is tudom – sóhajtott Tomi. – Megütöttem és elvágódott. Beverte a fejét.

Rémképek futottak végig Dorina agyában a jelenetről, s bár ő sem kedvelte a bírót, sosem kívánta a halálát. Persze Tomi más volt, szerette lerendezni a vitás ügyeit, és talán meg is könnyebbült, hogy többé nem kell a bíró fenyegetéseit vagy épp süketeléseit hallgatnia.

- Mi... mi lesz? Mi lesz most? – kérdezte ijedten, és úgy pislogott nagybátyjára, mintha a világ is véget érne abban a percben.

- El kell tűnnöm.

- De miért? Hiszen te mondtad, hogy baleset volt.

- Baleset. – Tomi nyíltan belenézett unokahúga szeméibe. – Több ember hallotta, mikor megfenyegettem, nem is egyszer.

- De az nem volt komoly.

- De igen, nagyon is komoly volt, és ezt tudja mindenki.

- Nem – Dorina sápatagon a fejét rázta.

- Azon kívül, befolyásos ember volt, és mivel meghalt – folytatta Tomi -, akkor is elítélnének, ha tanúval bizonyítanám, hogy nem akartam ott helyben megölni.

- Nem jutnak el hozzád. – Dorina megpróbál egy reményszálba kapaszkodni, de nagybátyja erre is megadta a kellő feleletet.

- Ilyen kocsi nem sok furikázik errefelé. és ha nem is látott meg senki, az utcai kamerák valamelyike biztosan felvett.

A lány kétségbeesetten törölgette le meginduló könnyeit.
– Csak egy baleset volt.

- De idegenkezűség volt benne, még hozzá az enyém.

Erre már nem volt mit mondani. Már csupán egyetlen kérdés maradt. – Mi fog... mi fog történni?

Tomi arcizmai megrándultak, de készségesen felvilágosította unokahúgát, mert tudta ennyivel tartozik neki, ha már tanúja volt a szörnyűségnek. – Ferenc kijön és felméri a terepet, megpróbál eltüntetni minden nyomot, köztük a rólunk készült felvételeket is. Aztán később kihívja a mentőket. Ennyi időm van arra, hogy eltűnjek a városból.

- Tessék? – Dorina ereiben megfagyott a vér. – Nem! Nem mehatsz el, én...

- Nincs választásom, cica. Vagy elmegyek, vagy jöhetsz látogatni a börtönbe.

- Nem tehetünk... valamit?

- Mégis mit? – pillantott unokahúgára Tomi. – Ez a seggfej egy bíró volt. Még ha többen utálták is, mint amennyien szerették, akkor is olyan alaposággal vizsgálják ki az ügyét, ahogy kevésszer. El kell mennem.

- Mégis... mégis hová?

- Nem tudom, csak azt, hogy minél messzebb. El a városból, ez az országból, és talán Európából is.

Dorina rémülten kapkodott levegőért, mert úgy érezte, a torka elszorul, a szíve megáll. Már a könnyeit sem törölgette, hagyta, hadd találjanak szabad utat maguknak, és száguldjanak amerre csak akarnak. Ők még szabadok.

Szabadok... És ez a gondolat, ha befészkelte magát, hát csírára kapott, amitől a lány hirtelen jött határozottsággal állta nagybátyja borús tekintetét. – Veled megyek.

Tomi leállította a kocsit a ház előtt, és komoran unokahúgához fordult. – Gyilkos vagyok.

- Nem! Az csak egy baleset volt.

- A lényegen nem változtat. A bíró miattam halt meg.

- De nekem számít, én tudom az igazat.

- Nem – rázta fejét Tomi -, akkor sem tehetem tönkre az életedet, elég hogy a sajátomat sikerült.

- Tönkre? Mit? Hiszen előttem életem sem volt. – Dorina odahajolt nagybátyjához, és egy remegő csókot lehet a szájára, ami nem talált viszonzásra, mégis erőt adott. – Veled akarok menni.

Tomi elfordította a fejét. – Ne beszélj butaságokat!

- Nem... nem butaság, én... - Ahogy az elmúlt percek képei peregtek vissza fejében, szöveget ütött benne egy mozdulat, egy apróság, ami talán mégis jelentőséggel bír. – A bírónál... az ajtó... ott az ujjlenyomatom.

Tomi egy pillanatra behunyta szemeit, majd dühösen végighúzta tenyerét az arcán. – Pontosan hol?

Dorina az ajkába harapott, de nem felelt a feltett kérdésre, mert egészen máson járt az esze. – Veled megyek – jelentette ki újra.

- Hagyd abba, cica! Ez nem játék.

- Nem játszom. A rendőrség biztosan megtalálja az ujjlenyomatomat. Majd azt mondom, hogy elkötettem a kocsidat, és én hajtottam a bíróhoz. Megütöttem, meglöktem és elesett.

- Fejezd be! – Tomi hangja egészen nyugodt volt, szinte beletörődő. – Még ha a legtöbb viccben a rendőröket ostobának is állítják be, elhiheted, hogy nem azok. Egy sem hinné el a mesédet.

- Akkor... vigyél magaddal!

Nem kapott választ, mert nagybátyja kiszállt a kocsiból, és bement a házba. Dorina a felgyülemlett fájdalomán át nézte, majd ő is kipattant, és határozottan, egyre határozottabban sietett utána.

Tomi már a nappaliban állt egy nagyobb táskával, és nővérének magyarázott. – Ne foglalkozz semmivel, minden el lesz intézve! Ha akarsz, maradhatsz, de készülj fel rá, hogy ki fognak kérdezni. Nem kell mondanod semmit, mert nem tudsz semmit. Felesleges belekeveredned, csak magadnak ártanál velem, és persze a lányodnak. – Sőhajtott egy mélyet, vonásain ugráltak az idegek, miközben lejjebb vette a hangját, de sokkal keményebben beszélt, mint eddig. – Úgyhogy, tényleg ne foglalkozz semmivel, csak a lányoddal! Most az egyszer, tedd meg nekem... de ne is nekem, tedd meg neki és magadnak, hogy jó anya leszel, és végre odafigyelsz rá! Rendben?

- Rendben. - Sára egész testében remegve, könnyes szemekkel bólintott. – De nem értem. Mi történt, hogy ilyen hirtelen elmész? És egyáltalán hová, meddig? Mert ez az „örökre” szöveg nagyon ijesztő.

- Jobb, ha semmit nem tudsz, úgy könnyebb neked is. – Megszorította táskájának fülét, és már készült, hogy egy utolsó pillantást vessen a házra, amiben annyi évet eltöltött, és ami igazi otthona volt. Ám ahogy tekintete végigsiklott a falakon, az emlékeken, a lépcső tetején unokahúgát látta közeledni rongyosra kopott utazótáskájával.

- Mit művelsz? – rivallt rá abban a pillanatban, és már ezerszer megbánta, hogy leállt nővérével beszélni, minthogy szó nélkül lelépett volna.

Dorina nem felelt, csak mikor leért nagybátyja elé. Akkor határozottan belenézett annak aggodalmas

tekintetébe, úgy felelt. – Veled megyek.

- Erről szó sem lehet!

- De igen! – jelentette ki a lány, és már kiállása is jelezte, nem tűr ellentmondást. – Mondhatsz bármit, felnőtt vagyok, és magam döntök az életemről, az elhatározásom pedig végleges.

Tomi szenvedőn a fejét rázta, mert nem tudta, mit tegyen. Talán ez volt az első ilyen eset, pedig az életében adódott már számtalan megoldandó helyzet. Most mégis vacillált, és előbb nővérére vetett egy kérdő pillantást. Sára viszont nem óhajtott tovább játszani az aggódo szülőt, hiszen sosem volt az. Igazat adott a lányának, ettől viszont olyan mély bűntudatot érzett, amit nem bírt könnyek nélkül. Vagy talán... nem is ez bántotta olyan nagyon, hanem, hogy amit elrontott, most már soha többé nem hozhatja helyre. Tudta, önző dolog lenne Dorinát magához kötnie ismét, hiszen látta rajta, végre boldog, igazán boldog. Különös érzés volt, hogy éppen az öccsével az, talán még morbid is, de elfogadta, mert el kellett fogadnia. Persze, ha jó anya lett volna... igen, akkor tiltakozhatna, ellenezhetné kettejük viszonyát, ám „pocsék anya” volt, és saját maga kergette lányát egy ilyen kapcsolatba.

Tomi értette a néma bűnbánatot, de nem volt ideje rá, hogy elmagyarázza nővérének, mennyi mindent elrontott az évek során, nem csak a lányával, de saját magával szemben is. Inkább bölintott, majd elhagyta a házat.

Dorina szíve ott lüktetett a fejében, és szinte átszakította a homlokát. Rohanni akart nagybátyja után, de tudta, tartozik anyjának annyival, hogy elbúcsúzzon tőle. Persze nem akart nagyjelenetet, ám ahhoz, hogy nyugodtan tudjon utazni, szüksége volt a békére. Ezért megállt megtörten ácsorgó édesanyja előtt, és sírásra görbülő szájjal ölelte magához. – Sajnálom – suttogetta neki, és

talán többet is mondott volna, de odakintről beszűrődött a felbőgő motor hangja. Dorina sietve elengedte Sárát, és egy magára erőltetett mosollyal kiviharzott a házból.

Mikor kiért a kocsihoz, Tomi kiszállt, elvette a táskát és a csomagtartóba csúsztatta, aztán visszaült, megvárta, míg unokahúga is ezt teszi, majd hatalmas lendülettel a gázra taposott. A tőle megszokott tempóban haladt, de unokahúga most nem rótt fel, hiszen meg sem szólalt. Úgy ült mellette, mint aki beletörődött mindenbe, bármit mér is rá a sors.

Egy mobil éles csörgése zavarta meg a csendet. Tomi a zsebébe nyúlt, kivette, és a füléhez emelte. – Mondd!... – Arcizmai megrándultak, ahogy a vonal túlsó végéről érkező beszédet hallgatta. - Ez nem lep meg... Oké, rendben, legalább az tiszta lesz... Számítottam rá... Persze, ne aggódj, ezt a részt a kezemben tartom... Kösz mindent!... Talán majd egyszer... - Eltette a készüléket, és magára dühösen vezetett tovább.

Dorina némán figyelte egy darabig, de ahogy az ég alja pirkadni kezdett, és a felkelő nap megvilágította nagybátyja arcát, nem bírta tovább. – Hová megyünk?

Tomi vetett rá egy fáradt pillantást, s bár úgy látszott, nem akar felelni, mégis megszólalt. – Visszatérünk a kezdetekhez.

- Ez mit jelent pontosan?

- Azt, hogy megismerkedhetsz a régi életem egy darabjával.

A gondolat egyszerre volt rémisztő és bizsergető. Dorina nem tudta eldönteni, melyik érzés az erősebb benne. Félt, ezt titkolni sem tudta volna, ahogy azt sem, nagybátyja mellett bármit kibír. Őszintén és kíváncsian nézett rá, és ugyanilyen volt kérdésének hangsúlya. – Elmeséled?

- Minek? Mindjárt meglátod – közölte vele.

Már régen maguk mögött tudták a várost, ahogy az azt követő kisebb falvakat is. Erdős részen haladtak át, majd ébredező szántóföldek mellett, míg átértek egy másik városba. Tomi az első elágazásnál lekanyarodott egy mellékútra, majd onnan egy földesút következett. Azon döcögtek végig, míg elértek egy méhtelepet. Tomi ott parkolt le, egy koszos, mocskos házikó előtt. Kiszállt, körülnézett, majd a csomagtartóból kivette a két táskát.

- Nálad van a mobilod? – kérdezte Dorinát, de mikor az nemlegesen a fejét rázta, saját telefonját vette ki a zsebéből, és a kocsni ülésére dobta. Azután a kunyhóhoz ment, kilencet kopogott, három rövidet, három hosszút, majd ismét három rövidet, miközben közeledő unokahúgát figyelte. – Akárhová megyünk, akármit csinálunk, ne szólj egy szót se – figyelmeztette csendesen –, de mindvégig maradj mellettem!

Dorina bólintott, és nagybátyjának ennyi jel éppen elég volt, hogy tudja, legalább unokahúgával nem lesz probléma.

Az ajtó résnyire kitérult, majd egy vékony kéz nyúlt ki, ami slusszkulcsot tartott. – Nagyjából 200 méterre balra egy szürke Thalia. – Mikor Tomi elvette a kulcsot, az ajtó becsukódott, de a suttogó hang tovább beszélt. – A Ferrarit intézem én.

Úgy tűnt, a társalgás ennyiből állt, mert Tomi a táskákkal és a kulccsal kezében nekiindult az adott irányba. Léptei sietősek voltak, és határozottak, így Dorina bízott benne, tudja, hogy mit csinál.

A szürke Thalia valóban ott állt, és még a kulcs is illett a zárba. Ráadásul elsőre indult, ami megnyugtatta mindkettejüket. Tomi kíméletesen vezetett, pedig bizonyára motoszkált benne némi félsz, vagy legalább aggodalom. Elhaladtak a kunyhó előtt, vissza a mellékútra, onnan pedig tovább a város belsejébe vezető

főútra. Nem álltak meg, a cél még nem itt volt, de Tomi jól ismerte a járást, és hogy mennyire, Dorina csak akkor értette meg, mikor egy mélygarázs előtt az ott strázsáló őr kérdés nélkül engedte át őket. Kérdezni akart, de a szó abban a pillanatban belé fagyott, mikor odalenn a félhomályban kibontakozott néhány masszív figura, akik hasonlítottak ugyan a bokszolókhöz, de nem csak öklük volt, hanem fegyverük is, amit ott hordtak nadrágjuk övében.

Tomi kiszállt, de most nem ment előre, előbb bevárta unokahúgát. A táskákkal nem foglalkozott, ahogy a mellette ácsorgó keménykötésű férfiakkal sem. Csak megragadta Dorina karját, és a lifthez vezette.

A lány ijedten engedelmeskedett, pedig jól látta a szekrényvállú fegyveresek ádáz tekintetét, amivel úgy szúrták keresztül, hogy már attól teljesen megsemmisült. Ha Tomi nem fogta volna olyan szorosán, biztosan elmenekül.

Valójában már akkor sem tudott megnyugodni, mikor a liftajtó becsukódott, és az ijesztő emberek képe az alagsor ködébe veszett. Mert ahol ilyen rideg a fogadtatás – úgy hitte –, a ház is fagyos.

Felkészülni sem volt ideje, mert a lift ajtaja kitárult, és két öltönyös alakkal néztek farkasszemet. Bár csak egy pillanattal állták útjukat, Dorinában mégis ijesztő képet hagytak.

- Hol van? – kérdezte Tomi, és azok tudták, kit keres, mert egyikük a fejével a folyosó vége felé intett.

- Az irodában.

Dorina nem győzött csodálkozni, s mégsem ez volt döbbenetének csúcsa. Mert, amint átlépték az iroda küszöbét, két ismerős férfi mérte végig őket tetőtől-talpig.

- Hát te? – A fiatal férfi az íróasztalnak támaszkodott, de jöttükre ellökte magát, és kíváncsian kutatta Tomi

vonásait.

- Használnom kell a Morze-jelet – közölte Tomi, miközben becsukta maguk után az ajtót.

Dorina agya lázasan kattogott, hogy felidézze magában ennek a férfinak az arcát, de mivel a másikat be tudta azonosítani – lévén, hogy kis híján elszökött vele -, lassan kibontakozott előtte egy kép a klub kártyaterménéél. Igen, ez volt az a férfi, aki egy csoporttal kártyázott odabenn, és mikor megpillantotta a kint pincérkedő Dorinát, felállt az asztaltól, hogy alaposabban megnézzze.

- Tudnom kell valamit? – kérdezte a férfi, mire Tomi a fejét rázta.

- Részleteket nem. Új személyazonosságra van szükségünk és útlevelekre.

- Nem oldaná meg a problémát egy jó ügyvéd?

Tomi szája megrándult. – Nem, kösz! Menni akarok!

A férfi Dorinához fordult és alaposan végigmérte. – Őt is viszed?

- Viszem.

- Ez esetben, kislány, Lórirra bízlak. – Még a fejével is intett a fiatalabb férfi felé, aki zavartan ácsorgott az asztal másik szélén. A felszólításra előrébb lépett, de látva Dorina mozdulatlanságát, ijedt szemeit, nem ment tovább.

- Dorina – hallotta meg nagybátyja hangját -, menj nyugodtan! Ha egy ujjal is hozzád ér, megölöm.

Kijelentése ijesztőnek hatott, és teljesen őszintének. Annak vehette a magas férfi is, mert összehúzta szemöldökét, úgy pillantott Tomira. – Fogd vissza magad! Szívességet kérsz és fenyegetőzöl?

- Ugyan, Simon, még nem írtam alá semmit. Ez az asztal éppen a pillanatban még az enyém. – Hogy szavainak nyomatéka legyen, az íróasztalhoz lépett, és lesodort néhány papírt. – Azt teszek, amit akarok, ahogy itt

mindenki. És azt a fránya papírt csak akkor írom alá, ha meglesz minden, amit akarok, úgy, ahogy akarom. Érted?

Dorina döbbsen meredt előbb az asztalra, majd nagybátyjára. Persze ő is tisztában volt vele, hogy Tomi múltja kellően sötét, de azt álmában sem gondolta, hogy egy egész birodalom épült köré.

- Érted? – Ez a kérdés már jóval hangosabbra sikeredett, amire Simon egy bólintással felelt, miközben Dorinát mérte ismét végig, ám szavait nem hozzá intézte.

- Akkor, miért nem maradsz? Itt senki nem érhet el hozzád.

- Mert ez a fránya szék téged illet, azért. – Tomi vonásai árulkodtak egyre feszültebb idegállapotáról, pedig látszott rajta, megtesz mindent, hogy nyugodtnak tűnjön. – Ami itt van, az apádé volt, és tudom, hogy ez neked milyen sokat jelent. De az égre, ha valami nem klappol, és nem tudok elindulni fél órán belül, maradok, és teljesítem a végakarátát. Ezt akarod?

Nyílt kérdés volt, de Tomi tudta, ugyanilyen nyílt választ is fog kapni.

- Megkapsz mindent, hogy időben elmehess, és ő is – biccentett Simon a lány felé. – Bár neki talán jobb lenne nélküled.

- Velem marad – jelentette ki Tomi, és a miheztartás végett, kezébe vett egy elgurult tollat. – Fél óra – közölte ismét, és már nem csak Simont örvendeztette meg haragos tekintetével, de Lórit is.

Dorina elképedt azon, amit látott. Ez nem ő volt, valaki egészen más. Hosszú, szőkés haját levágták és vörösre festették, arcát profin kisminkelték, ruháit kidobták, és helyette egy nadrágkosztümöt kapott, ami idősebbnek mutatta valódi koránál. A tükörbe nézve nem ismert magára.

- Ejha, babám! – füttyentett Lóri, mikor belépve a szobába meglátta a végeredményt. – Esküszöm, ha az utcán jönnél szembe velem, meg sem ismernélek.

- Én sem magamat – suttogta Dorina. Szívesen elnézte volna még ismerős, mégis ismeretlen vonásait, de Lóri az órájára pillantott, és elhúzta a száját.

- Ennyit az élvezetről, a nagyfőnök már vár. – A kezét nyújtotta, és Dorina reszketve bár, most elfogadta azt.

- Ki a nagyfőnök? – kérdezte azért, mert attól félt, még van egy nagyobb ember és félelmetesebb ember, akit meg kell ismernie.

- Hát Tomi.

- Tomi? – A lány szemei kitérültek, és úgy pislogott Lórirra, mintha sosem látta volna. – Ezt nem értem.

- Nem mesélte? – Mikor Dorina a fejét rázta, Lóri felhúzott szemöldökkel hajolt közelebb. – Ez itt egy csúnya, rossz világ. A magadfajta rendes kislányok nem ismerik, nem is ismerhetik. Itt fut össze minden, és innen indul minden. Hasonlót képzelj el, mint a Cosa Nostra, a Yakuza, vagy az orosz maffia. Nem olyan kiterjedt, nem olyan ismert, de hasonlóak a módszereik és a létezésük oka. Az öreg, aki mindennek a feje volt, sokat betegeskedett. Annak idején, Tomit fiaként szerette, és sosem bocsájtotta meg neki, hogy mindezt – mutatott körbe – a háta mögött hagyta. Tegnap éjjel érezte a halál fuvallatát. Idehívatta Tomit, és megeskette, hogy átveszi tőle a birodalmat. De drága barátom nem akar keresztapa lenni, nem akart sohasem. Beleegyezett azért, hogy az öreg békében eltávozhasson, aztán beszélt Simonnal, és megígérte neki, hogy nem veszi el tőle jogos örökségét, ha használhatja a Morze jelet.

- Az... az mi? – Dorina arcából kifutott a vér, ahogy a fiatal férfit hallgatta, mégsem hagyta abba a kérdezősködést.

- Hát Morze segélyhívó jele, az S.O.S., tititi, tátátá, tititi. Kilenc kopogás, pont kilenc – jutott eszébe a lánynak. – Három rövid, három hosszú, és megint három rövid.

- Na, gyere, menjünk, mielőtt a nagyfőnök beváltja a fenyegetését, mert ha valamit hitelesen csinál, ez az.

Dorina nem ellenkezett, bár már abban sem volt biztos, hogy ezt akarja. Igen, egy röpke pillanatra megijedt mindattól, amit megtudott, de amint átlépték az iroda küszöbét, és meglátta azt a jóképű, öltönyös férfit, aki hasonlított ugyan Tomira, de a szakáll és a bajusz kellően takarta, elfelejtett minden rosszat. A közelébe vágyott, a karjaiba, ahol elfeledhet mindent, és úgy élhetnek, ahogy azelőtt.

- Megjöttünk, és jelentem, a kislány sértetlen.

Lóri szavaira nem érkezett felelet, Tomi pedig csak egy pillantásra méltatta unokahúgát, mintha meg sem lepné az a hatalmas változás, amin a lány átesett. Az asztal mögött ülő Simonhoz beszélt, miközben átpörgette az előtte lévő iratokat.

- A ház a nővéremé, ő a kedvezményezett. Tégy róla, hogy maradjon. Ha nem lehet, akkor kapjon egy lakást a városban. A számlámon levő pénzt néhány kanyarral utaltasd át magadhoz, nekem most Kp kell, de rengeteg. Itt a jelszó. – A kezében lévő tollal lefirkantott néhány számot, és a bankkártyáját is az asztalra tette.

- A kocsid?

- Tüntesd el! Nem akarom, hogy nyoma maradjon.

Simon bólintott, de meg sem moccant.

- A klub?

Tomi elhúzta a száját. – Lórinak régóta fáj rá a foga.

- Ha jól tudom, másra is – dűnnyögte Simon egy gúnyos mosollyal a száján, de nem pedzegette tovább, elég volt hozzá Tomi egyetlen kemény pillantása. – Oké, megkapja a klubot, persze néhány feltétellel.

- Ezt intézzétek magatok közt, a feltételek nem érdekelnek. Két perced van, hogy elém tedd a szerződést!
– Zakója belső zsebébe süllyesztette az iratokat, majd várakozón zsebre dugta a kezét. – A kocsi?

- Már levitték, benne vannak a cuccaitok, persze szépen átcsomagoltattam őket két bőröndbe.

- A pénz?

- Mennyi kell?

- Száz milla.

Dorina kis híján elájult az összegtől, amit hallott, Simonnak viszont a szeme sem rebhent, csak megnyomott az asztalon egy gombot, amitől az íróasztal alsó fiókja kinyílt. Elővett belőle öt köteg pénzt, és Tomi elé helyezte.

- Ötven a kezdéshez, a másik felét pedig utalom, ha már tudom, hová kell.

Tomi vonásai megrándultak, két tenyerét az asztallapra támasztotta, úgy nézett farkasszemet Simonnal. – Nem akarok semmilyen kapcsolatot, nem akarom, hogy tudjátok, hová megyek. Add a pénzt, és nem ismerjük egymást!

Simon felállt, megkerülte az asztalt, és odaállt egészen közel Tomihoz. Tekintete lágy volt, és egész lényéről lerítt a keserűség. Mintha a fekete ruha, amit viselt, nem csupán a gyásznak szólna, hanem ő maga lenne. – Gondolj vagy tégy bármit, de egyet ne felejts el: ez a te otthonod is. Nem szóltam azért, hogy apám téged akart örökösének, mert úgy szeretett, mint engem, vagy talán jobban is. Mikor elmentél, többre becsülte a határozottságodat, a kitarásodat, az erődöt, mint bárki másét. Mert senki nem mert volna ellenkezni vele, csak te. Legyél bárhol, menj bármilyen messzire, tudni akarom, mert a testvérem vagy!

Szép monológ volt, de Tomit nem hatotta meg. keménysége cseppet sem lazult a szavak hallatán, ahogy szavai sem. – Nem vagyok a testvéred, és ezt te is tudod.

Apád azért hagyott elmenni, mert azt mondtam neki, ha nem teszi, megöllek téged és magamat is, és nem lesz senki, aki örökölhethé a birodalmát.

- Nem öltél volna meg – rázta fejét Simon, és már arra is volt bátorsága, hogy kezét ráhelyezze Tomi vállára. – Annál sokkal többet jelentett neked ez a hely és én.

- A pénzt! – Tomi rezzenéstelenül a kezét nyújtotta.

Simon hátranézett Dorinára, azután megadóan intett a fejével az ajtó mellett álló strázsának.

A testőr elhagyta a szobát, hogy hamarosan visszatérjen egy kisebb táskával, amit szó nélkül az asztalra tett, és ugyanolyan némán ki is nyitott. Még csak rápillantani sem kellett, mintha tudta volna a dolgát, visszaállt az ajtó mellé, ahol eddig - mint egy árnyék – ácsorgott.

- Mondd, hová dugsz ennyi pénzt, ha átléped a határt?

Tomi megnézte a pénzt, majd határozottan felpillantott. – Ne foglalkozz vele, ahogy velem se. – Kivett néhány papírt a bőröndből, átfutotta, aláírta, és volt barátja elé tette, majd összecsukta a táskát, és indulásra készen a kezébe fogta. – Nekem elég, ha megmarad a kód. Vagyis... - belenézett Simon kérdő tekintetébe -, ígérd meg, hogyha történik velem valami, te magad mész el Dorináért, visszahozod, és megadsz neki mindent... mert ha én a testvéred vagyok, akkor ő a húgod lesz. Érted?

A férfi vetett egy pillantást a várakozó lányra, akin látszott, megannyi meglepetés érte, és nemigen tud mit kezdeni sem a helyzettel, sem velük. Azután visszafordult Tomihoz, és a kezét nyújtotta felé. – A kód él, nem csak neked, testvérem, hanem a húgomnak is.

Tomi bólintott, elfogadta a felé nyújtott kezét, majd lendületesen kísértált a helyiségből. Útközben megérintette unokahúga karját, és intett neki, hogy kövesse.

A történések sodrásában Dorina nemigen igazodott ki, és mikor nagybátyja lépéseit követve előbb a liftbe

szálltak, majd egy lent várakozó idegen kocsiba, olyan képet vágott, mint aki egy gordiuszi csomót bogoz éppen.

- Ez volt a régi életed? Mégis, milyen régi? És miért mondta ez a férfi, hogy a testvére vagy?

Tomi akadály nélkül kigurult a mélygarázból, és rákanyarodott a főútra. – Gyerek voltam, úgy tíz éves, de lehet, hogy még annyi sem – kezdte a történetet, miközben kifelé vezetett a városból. – Apánk elhagyott minket, nem tudtunk róla semmit, anyánk pedig folyton részeg volt, és nemigen törődött velünk. Anyád állandóan a barátnőivel lógott, én meg az utcán lófráltam. Már nem tudom, hogyan, de ott találtam magam egy leszámolás kellős közepén. Az egyikük, egy tagbaszakadt óriás elkapott, és össze akart törni, mint egy fadarabot, de mielőtt csak meghajlíthatott volna, úgy rúgtam ágyékon, hogy azonnal elengedett. Talán valami fenyegetést is mondhattam, már nem emlékszem, de tény, hogy nem futottam el. Mikor magához tért, utánam kapott, ám addigra egy másik férfi is odajött, és egyetlen jelzéssel megállította. Mint kiderült, Simon apja volt az. Azt mondta, van egy hasonló korú fia, akinek nincs barátja. Megkérdezte, nem akarok-e én lenni az. Akkor még nem tudtam, mivel állok szemben, és kíváncsian mentem velük. Az öreg összeismertetett Simonnal, akivel nagyon jó barátok lettük. Szinte minden nap eljött értem egy kocsi, és elvittek hozzá. Együtt tanultunk, és nem csak az iskolai dolgokat. Az apja megtanított különböző fegyverekkel bánni, verekedni, zsarolni, csalni és lopni. Mindenre, amivel később boldogulhattam. – Egy pillantást vetett unokahúgára, és mikor látta annak kikerekedett, aggódó szeméit, elhúzta a száját. – Nem tündérmese, egyáltalán nem. Már mondtam neked, tettem olyan dolgokat, amire nem vagyok büszke. Persze, eleinte tetszett, hogy játszhatom a vagány, nagyfiút, és olyan biztos háttér áll

mögöttem, hogy sosem eshet bajom. Mikor anyád elköltözött az első pasijához, én is leléptem. Hosszú éveken át Simonnál laktam, ott volt az otthonom. Beletanultam mindenbe, és jóval keményebb voltam, mint bármelyikük. Egy család voltunk, és azt hitték, ahogy én is, ez sosem változik. Közben megszülettél, és anyád még csak arról sem értesített, hogy egyáltalán terhes. Csak egy sms-ben közölte a hírt, hogy nagybácsi lettem. Mivel nem tudtam, hol keressem éppen, még csak nem is láttalak. Múltak az évek, és felnőttem, és olyat láttam, amit kevesen. Két hozzánk tartozó fiatal, akik bedrogozva, részegen mulattak egy bárban, taperoltak egy fiatal nőt, aki a kislányával ücsörgött a pultnál. A nő láthatóan hivatásos volt, és gondolom, nem tudta hová tenni a gyereket, ezért volt vele.

- Te jó ég! – suttogetta Dorina.

- Nem tudom, hány éves volt a kislány, de hat-hétre saccoltam. Nyafogni kezdett, hogy hagyják békén az anyukáját. És akkor az egyik fiú felkapta, felemelte és szájon csókolta. Azt kérdezte tőle, tudja-e mi a szex, mert ha nem, akkor megmutatja neki.

Dorina a szája elé kapta a kezét rémületében, és úgy hallgatta tovább a történetet.

- Nem akartam közbelépni, de eszembe jutott a mi gyerekkorunk, anyád, és onnan egy kislány, akinek a születéséről az sms-t ott őriztem a telefonomban. Talán éppen annyi idős voltál, mint az a gyerek. És mikor belegondoltam, hogy anyád kicsapongó életét ismerve, akár te is lehetnél az a kislány, elkapott az ideg. Úgy vágtam szét a két részeg fiú között, hogy hatan sem bírtak lefogni. Kiráncigáltam őket a bár elé, és péppé vertem mindkettőt. Kórházba kerültek, volt néhány műtétjük, de felépültek. Az öreg ultimátum elé állította őket, hogy vagy józanok maradnak, vagy meghalnak. De engem már nem

érdekelt, mit csinál velük, mert el akartam szabadulni a mocsokból. Normális életre vágytam, és meg akartam állni a saját lábamon. Az öreg nem engedett, úgyhogy meg kellett fenyegetnem. Tudta, ismert annyira, hogy tudja, ha nem enged el, még akkor is beváltom az ígéretemet, hogy megölöm Simont, ha amúgy sosem bántanám. Ezért elengedett, és hagyta, hogy magam bontsam ki szárnyaimat. Eleinte nehezebb volt, mint hittem, de mivel nem akartam más életén meggazdagodni, egy olyan módszert választottam, amit csak azok vesznek igénybe, akiknek van pénzük vagy sütnivalójuk. Kártyázni kezdtem. Lóri mindenben partner volt, és együtt kopasztottunk meg jó néhány balekot. A többit már tudod. Kiépítettem néhány jó kapcsolatot, vettem egy házat, kocsit, a klubot. Aztán persze anyád is megtalált.

Mikor nagybátyja elhallgatott, Dorinából felszakadt egy mély sóhaj. Nehéz volt megemésztenie Tomi múltját, ahogy nehéz volt részt vennie a jelenében.

- Még mindig velem akarsz jönni? – nézett rá Tomi egészen nyíltan, és Dorina úgy felelt, hogy többé ne legyen kétség kettejük között.

- Álomban sem gondoltam volna, hogy ilyen a múltad. Sosem beszéltél róla. Bár anya jó párszor célzott rá, de egy szavát sem hittem. Most is olyan, mintha az a fiú, akiről meséltél, nem te lennél. És ha mégis, most már cseppet sem számít. – A lány ráhelyezte ujjait nagybátyja sebességváltón nyugvó kezére, és belenézett szakállas arcába. – Mióta ismerlek, te vagy az egyetlen biztos pont az életemben. Az életemben, ami valójában csak vegetálás volt mostanáig. Veled akarok menni, veled lenni, veled élni, mert most már azt is tudom, én vagyok, aki miatt megváltoztál. Ahogy te nekem, úgy neked én vagyok az élet.

Tomi ajkán halovány mosoly jelent meg. Ujjait kihúzta

Dorina szorításából, és a belső zsebéből elővette az irataikat, amit a lány ölébe tett.

- Tanulmányozd át, ki vagy, nehogy meglepetés érjen!

Nem értette, Dorina egyáltalán nem értette, mire gondol, hiszen milyen meglepetés érheti egy új név miatt? – Szigeti Alexander – olvasta előbb a férfiét, majd a sajátját is. – Szigeti Barbara. – Értetlenkedve pillantott fel, mire Tomi ujjával megbökte a kártya hátulját.

- Fordítsd meg!

Dorina elolvasta születési nevét – Békési Barbara -, és csak akkor kezdte érteni, mire akar Tomi kilyukadni

- Itt meg – mutatott a lány lábán lévő iratokra -, kell lennie egy házassági anyakönyvi kivonatnak.

- Minek? – Dorina szíve nagyot dobbant, és lángra is kapott, mikor az egyik lapot széthajtogatva megpillantotta a lényegét. A két házasságkötőt, és a házasságkötés dátumát. – Ez igaz? Ez tényleg igaz? – ujjongott. – Férj és feleség vagyunk?

Tomi játékosan elhúzta a száját. – Mivel nem csak útitársként, de az ágyban is szükségem lesz rád, megpróbáltam legálissá tenni.

Dorina felsikoltott örömeiben, odahajolt nagybátyjához, és hevesen, szerelemmel telve csókolta szájára minden érzelmét.

- Hé, cica, az ötösnél rendeléneek! – Tomi a pult mögött állt, és koktélt kevert, miközben tekintete a helyiséget pásztázta. Olyan lendületes volt, olyan élénk, hogy Dorina nem győzte csodálni. Lelkesedése persze rá is átragadt, és mosolyogva, boldogan ment felvenni a rendeléseket.

- Két kóla és egy Zombie – tért vissza. – Na meg az a szőke megrendelt téged is az itala mellé – húzta el piros ajkát a lány.

- És, mit mondtál neki?

Dorina bájos mosollyal, kacéran pislogott a férfire. – Hát, közöltem vele, hogy fájdalom, de a pultosokat nem szolgáljuk fel, téged meg pláne nem, ugyanis még nekem is szükségem van rád. – Két kezét a pultra helyezte, felemelte magát, és áthajolt Tomihoz. – Most pedig, ha jót akarsz magadnak, megcsókolsz!

A férfi felnevetett, de szó nélkül teljesítette a kérést. Csókja hosszú volt és forró. – Mi lenne, ha ráhagynánk Dettiékre ezt a részt is, szerintem megbírják – duruzsolta, miközben újra és újra megérintette unokahúga tüzes ajkait. – Mi meg bemehetnénk az irodába.

- Igazán? Mégis, mit csinálnánk ott?

- Hát, van pár ötletem.

Újabb csókot váltottak, majd Dorina boldogan ragadta meg is ismét a tálcát, hogy folytassa a munkát.

- Látom, megy a bolt – hallotta meg maga mellett az ismerős hangot, és mikor odanézett Ferenc mosolygós arcát látta.

Ereiben megállt a vér, és ijedten meredt a férfire, aki teljes nyugalomban foglalt helyett a bárshéken, és még mindig mosolyogva pillantott előbb rá, majd Tomira.

- Ez nem igaz! – kurjantott Tomi, de abban a pillanatban már megkerülte a pultot, és úgy ölelte magához egykori barátját, mintha ezer éve nem látta volna. Pedig csupán öt év telt el, mióta elhagyták az országot, és Dorinával új

életet kezdtek Európa másik felén. – Hogy kerülsz ide?

- Nyaralok – közölte Ferenc jókedvűen. – És gondoltam, ha már rám szakadt a fene nagy szabadság, hát oda megyek, ahol jól is fogom érezni magam.

Tomi végigmérte barátját, és kételkedve próbált a veséjébe látni. – Honnan tudtad, hol vagyok?

- Hát Simontól. Használtam a kódot, amit mondtál. de ne vallass már! Úgy érzem magam, mintha valami nagy bűnt követtem volna el.

Tomi felnevetett, és megveregette Ferenc vállát. – Nem akarsz letelepedni? Az itteniek kártyázni sem tudnak, ráadásul a közbiztonság sem az igazi.

- Gondoltam rá – vakargatta meg az állát Ferenc, és hamiskásan kacsintott -, de előbb kipróbálom, és elősködöm egy kicsit rajtatok.

- Csak mértékkel – Tomi felemelte mutatóujját, miközben visszaállt a pultba -, tudod, nekünk pezsgő családi életünk van.

- Ezt nem volt nehéz kitalálnom az előbbi jelenetből.

Dorina, aki próbált feloldódni, de Ferenc érkezésével rászakadt a bizonytalanság, félve pislogott szerelmére. Mivel rajta jelét sem látta rettevésnek, bizonytalanságnak, mégis inkább a rendőrfelügyelőhöz fordult. – Ugye nincs baj? Ugye nem azért jött, hogy...

- Nem! – háritott Ferenc azonnal, és még a kezét is felemelte. – Isten ments! Nincs semmi baj. Simonon és rajtam kívül nem tud senki a hollétekről, én meg tettem egy világjáró körutat, mielőtt ide érkeztem. Erről jut eszembe – fordult barátja felé nevető szemekkel. – esküszöm neked, ahány országban megfordultam, mindenhol megnéztem a lányokat, de olyan szépeket, mint odahaza, egyet sem láttam. Itt is olyan siralmas a választék?

- Hát, barátom, készülj fel, mert errefelé is csak egyetlen

szép lány van, az is otthonról hoztam, és már foglalt. Egy életre foglalt – közölte, és egy szerelmes csókot küldött Dorina felé.